

EL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA VA ACOLLIR LA LECTURA PÚBLICA I COMUNITÀRIA DE L'EVANGELI

Simfonia de sant Marc al Palau

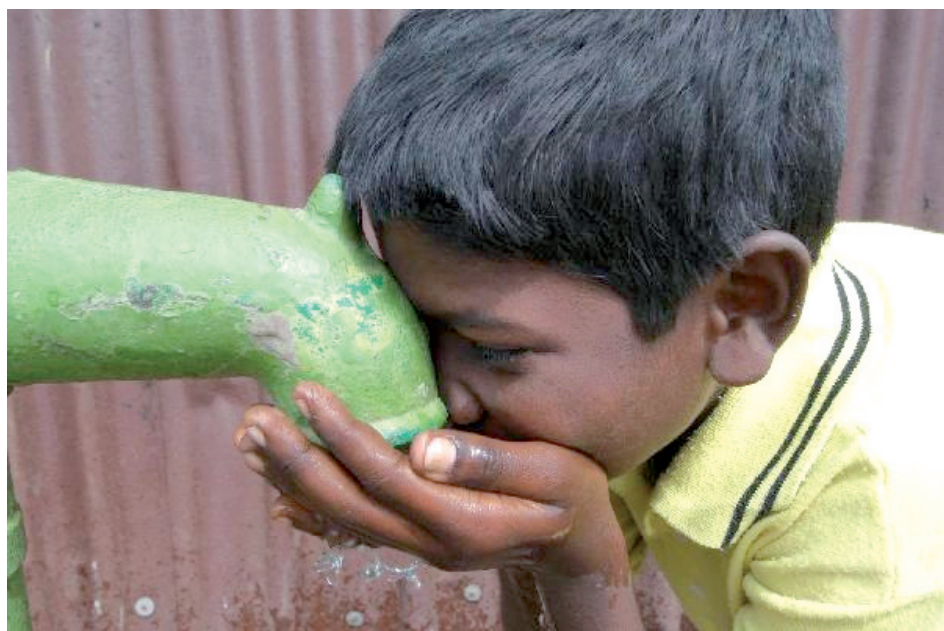
La Missió Metròpolis, que se celebra aquesta Quaresma en dotze ciutats europees, ha començat a Barcelona amb una bona targeta de presentació. El diumenge 4 de març el Palau de la Música Catalana va acollir la lectura pública i comunitària de l'evangeli de Marc. Personalitats dels àmbits de la cultura i dels mitjans de comunicació com Josep Cuní, Xavier Coral, Luis del Olmo o Silvia Cópulo van llegir fragments de l'evangeli en el que va esdevenir una simfonia perfecta de lletra, música, cant i art escènic. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ho va definir com un «encontre entranyable amb l'Evangelí» i va encoratjar els presents i el conjunt de l'arquebisbat de Barcelona a participar en la sempre nova evangelització. «Enmig de la nostra ciutat proclamem amb goig l'Evangelí de Jesús, amb el desig que sigui una autèntica Bona Nova per als homes i dones del nostre entorn», va dir el cardenal.

P 2-5

Ramon Ripoll

Els Objectius del Mil·lenni, a mig gas

Càritas

L'any 2000 es va aconseguir, per primer cop en la història, que tots els països del món es comprometessin a posar fi a la pobresa extrema, mitjançant la consecució de vuit objectius: els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM). I es va marcar un termini per aconseguir-ho: l'any 2015. La realitat, però, ens mostra que encara som molt lluny d'assolir-los... Xavier Longan, responsable de la Campanya del Mil·lenni de Nacions Unides, ens parla dels resultats positius i negatius en la lluita per eradicar la pobresa.

P 20-21

«El secret d'aquesta portada és la sorpresa. Si no provoquem un cert desconcert, no sorgeix la pregunta»

JOSEP ROM
Dissenyador de la nova edició de l'evangeli de Marc

Sumari

- P 9 Entrevista a l'arquebisbe d'Orissa
- P 12 Anàlisi del Congrés Mundial de Mòbils
- P 27 Mn. Mirabet, «in memoriam»
- P 31 Descobriu el secreter del Dr. Tarrés
- P 37 Ràdio Estel millora el centre emissor de Girona

Editorial

Proclamar l'Evangeli fora del temple

L'acte central de la Missió Metròpolis de Barcelona ha estat la lectura pública continuada i quasi dramatitzada de l'evangeli segons sant Marc en un context modernista incomparable: el Palau de la Música Catalana. El cardenal Lluís Martínez Sistach va saludar els presents: «Proclameu amb goig l'Evangeli de Jesús enmig de la nostra ciutat perquè sigui una Bona Nova. La trobada amb la Paraula de Déu és un bé per a la societat. Avui que el papa Benet XVI ens parla de la "cristologia de la paraula" (...) tots volem acollir l'evangeli amb un cor obert.» I afegí: «El silenci, l'escolta i la música es faran en nosaltres pregària. Ens semblarà que assaborim aigua fresca d'una font de vida. Ell ens evangelitza perquè siguem bons evangelitzadors.» Les entrades es van exhaurir aviat, prova de l'expectació que havia suscitat la lectura (es calculen més de dos mil assistents). Però gràcies a les ones de Ràdio Estel i Ràdio Principat aquest singular acte religiós i cultural ha arribat a molts indrets, arreu de Catalunya, a la metròpolis i a les viles, a ciutats i a poblets, a creients i també a agnòstics, a ateus, a indiferents, homes i dones que viuen una altra espiritualitat, a persones d'altres tradicions religioses, a molts que cerquen... Novament per mitjà de la ràdio, la Paraula de Déu, ara proclamada per famosos, ha arribat als hospitals i a les clíniques, a residències d'ancians, a les llars, als vehicles... I a través d'internet s'ha difós arreu del món. Potser aquí és on hauríem de descobrir la veritable punta evangelitzadora de l'acte. Quan ens convencerem de les enormes possibilitats d'amplificació i de la força de difusió dels nostres mitjans de comunicació?

Aquests van ser els lectors del primer bloc: Sara Cruz (locutora de Ràdio Estel); Xavier Coral (periodista); Dídac Ramírez (rector de la Universitat de Barcelona); Francesc Torralba (filòsof i escriptor, professor de la URL); Arturo San Agustín (escriptor i periodista). El Cor

de Cambra de la catedral interpretà el *Canta-te Domino* de Pitoni.

Llegiren el segon: David Jou (poeta i científic); Eugeni Gay (magistrat); Justo Molinero (periodista carismàtic); Enric Frigola (cap de programes de Ràdio Estel) i Joan Barril (periodista i escriptor). Seguien les preguntes: «I vosaltres qui dieu que sóc jo?» que plantejaven set actors de Llinars del Vallès des de la platea. L'interludi musical fou un fragment de l'ària de la *Suite en re major* de J. S. Bach, a càrrec de l'Orquestra Jove del Masnou. Josep Cuní (periodista) va inaugurar el tercer bloc seguit de Carles Torner (poeta), Dolors Borau (escriptora) i dels periodistes Luis del Olmo i Xavier Solà. El Cor de la Catedral interpretà un fragment de la Passió segons Sant Joan (J. S. Bach). El quart bloc fou dramatitzat amb les veus de Silvia Còppulo (periodista), Tomàs Molina (home del temps) i Joan Pons (baríton) que interpretà el *Deus meus* de Théodore Dubois. Il·lustrat també per actors. Una nena, Natàlia Torredadella, llegí el relat de la resurrecció. El cor de la Catedral de Barcelona cantà l'*Al·leluia* de Purcell. Al final el cardenal digué que la pregunta: «I vosaltres qui dieu que sóc jo?», demana una resposta personal i recordà la urgència de l'evangelització, enviant els presents a anunciar l'Evangeli. «El trobament amb Jesús és personal i dona pau, serenor i esperança.»

Cadascun dels lectors va llegir el fragment del text amb unió i amb el seu propi accent i intenció. Les paraules de l'evangeli ben llegides i interpretades, de vegades amb emoció continguda, ressonaven de manera diferent que a les esglésies en aquell àmbit «profà» que quedava d'alguna manera sacralitzat. Montserrat Caballé va excusar la seva absència per raons mèdiques.

La Missió Metròpolis inaugura una nova manera d'anunciar l'evangeli: «Allò que heu sentit a cau d'orella proclameu-ho des de les terrasses.»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Xavier Baró, Pilarín Bayés, Margarita Borrull, Gadi Bosch, Agustí Codinach, Enric Frigola, Núria Gispert, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Gregori Mateu, Xavier Melo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Josep M. Puigjaner, Francesc Raventós, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torradeflot, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €
Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Evangèlicament significatius

Difícilment hi ha persones que diuen que no estan d'acord amb l'Evangeli. En ell troben una paraula coherent i plena d'esperança, un missatge encoratjador, quelcom que els arriba al cor, un punt de referència ple de contingut que genera estimació i confiança. El que proposa l'Evangeli ens fa de pont fins i tot amb no creients. Amb l'Evangeli estem davant d'un mitjà que ens pot ajudar a un col·loqui sincer i profitós amb qui cerca sincerament allò que és veritable, just, bell i bo.

Quan, en la Missió Metròpolis se'ns convida a proclamar i escoltar el primer i més antic evangeli, el de Marc, estem davant d'un repte que ens proposa sortir dels nostres caus per dirigir-nos personalment i en actitud missionera a algú que, encara que potser

no ho manifesti, té set d'una paraula que li obri el cor a Déu i faci possible la seva trobada personal amb Jesucrist i, alhora, amb la comunitat dels qui creiem en Ell.

Quan he fet la invitació al final de la missa del diumenge, m'ha alegrat veure un bon grup de persones que acudien espontàniament a recollir el llibret de l'evangeli de Marc per fer aquest gest evangelitzador i anar a trobar algú a qui donar-lo a conèixer. És la valenta resposta al que Jesús ens diu que fem: «Aneu a tots els pobles i ensenyeu-los a guardar tot allò que us he manat.» La meravella d'aquesta acció és que ve recolzada per la confiança de saber del mateix Jesús: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia...»

Si ens decidim a fer-ho, la vida del cristià i de

tota la comunitat es converteix en una «paràbola» que la gent entén. En veure com un bon grup d'adults

—catecúmens— acullen l'Evangeli i escoltar d'ells mateixos la lliure decisió de seguir Jesús, estem contemplant com el Regne de Déu s'obre pas entre nosaltres. Encara més, quan això s'expressa en el cor d'unes comunitats parroquials amb molts voluntaris de tota edat que s'esforcen en un treball solidari i es troben fent xarxa, són aquella «vinya» que el Senyor ha plantat i estima, i a poc a poc va donant els seus fruits. Si nosaltres, les sarments, restem ben unides al Cep que és Jesucrist, queda ben assegurada la bona denominació d'origen de tota l'espiritualitat i activitat que se'n segueix.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

Entranyable encontre amb l'Evangeli

El Palau de la Música Catalana va acollir la lectura pública i comunitària de fragments de l'evangeli de Marc

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Ramon Ripoll

Final d'acte. El públic, dempeus, no pot deixar d'aplaudir. Han estat dues hores de contenció i, un cop s'ha acabat tot, l'emoció surt a raig. El Palau de la Música Catalana no ha acollit en aquesta ocasió una actuació musical, sinó «un encontre entranyable amb l'Evangeli», tal com l'ha definit el mateix cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona.

Personalitats de la cultura i dels mitjans de comunicació del nostre país, entre els quals dos periodistes de Ràdio Estel, Sara Cruz i Enric Frigola, han deixat per unes hores els platós de televisió i els estudis de ràdio per posar els seus dons al servei de la Paraula de Déu.

Al bell mig de l'escenari, en una mena d'ambó improvisat, els lectors han anat desgranant fragments de l'evangeli de sant Marc i, d'aquesta manera, la Paraula de Déu ha sortit de les esglésies per ressonar amb força en el bell temple modernista que és el Palau de la Música Catalana i que al llarg de la història ha acollit tantes manifestacions artístiques, culturals, religioses, polítiques i ciutadanes.

En el cor de tots els presents aquesta tarda del diumenge 4 de març al Palau de la Música Catalana, i també en els que han seguit l'acte a través de Ràdio Estel, ha ressonat amb força la pregunta central de l'evangeli de Marc. La pregunta que fa Jesús als seus deixebles: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Aquesta pregunta, ha dit el cardenal Martínez Sistach, demana una resposta personal, com la resposta que li va donar Pere: «Tu ets el Messies.»

Així doncs, la pregunta central de l'evangeli de Marc demana que els deixebles reconguin Jesús com el Messies però també els demana un compromís: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la creació.»

L'acte celebrat al Palau de la Música Catalana ha estat fet d'escolta, de silenci, de reflexió, de meditació, de pregària però també de compromís en aquesta nova evangelització a què tots els cristians han estat convidats.

«Avui és urgent l'evangelització», ha dit el cardenal, «i com a pastor d'aquesta Església de Barcelona em faig ressò d'aquell encàrrec del Senyor. A tots us

Tomàs Molina, Silvia Cópulo i Joan Pons van relatar la Passió.

«Enmig de la nostra ciutat proclamem amb goig l'Evangeli de Jesús, amb el desig que sigui una autèntica Bona Nova per als homes i les dones que ens envolten entre dificultats i sofriments»

demano que acolliu amb joia la invitació que ens ha fet Jesús d'evangelitzar, és a dir, de propiciar un encontre personal amb el Senyor».

Al final de l'acte, els assistents han rebut en sortir un exemplar de l'evangeli de sant Marc «perquè aneu i el porteu com la bona nova a una persona que coneixeu i estimeu i que cerca sentit a la vida, o que no coneix Jesús, o que està allunyada de la fe o de la celebració de la fe».

Aquesta crida del cardenal, però,

no va només adreçada als presents al Palau de la Música Catalana, sinó que es fa extensiva a totes les parròquies, moviments, institucions i col·legis de la diòcesi de Barcelona.

A tots els membres de l'arquebisbat el cardenal els convida a oferir l'evangeli de sant Marc a gent del seu entorn per propiciar l'encontre amb el Senyor, perquè com ha recordat el papa Benet XVI en la seva primera encíclica, «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó pel trobament amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva». I aquesta persona és Jesús.

Per ara s'han editat 10.000 exemplars en català i 10.000 més en castellà d'aquest evangeli de Marc que es presenta en un format modern, actual i de butxaca. A la portada, dissenyada per Josep Rom, professor i vicedegà de la Facultat de Comunicació Blanquerna, Jesús, seguit pels seus deixebles, continua preguntant als homes i les dones d'avui: «I vosaltres, qui dieu que sóc?»

Unió de dons al servei de l'Evangeli

L'acte començava a les sis de la tarda,

però des de les cinc les 2.000 persones que havien aconseguit les seves invitacions ja feien cua a les portes del Palau de la Música Catalana.

Es notava en l'ambient una certa expectació davant d'un esdeveniment únic a casa nostra. No és habitual que en un marc tan emblemàtic de la nostra cultura com el Palau de la Música tingui lloc un acte de proclamació de la Paraula de Déu, i encara menys que els encarregats de llegir els fragments de l'Evangeli siguin persones ben conegudes de la cultura i els mitjans de comunicació.

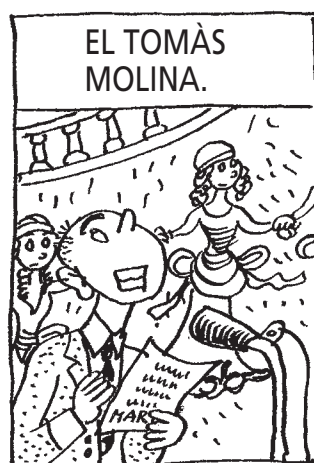
Tots aquests ingredients ja eren una garantia per a l'èxit de convocatòria. La Missió Metròpolis, que celebra dotze ciutats

europnees durant aquesta Quaresma, començava en el cas de Barcelona amb unes bones credencials per fer possible la crida a la nova evangelització.

«La nova evangelització pretén anunciar Jesús i el seu Evangeli», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach en introduir l'acte, «a la nostra ciutat proclamem amb goig l'Evangeli de Jesús, amb el desig que sigui una autèntica Bona Nova per als homes i les dones que ens envolten emig de les dificultats i sofriments, les mancances i les penúries que ocasiona la greu crisi econòmica i de valors que estem vivint. L'anunci de Jesús i del seu Evangeli és un bé per a la societat».

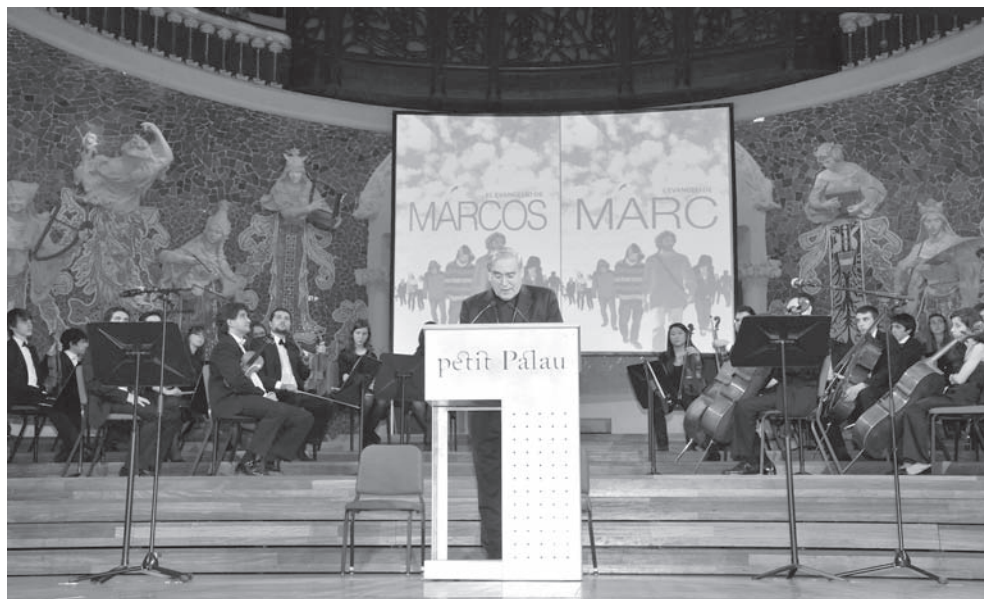
Entre les paraules inicials del cardenal i les paraules conclusives van transcórrer dues hores ben bones. Però què va passar durant aquest interval de temps perquè el cardenal, al final de l'acte, reconegués que se sentia profundament emocionat? Quines paraules, quines notes musicals, quins silencis van anar colpit en el seu cor —«com espero que en el vostre», va dir— perquè acabés dient amb profunda emoció que «el Senyor té molt a dir-nos?»

El que va passar durant aquelles dues hores va ser una combinació perfecta de lectura de l'evangeli, de música, de cant i d'escenificació, dirigida pels

Els actors de la Passió de Llinars del Vallès van escenificar els fragments de l'evangeli.

En les paraules conclusives, el cardenal va convidar els assistents a participar en la nova evangelització.

preveres Xavier Morlans, Peio Sánchez i Armand Puig.

Els actors de la Passió de Llinars del Vallès, dirigida per Reyes Barragán, van ser els encarregats de l'escenificació. L'Orquestra Jove del Masnou, el cor Francesc Valls de la catedral de Barcelona i Antoni Olaf Saber, als teclats, van ser els responsables de l'ambientació musical. I pel que fa a la lectura de l'evangeli, els protagonistes van ser una llarga llista de cares conegudes del món cultural i de l'àmbit dels mitjans de comunicació. Només Montserrat Caballé va caure de la convocatòria a darrera hora a causa d'una intervenció als ulls.

Els primers d'aparèixer a l'escenari van ser Sara Cruz, Xavier Coral, Dídac Ramírez, Francesc Torralba i Arturo San Agustín.

Mentre anaven encavalcant els diferents fragments de l'evangeli, una gran pantalla els acompanyava reflectint algunes obres d'art que s'hi havien inspirat, com són les pintures de Bernat Martorell de la catedral de Barcelona, les il·lustracions que va fer Perico Pastor per a la Bíblia Interconfessional, les que va fer Gustavo Doré per a la Bíblia il·lustrada de l'Edició Muntaner i Simó, o fins i tot els vitralls de Vila-Grau de la Sagrada Família. Era una manera de transmetre com l'art al llarg dels segles ha estat un dels canals que el cristianisme ha trobat per fer-se entenedor als homes i les dones de tots els temps.

Els següents de sortir a l'escenari i de prosseguir amb la lectura van ser David Jou, Eugeni Gay, Justo Molinero, Enric Frigola i Joan Barril. «I vosatres, qui dieu que sóc jo?», van proclamar set actors de la Passió de Llinars des de la platea. I la pregunta, mentre l'orquestra interpretava l'*Ofrena musical* de Bach, va ressonar amb força després d'haver estat formulada.

Moments després era el torn de Josep Cuní, Carles Torner, Dolors Borau, Luis del Olmo i Xavier Solà. I, finalment, va arribar una de les parts més emotives de l'acte amb la lectura de la passió de Jesús segons sant Marc.

La periodista Sílvia Còppulo era la cronista; el baríton Joan Pons feia el paper de Jesús, i el meteoròleg Tomàs Molina posava veu a la resta de personatges. I, mentrestant, els actors de la Passió s'encarregaven d'escenificar els diferents fragments de l'Evangeli.

Però va ser quan Joan Pons va començar a cantar que tota l'assemblea aplegada al Palau de la Música va quedar fortament trasbalsada. El baríton menorquí cantava «Déu meu, Déu meu,

Què significa per a tu l'Evangeli?

XAVIER SOLÀ VILASECA

Director i presentador de *La Nit dels Ignorants, 2.0*

Fa uns vuit anys que miro de llegir i escoltar diàriament l'Evangeli a través de dos camins: com a subscriptor del portal evangeli.net i com a oient de radioestel.cat. Per a mi, l'Evangeli és una brúixola que m'orienta i m'ajuda en la cerca de l'essència i sentit de l'existència. Les seves paraules em captiven, em conforten i mai no em deixen indiferent. En elles hi descobreixo la meua persona i les que m'envolten, amb tot el que això representa. En aquests dies en què tot és tan fràgil i efímer, agraeixo a tothom que fa el possible per divulgar unes paraules que, certament, mai no passaran.

ARTURO SAN AGUSTÍN

Escriptor i periodista

El Jesús dels evangelis sempre m'interpel·la. La lectura de determinats teòlegs és un exercici més o menys intel·lectual que m'és grat, però a mi el que sempre m'ha interpel·lat, sacsejat i servit és el Jesús dels evangelis. La seva veu —que és a l'abast de tothom— sempre et desemmascara, sempre t'ajuda, sempre respon a allò que t'estàs preguntant o a allò que no vols preguntar-te. Fa uns deu anys vaig tenir l'oportunitat de conversar amb Leonard Cohen molt més enllà de l'entrevista. Recordo que vam parlar de la Bíblia. També vam parlar de Federico García Lorca, però sobretot vam parlar de la Bíblia, perquè sense la Bíblia no es pot entendre Leonard Cohen, ni tampoc Bob Dylan. I aquesta és la gran diferència entre el mitificat John Lennon i Leonard Cohen o Bob Dylan. Ja fa molts anys que sempre tinc ben a mà la Bíblia i Shakespeare, que fos qui fos —fins i tot pot ser que fossin diversos— tampoc no es pot explicar sense la Bíblia. No voldria semblar irrespectuós, però crec que l'Evangeli s'explica sempre tan bé que comentar-lo és moltes vegades, massa, espatllar-lo. Evidentment, poder llegir Marc al Palau de la Música ha estat per a mi un gran regal.

TOMÀS MOLINA

Cap dels Serveis Meteorològics de TV3

L'Evangeli m'acompanya i em desconcerta alhora. De vegades em diu coses molt concretes i d'altres de molt ambigües. Per tant, així com en certes ocasions em sento descol·locat pel missatge, també em fa reflexionar i m'ajuda a orientar-me. Però és curiós això: que ho faci des del desconcert i alhora des de l'afirmació rotunda. A mi, que sóc una persona de ciències, m'agrada en aquest sentit que el text m'obligui a posar-hi de la meua part i a elaborar la meua reflexió. Per tant, és una mena d'estímul que em pregunta i m'afirma al mateix temps.

CARLES TORNER

Poeta i director de *Qüestions de Vida Cristiana*

L'Evangeli és d'aquells textos que m'han acompanyat des que sóc infant i com a creient ha estat fonamental a la meua vida: tant a la meua vida familiar i de parella, com a la meua vida de comunitat, ja que des de fa trenta anys que estic en una comunitat de revisió de vida. També com a poeta ha estat molt important. Els primers textos de poesia que vaig escriure eren bíblics. Aquests textos bíblics demanen una resposta i la meua resposta, quan tenia 16 anys, va ser començar a escriure poesia vinculada a l'Evangeli, que m'ha acompanyat com a escriptor al llarg de la meua vida.

per què m'has abandonat?» i una forta emoció semblava engolir-ho tot.

Aquest va ser sens dubte un dels moments més intensos, un d'aquells moments que va fer que algunes persones presents a l'acte exclamessin: «No hi ha dubte que l'Evangeli és el millor guió escrit al llarg de la història», o bé, «Cal-dria que totes les passions que llegim a les esglésies fossin com aquesta»...

La darrera de posar veu a l'Evangeli de Marc va ser una nena, la Natàlia Torradella, que vestida amb alba va llegir els fragments finals (16,1-19). Va llegir que les dones, després d'haver trobat el sepulcre buit, van quedar temeroses pel que acabaven de descobrir; que Jesús es va aparèixer primer a Maria Magdalena, i que ella va anar a anunciar-ho als qui havien conviscut amb ell, però que no la van creure.

«Finalment, mentre eren a taula, Jesús es va aparèixer als Onze i els reprotxà la seva falta de fe i la seva duresa de cor, ja que no havien cregut els qui l'havien vist ressuscitat. Els digué: "Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons." Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu.»

En aquest moment el cor de la catedral de Barcelona va interpretar l'*Al·leluia* de Purcell enmig dels aplaudiments de la gent.

Durant aquell interval de dues hores, de les sis a les vuit de la tarda, es va aconseguir l'objectiu proposat. La Paraula de Déu va colpir en el cor de les persones que la van escoltar i també de les que la van proclamar, fins al punt de reconèixer Jesús com el Messies i de participar en l'aventura sempre nova de l'evangelització. La mateixa periodista Sílvia Còppulo, al final de l'acte, va reconèixer que havia viscut l'encàrrec com una gran responsabilitat i un honor. «Encara estic emocionada!», va afegir.

Dalt de l'escenari, en una imatge per a la posteritat, lectors, músics i actors van rebre l'ovació del públic. No havia estat només una lectura de textos, ni només una actuació musical, ni només una escenificació, havia estat una unió de tots aquests dons al servei de la Paraula de Déu, un dels propòsits de la Missió Metròpolis.

«Volem adaptar la iconografia del cristianisme a una estètica més actual»

Dr. Josep Rom, professor i vicedegà a la Facultat de Comunicació Blanquerna-URL

Samuel Gutiérrez
Barcelona

El gran protagonista de la Missió Metròpolis de Barcelona és una nova edició popular de l'evangeli segons sant Marc. Un dels pares de la criatura és el dissenyador gràfic i director d'art Josep Rom, vicedegà de la Facultat de Comunicació Blanquerna-URL. Ell ha estat l'autor del disseny i la maquetació d'un Evangeli de butxaca ben actual pensat per als més allunyats. Darrere de la seva imatge moderna, fins i tot agosarada, s'amaga tota una filosofia de vida que vol expressar també a través de la forma la bona nova de Jesús.

Amb aquesta nova edició de l'evangeli de Marc, elaborada especialment per a la Missió Metròpolis, vostè ha participat per primera vegada en el disseny d'un evangeli. Com ha afrontat aquest repte i què ha significat per a vostè?

Com a cristià és difícil no acceptar la proposta de dissenyar un text que és fonamental per a la teva vida personal. Imagineu que et demanen dissenyar un llibre que és el relat de la teva vida. Et sentiries afalagat i emocionat. Seria un projecte molt personal. Amb el disseny de l'evangeli de Marc m'he trobat en aquesta situació. Com a cristià, l'Evangeli és un dels llibres de la meua vida, per tant hi ha una implicació personal en aquest projecte.

A grans trets, com ha estat el procés creatiu del disseny i maquetació d'aquest volum?

L'objectiu de la Missió Metròpolis és acostar el missatge de Jesús a un públic molt divers, persones que viuen en els límits de la comunitat dels cristians. Per tant el projecte de disseny d'aquesta publicació es resumeix en tres conceptes: facilitat, proximitat i familiaritat. La facilitat implica editar un format de publicació molt assequible, de butxaca, un llibret per dur a sobre, per sentir que el pots llegir en una tarda o portar-lo a la bossa amb una maqueta molt neta i de lectura fàcil. Un format que ens recorda que els evangelis són llibres de síntesi, textos populars que tenen 2.000 anys i no són críptics, ni foscos, ni rancis. D'altra banda, la proximitat vol dir que el disseny del llibre no es fa estrany, que el reconec com un artefacte de la cultura actual, ni més ni menys. I familiaritat vol dir que la imatge de la portada és una posada en escena amb un lloc comú compartit, tots vivim en una societat urbana i busquem una identitat que ens ajudi a «ser» persones.

Deu ser un repte ambiciós el fet d'adaptar el missatge visual del cristianisme als codis de la nostra cultura sense perdre les referències del patrimoni iconogràfic de l'Església...

El debat del cristianisme amb la modernitat, un dels grans conflictes intel·lectuals del segle XIX, va fixar l'estètica de l'Església en una mena de neoclassicisme etern. La iconografia cristiana ja no evoluciona amb la cultura del present. El llenguatge de les imatges en clau religiosa és un llenguatge

ge molt simbòlic, difícil de gestionar, les imatges són polisèmiques, és fàcil fer interpretacions diverses d'una imatge, i això ens atabala. Però vivim en una cultura híper icònica i el meu objectiu és utilitzar els codis del nostre temps sense oblidar que el cristianisme ja va fer un treball de codificació dels gestos, les accions, i els objectes del relat de Jesús fa centenars d'anys.

A molta gent la pot sorprendre la portada d'aquest evangeli de Marc... Què ha volgut transmetre?

El secret és la sorpresa. Si no provoquem un cert desconcert no sorgeix la pregunta. Això què és? Què significa? Abans he explicat que un dels conceptes darrera aquest projecte és la familiaritat. La paradoxa és que el que pot resultar molt familiar per a molta gent no ho és per a les persones adaptades als codis establerts per l'imaginari tradicional de l'Església. Volem adaptar la iconografia del cristianisme a una estètica més actual, però sense oblidar que l'efecte estètic modifica la percepció del discurs. Per tant, aquesta posada en escena, que no és gens innovadora, ens desconcerta per la seva diferència. Però si ens hi fixem, veiem una composició molt tradicional. Hi ha una gavina, un cel i un grup de persones al carrer. És una estructura de composició piramidal, molt jerarquitzada. En primer terme Jesús, decidit, actiu i dinàmic, en segon terme els deixebles i a l'horitzó veiem la gent. Gent que es mou, gent que fa la seva vida.

És conscient, però, que per a

«El secret d'aquesta portada és la sorpresa. Si no provoquem un cert desconcert no sorgeix la pregunta»

molta gent pot resultar massa agosarada i moderna?

No és una imatge agosarada, només són persones que vesteixen com nosaltres, amb el detall de les caputxes dels deixebles, que recorden la iconografia de les túniques orientals o els hàbits monàstics.

A quin perfil responen els joves (deixebles) de la portada? Estudiants de Blanquerna, indignats de plaça Catalunya, joves del moviment escolta, ni-ni...?

Els deixebles són molt joves, el que vull indicar és que encara es troben en procés de formació. Tenen dubtes, miren a terra, no es mouen entre la gent amb la seguretat ni l'optimisme de Jesús. No tenen por i segueixen el líder, però encara no ha arribat el temps de la Resurrecció ni la trobada a Emmaús, no

són del tot conscients de la seva futura missió. Pel que fa a la roba, és un tema interessant, avui és difícil distingir la categoria del vestuari sense les marques. Els joves indignats, els joves associatius i els joves d'un grup de música van vestits de manera molt semblant. En aquest sentit és fàcil provocar aquest efecte polisèmic que ens fa preguntar-nos a quin grup urbà pertanyen.

Ja a l'interior de l'Evangeli, s'ha apostat clarament pel color vermell... Per què?

El recurs del color vermell és un recurs didàctic, per facilitar la divisió de les parts i la concentració de la lectura i, per altra banda, és un homenatge a la tradició dels llibres de l'Església, com els missals, que sempre han fet servir el vermell per establir les separacions i facilitar un ritme al lector.

I la tipografia, què ha volgut expressar?

La tipografia en aquest cas té un objectiu molt clar, ajudar a la lectura i evitar una connotació estètica de «llibre». Aquest Evangeli no és un fragment d'una Bíblia separat de la resta. És una edició que vol visualitzar la seva unitat editorial. La primera part és l'Evangeli i la segona una secció més didàctica adreçada a la reflexió i la interiorització.

El disseny de l'evangeli de Marc és una més de les col·laboracions que en els últims anys ha anat fent en el disseny de peces per a organitzacions d'Església. Què el motiva a posar els seus talents gràfics al servei d'aquestes entitats, sovint mancades de recursos necessaris per afrontar una despesa en aquests afers?

Des dels vint anys he col·laborat en el disseny de moltes peces de comunicació d'entitats vinculades a l'Església o el voluntariat social. Si creus que una habilitat també és un do, significa que aquest regal cal posar-lo també al servei dels altres. Hi ha demandes o projectes que no puc assumir o que superen les meves capacitats com a «professional» o com a «voluntari». Però si aquestes contribucions ajuden a millorar els objectius de comunicació de les entitats em sento satisfet.

El cartell de la visita del Papa a Barcelona i tot el tema d'imatge que l'acompanyava també va ser obra seva. Com va viure aquella experiència?

Aquest projecte va ser realment complex. Quan l'objectiu d'una activitat de caràcter públic és tan ambiciós els problemes de comunicació i organització es multipliquen. Encara penso que la dimensió de l'esdeveniment ens va fer perdre l'oportunitat de fer un discurs visual més valent, en la línia de l'obra de Gaudí. A més ens vam moure entre dos objectius de comunicació ben diferenciats, potenciar la imatge de l'Església catalana i realitzar una acció de posicionament de la marca de la ciutat de Barcelona a través de la icona més important de la ciutat: el temple de la Sagrada Família. Realment va ser una feina de compromís per relligar moltes sensibilitats diferents.

Programació 2012

Club[★]amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

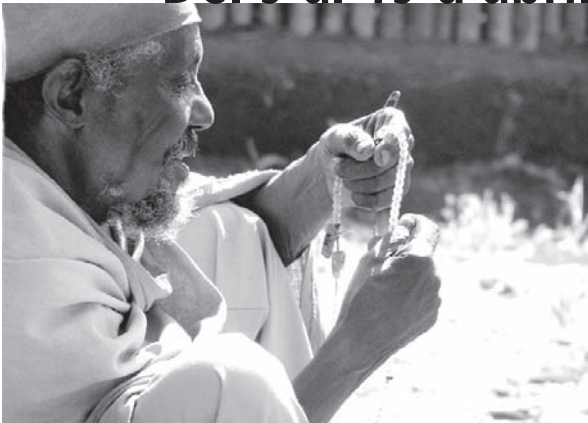
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etiop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

MESOPOTÀMIA

Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèrtil ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana. Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrel·lada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Solidaritat amb els cristians de Terra Santa

El cardenal Sandri envia una carta als bisbes d'arreu del món

ACI
Ciutat del Vaticà

El cardenal Leonardo Sandri, prefecte de la Congregació vaticana per a les Esglésies orientals, ha enviat una carta a tots els bisbes del món per animar-los a promoure la col·lecta a favor dels cristians a Terra Santa, que es fa Divendres Sant. La col·lecta vol ajudar els cristians d'Israel, Palestina, Síria, Jordània i Egipte, on els fidels pateixen persecució i, moltes vegades, es veuen forçats a emigrar.

«L'espera quaresmal de la Pasqua del Senyor —indica el cardenal Sandri— és una ocasió propícia per sensibilitzar tota l'Església catòlica sobre Terra Santa, promovent iniciatives particulars de pregària i caritat fraterna.»

El cardenal explica al missatge que va ser el mateix Crist qui va recórrer aquestes terres i d'on, gràcies a la fidelitat dels cristians, ha arribat la fe a diferents parts del món. «La Congregació per a les Esglésies orientals recorda als bisbes la petició constant del Papa perquè sigui generosament sostinguda la missió de l'Església als Llocs Sants. És una missió específicament pastoral, però al mateix temps ofereix un encomiable servei social a tothom sense distinció», assenyala el purpurat. D'aquesta manera, continua, «creix la fraternitat que abat les divisions i les discriminacions per inaugurar sempre de nou el diàleg ecumènic i la col·laboració interreligiosa. Això constitueix una admirable obra de pau i de reconciliació, tan necessària avui, preocupats com estem, amb el Sant Pare, per la població dels països que pateixen tensions i violència, particularment Síria i Terra Santa». «El Divendres Sant d'enguany sembla expressar encara amb més vigor les necessitats dels pastors i dels fidels, tancats en els patiments de tot el Pròxim Orient. Per als deixebles de Crist, les hostilitats són el pa de cada dia que alimenta la fe i, a vegades, fa ressonar l'eco del martiri amb tota la seva actualitat.»

L'emigració cristiana, alerta el purpurat, «s'ha agreujat per la falta de pau, que tendeix a afeblir l'esperança, i es transforma en la por de trobar-se sols davant d'un futur que no sembla existir, si no és com a abandonament de la pròpia pàtria». «Com l'evangèlic gra de blat, la fatiga dels cristians de Terra Santa prepara sens dubte un demà, però avui demana que siguin sostingudes les escoles, l'assistència sanitària, les necessitats d'habitatge, llocs de vida social i de tot allò que ha sabut crear la generositat de l'Església.»

El cardenal Sandri afirma també que «tenim el deure de tornar a aquests cristians el patrimoni espiritual que hem rebut de la seva mil·lenària fidelitat a la veritat de la fe cristiana. Ho podem fer i ho hem de fer amb la nostra pregària, amb les nostres ajudes concretes, amb els nostres pelegrinatges». Conforta, indica, prendre consciència de la fe robusta dels joves «frisosos de donar testimoni de les benaurances, estimant els seus països, en l'afany per la justícia i la pau amb els mitjans de

Cristina Sánchez

«Tenim el deure de tornar a aquests cristians el patrimoni espiritual que hem rebut de la seva mil·lenària fidelitat a la veritat de la fe»

la no-violència evangèlica». Una fe el testimoni de la qual arriba de «qui profereix paraules de reconciliació i perdó, sabent respondre així a la violència i, a vegades, a la prepotència».

El proper Divendres Sant, conclou el purpurat, «al voltant de la creu de Crist, ens sentirem units a aquests germans i germanes nostres: que la soledat que alguna vegada es fa present amb força en la seva existència sigui vençuda per la nostra fraternitat». L'Any de la Fe, convocat per Benet XVI, representarà

l'ocasió «per caminar cap a aquella Terra, pelegrinant abans amb el cor entre els misteris de Crist, en companyia de la Santa Mare del Senyor».

D'altra banda, s'ha publicat un informe elaborat per la Custòdia de Terra Santa, en què es detallen les obres realitzades gràcies a la col·lecta del 2011. S'han fet nombroses obres de restauració i manteniment de santuaris, esglésies i convents. Per exemple, a Betlem, Jerusalem (Getsemaní, santuari de la Flagel·lació, entre altres), Haifa,

Magdala i el Mont Tabor. Altres treballs han tingut com a finalitat millorar l'acollida als pelegrins. Una part important dels fons s'ha destinat a obres a favor dels joves en forma de beques per a estudis universitaris, ajudes a petites empreses, construcció d'habitatges, escoles i espais esportius per als nens. Les famílies, les comunitats parroquials i els pobres constitueixen altres destinataris de les subvencions, que també afavoreixen institucions culturals.

Benet XVI: «Jesús ens ensenya a viure»

ACI / Ciutat del Vaticà

El Papa ha afirmat que els cristians hem d'aprendre del que va fer, dir i patir el Senyor Jesús, «i així aprendreu a viure, perquè viure és un art i Jesús ens ensenya aquest art». Durant l'homilia de l'eucaristia celebrada a la parròquia de Sant Joan Baptista de La Salle, al sud de Roma, Benet XVI va reflexionar sobre el passatge evangèlic de la transfiguració del Senyor. «Com els tres apòstols de l'Evangeli, també nosaltres tenim necessitat de pujar a la muntanya de la transfiguració per rebre la llum de Déu, perquè el seu rostre il·lumini el nostre.»

Benet XVI va remarcar que en la pregària, tant personal com comunitària, «trobem el Senyor no com una idea, com una proposta moral, sinó com una persona que vol entrar en relació amb nosaltres, que vol ser amic i vol renovar la nostra vida per convertir-la com la seva». El Papa va exhortar els presents, principalment matrimonis, joves i nens, a no esperar «que altres us vinguin a portar missatges diferents que no duen a la veritat, sinó a fer-vos vosaltres mateixos missioners de Crist allà on els vostres germans viuen, treballen, estudien o simplement passen el temps lliure».

El Bisbe de Roma va assenyalar que, «assumint sobre d'ell tota conseqüència del mal i del pecat, Jesús ressuscitarà el tercer dia com a vencedor de la mort i del Maligne. La Quaresma ens prepara a participar personalment en aquest gran misteri de la fe, que celebrarem amb el tridu de la passió, mort i resurrecció de Crist».

Acaben els exercicis espirituals al Vaticà

ACI / Ciutat del Vaticà

En acabar els exercicis espirituals, celebrats al Vaticà juntament amb tots els membres de la Cúria romana, el Papa va assenyalar que la fe ens permet veure la llum i la bellesa de Déu. «Sovint ens trobem en un túnel fosc en plena nit, però per la fe, al final, veiem llum i sentim una bella música, percebem la bellesa de Déu, del cel i de la terra, de Déu creador i de la criatura.» Els exercicis espirituals van estar dirigits per l'arquebisbe de Kinshasa (República Democràtica del Congo), el cardenal Laurent Monsengwo Pasinya, que va reflexionar sobre alguns passatges de la primera carta de Joan, en el marc del tema *La comunió del cristià amb Déu*. Benet XVI va agrair el guiatge del cardenal Monsengwo Pasinya «al jardí de la primera carta de sant Joan i així en tota l'Esclat, amb gran competència exegètica i amb experiència espiritual i pastoral». «Hem après l'amor, la fe que crea comunió. I vostè ha assaonat les seves meditacions amb històries belles, preses sobretot de la seva estimada terra africana, que ens han donat alegria i ens han ajudat».

Els bisbes bascos demanen a ETA que es dissolgui

Homilia conjunta dels bisbes Iceta, Munilla i Asurmendi

Redacció

Bilbao

Els tres bisbes bascos han signat una homilia conjunta sobre el final del terrorisme, en què han demanat als etarres que busquin un «penediment veritable» que els porti a una «petició sincera» de perdó i, alhora, han dit a les víctimes d'ETA que ofereixin aquest «perdó guaridor» als seus botxins. Cadascun dels tres prelats ha donat lectura en la seva respectiva diòcesi al document titulat *Busca la paz y corre tras ella*.

En l'homilia, els bisbes bascos (Mario Iceta, de Bilbao; José Ignacio Munilla, de Sant Sebastià, i Miguel Asurmendi, de Vitòria) citen les benaurances i sant Pau per afirmar que «el que és de Crist és una criatura nova. Allò vell ha passat, ha començat allò nou».

Els bisbes recorden que Jesús «inaugura i possibilita una nova manera de relació humana; és conscient que per estimar d'aquesta manera nova, cal la renovació profunda de la humanitat».

Els prelats reconeixen que l'anunci per part d'ETA del final definitiu de tota activitat violenta ha estat acollit «per nosaltres i per la societat amb satisfacció i esperança, però continuem desitjant i demanant-ne la definitiva desaparició. Després del cessament de tot el que amenaça la integritat física o moral de les persones, les sendes de la veritat i de la justícia constitueixen l'itinerari per a una reconstrucció moral i social, que garanteixi una convivència en pau, digna i respectuosa». Segons l'homilia conjunta, «el penediment i el perdó són necessaris allí on les agressions del terrorisme i de tota classe de violència o injustícia han obert ferides profundes. Demanem a Déu que els qui han perjudicat i ofès el pròxim sentin la crida al penediment veritable i a la petició sincera de perdó».

Mons. Iceta, Mons. Munilla i Mons. Asurmendi expliquen que Crist és qui ensenya a perdonar i que el perdó

D'esquerra a dreta: Mons. Iceta, Mons. Asurmendi i Mons. Munilla.

demanat i atorgat «allibera el cor humà i ens fa semblants al nostre Pare Misericordiós». Per això, expressen el desig que els que han estat víctimes de la violència física i moral puguin «oferir aquest perdó guaridor i alliberador que, sense anul·lar les exigències de la justícia, la supera».

Els prelats proposen una cultura de la reconciliació i de la pau promovent i impulsant la trobada, el diàleg i la reflexió: «Aprenguem a viure en el respecte i apreci mutus, més enllà dels nostres condicionaments ideològics, socials o polítics per trobar-nos respectuosament amb els qui pensen o viuen de manera diferent que nosaltres, en una societat que és plural i complexa però que vol viure en pau i prosperitat, mirant el futur amb esperança».

Misteri pasqual

Afirmen que «el misteri Pasqual del senyor torna la ferida en guariment, el patiment en goig, la mort en vida». «Les seves ferides van assumir les nostres i d'elles, en Crist, reneix una nova vida plena de vigor i d'esperança.»

Els bisbes bascos recorden l'aparició de Crist ressuscitat als deixebles als quals mostra les seves ferides, capaces de curar. «Amb Crist —afirmen— és possible que el tronc vell i sec pugui reverdir. Se'ns ofereix la possibilitat que l'odi, la violència i la divisió siguin vençuts per l'amor, el perdó i la reconciliació.» «Crist és la víctima pasqual, i en Ell, les víctimes són abraçades per l'amor de Jesús i associades per sempre a la seva entrega, fent que la seva sang no sigui inútil. La seva memòria, i l'acompanyament a les seves famílies, constitueixen una exigència de la justícia, així com un testimoni perenne de gratitud i reconeixement i un element ineludible per a la reconciliació social.»

Davant del qui ha experimentat en primera persona el terror i la violència, els diuen que «la mort en Jesús es transforma en vida. És l'esperança certa que pot omplir de pau i serenitat (...). En Crist trobem la nostra pau i també el

«Les sendes de la veritat i de la justícia constitueixen l'itinerari per a una reconstrucció moral i social»

patiment i la mort troben un motiu per esperar i ser guarits, restituint-nos a la vida nova de Déu».

Els prelats animen a unir la mirada de cada u a la mirada de Crist: «Units a Ell podrem reconèixer el mal causat, valorar críticament les nostres accions i omissions, restablir la justícia i obrir-nos al perdó i a la reconciliació.»

També recorden que els cristians de les diòcesis basques, juntament amb els pastors, han fet un «llarg recorregut en el servei de la reconciliació, mitjançant múltiples i diverses iniciatives, amb la consciència d'estar exercint un ministeri fruit de la voluntat i l'enviament per part de Déu que, al mateix temps, respon a la necessitat de la nostra societat».

«L'Església», diuen els bisbes, «té com a objectiu primordial anunciar aquesta gràcia que exhorta a la conversió profunda i acollir i oferir el perdó en el camí de la reconciliació. En aquesta nova etapa, l'Església vol renovar la seva missió i compromís de ser servidora de reconciliació».

I conclouen amb una exhortació a sentir-se «novament enviats pel Senyor a ser ministres de reconciliació, constructors de pau».

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ Amèrica i Àfrica: 237,86 € ☐ Missioner ☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 315,81 € ☐ Missionera ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«Déu ens ha escollit per rebre la persecució, que també és una benedicció»

Mons. John Barwa, arquebisbe de Cuttack-Bhubaneswar (Índia)

Rosa María Jané Chueca

Ajuda a la l'Església Necessitada (AEN) ha iniciat una campanya de suport als catòlics de l'Índia, que inclou tant la pregària com la recaptació econòmica per a diversos projectes pastorals i missioners. Un dels testimonis que ha portat a Espanya AEN és l'arquebisbe de Cuttack-Bhubaneswar, Mons. John Barwa. Aquesta diòcesi es troba a l'estat d'Orissa, el més pobre de l'Índia i que pateix una persecució religiosa especialment violenta. Com expliquen des d'AEN, «més de 400 capelles cristianes o llocs de culte han estat cremades o enderrocades a Orissa des del 2008, i a més dels morts i ferits, unes 10.000 persones continuen fugides a la selva o als camps de refugiats. No volen tornar a casa seva per por de les represàlies; cada dia hi ha un acte de violència contra ells a Orissa».

Quins interessos s'amaguen rere la persecució religiosa? Únicament odi a la fe?

Nosaltres, com a cristians, ho mirem en el context de la fe, però les causes reals són unes altres: polítiques i econòmiques. Polítiques perquè l'Índia és un estat secular, és una república federal democràtica. Els partits majoritaris no són cristians. Els cristians són una minoria formada bàsicament per la casta social més baixa, que són els *dàlit*, i gent de les tribus. Els cristians no voten els fonamentalismes i, d'alguna manera, destorben. També hi ha causes econòmiques perquè els *dàlit* es troben aïllats. El cristianisme els dona dignitat i els dona drets. Els fa ciutadans amb llibertat i dignitat pròpies, i no acabaran mai votant ni integrats en el sistema polític ni econòmic de l'Índia.

Quina és la resposta de la comunitat cristiana davant dels atacs continus?

La resposta és dir: «És la voluntat de Déu.» Per alguna raó, Déu ha escollit la gent més pobre, perquè Orissa és l'estat més pobre de l'Índia, per rebre persecució, que també és una benedicció. La gent també es pregunta: «Per què a nosaltres? Per què ens passa això?» Però l'única resposta és que Déu ho ha volgut per alguna raó.

Només pot respondre així una comunitat molt madura en la fe...

No diria que és una comunitat madura, sinó que és una comunitat que es troba en creixement i que no es conforma amb el que té; però la fe, certament, creix.

Tertul·lià deia que la sang dels màrtirs és llavor de nous cristi-

Mònica García

«Crist vencerà amb nosaltres, perquè som gent d'esperança»

impàvids ni de pedra.

També hi deu influir que el govern no ha estat a l'alçada de les circumstàncies...

Certament sentim la injustícia perquè el govern ha estat molt tou i va consentir durant dies que tinguessin lloc aquests fets terribles. Moltes vegades ens sentim frustrats quan la justícia no funciona. Per exemple, en el cas de la meva neboda religiosa, la germana Meena Barwa. El seu cas va anar a la Cort Suprema i no va progressar. Va ser un cas molt concret en què

es va atacar la dignitat de la dona: va ser torturada i violada públicament. Malgrat tot, tenim molt clara una cosa: que res no ens distregui del nostre *leitmotiv*. Nosaltres vencerem, Crist vencerà amb nosaltres, perquè som gent d'esperança.

Quina empremta deixa en la comunitat cristiana aquesta realitat de persecució?

La confiança en Déu és el signe més gran de la seva fe. La participació en la celebració de l'Eucaristia és joiosa i molt massiva. També hi ha un augment increïble de vocacions religioses. No només en nombre, també en qualitat. Altres diòcesis i comunitats de l'Índia vénen a Orissa per demanar aquestes vocacions que són un fruit preciós.

I què podem fer-hi nosaltres?

En primer lloc vull agrair que m'escoltin, especialment vull agrair a Ajuda a l'Església Necessitada l'oportunitat de donar a conèixer la nostra realitat a moltes persones a Espanya. Amb l'ajuda d'AEN i d'altres organitzacions hem pogut reconstruir esglésies, cases, intentar que la comunitat torni... però sobretot ens cal un altre tipus d'ajuda: l'ajuda espiritual. La pregària té més poder del que creiem, sense cap dubte.

Senten aquest suport?

En primer lloc de forma material l'hem notat, perquè per nosaltres mateixos no hauríem pogut fer res o gairebé res. Com que la nostra diòcesi és la

més pobre de l'Índia, ens preocupa que la gent sobrevisqui, que tingui casa, que pugui tenir educació, oportunitats i projectes de desenvolupament... ens preocupa l'atenció dels infants, la salut, l'atenció a la dona... tot això és una prioritat. Espiritualment també sentim el vostre suport. Moltíssim! A les celebracions religioses sempre recordem que molta gent prega per nosaltres. Sí, puc dir que ens sentim com una Església catòlica de germans. Sentim la vostra pregària com un lligam fort, molt poderós, perquè realment ens transforma.

El seu testimoni també és un revulsiu per a la nostra fe, sovint tan ben instal·lada...

És veritat que Déu ens ha escollit per ser un poble perseguit, perquè patís i donés fruits. Però no crec que la fe d'aquí sigui feble, perquè la fe també es mostra amb la generositat i això ho he vist aquí, a Espanya, per les diverses ciutats que he recorregut. També he vist la capacitat que tenen d'escoltar-me i de sentir-se commoguts per tot el que explico. L'interès que mostren també és una forma de restar amb nosaltres tot el que hem patit. L'any 1922 quatre missioners vicencians espanyols van ser a l'Índia fent missió a la meua diòcesi. Que bonic que el fruit d'aquesta missió ha estat la fe de la gent, i que ara vinc jo a Espanya a explicar-ho! Amb l'ajuda d'AEN sento que formo part del pla diví i que, realment, Déu hi actua.

RàdioEstel DE MATINADA

Nits de dissabte a diumenge de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no podeu dormir, us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
C/ Luis Antúnez, 24, 2n 2a
08006 Barcelona
Tel. 932 373 763
www.ayudaalaiglesianecesitada.org
ain@aines.org

Filipines

Pere Calungsod, model de compromís laic en l'evangelització

El papa Benet XVI anuncia la canonització del primer sant de les illes Mariannes

Xavier Baró i Queralt
Professor de la Facultat
d'Humanitats de la
Universitat Internacional de
Catalunya

El 18 de febrer passat Benet XVI aprovà la canonització del qui ha de ser el primer sant de les illes Mariannes (Oceania) i segon sant de les Filipines per al 21 d'octubre. Aquest fet potser no ha tingut la repercussió que es mereixia en el nostre entorn més immediat, probablement a causa de la distància física entre el nostre país i el Pacífic, però la vinculació entre Calungsod i el catolicisme ibèric és indiscutible.

La notícia ens interpel·la directament en dos àmbits, com a catòlics i com a membres de l'Estat espanyol. Pere Calungsod (conegut a l'època com a Pere Calonsor, 1654-1672) fou un jove catequista, laic, que acompanyà els jesuïtes espanyols en la seva missió evangelitzadora a les illes Mariannes (conegudes en el moment de manera pejorativa com a Illes dels Lladres). Calungsod seguia el jesuïta castellà

Diego Luis de San Vitores (1627-1672) en la seva tasca catequètica entre els indígenes d'aquelles illes del remot Pacífic. La missió s'anà desenvolupant de manera pacífica, però aparegueren les primeres tensions com a fruit del xoc cultural entre dues mentalitats ben diferents. Els jesuïtes s'afanyaven a buscar els infants i els malalts per poder-los batejar, per tal de poder salvar la seva ànima. Però les pèssimes condicions de vida en què vivien els indígenes comportaven una mortalitat elevadíssima. Alguns indígenes, moguts pel rancor, cregueren que l'aigua del baptisme estava enverinada. El 2 d'abril del 1672 el beat San Vitores i Calungsod es disposaven a batejar la filla del líder local Matapang. Havien rebut el consentiment de la seva mare, però alguns illencs i el mateix Matapang es van encendre d'indignació i procediren al martiri dels dos cristians.

La figura del futur sant Pere Calungsod ens esperona pel seu profund sentit de sacrifici i servei envers els altres. Però alhora també és un model per als laics, car demostra que l'evangelització ha de ser una tasca de tots. Tal i com ha afirmat José Palma, arquebisbe de Cebú, «durant molts anys, quan hem pensat en l'evangelització, la catequesi o l'ensenyament a d'altres persones sobre Crist, s'ha dit que és la tasca de la monja o del sacerdot (...). Això és el que fa que la canonització de Pere Calungsod en aquest moment sigui més significativa.»

Finalment, en termes històrics, ens permet recuperar i mantenir la memòria viva d'un moment del passat en què la monarquia hispànica tenia com a una de les seves prioritats l'àrea geogràfica de l'extrem asiàtic i el Pacífic.

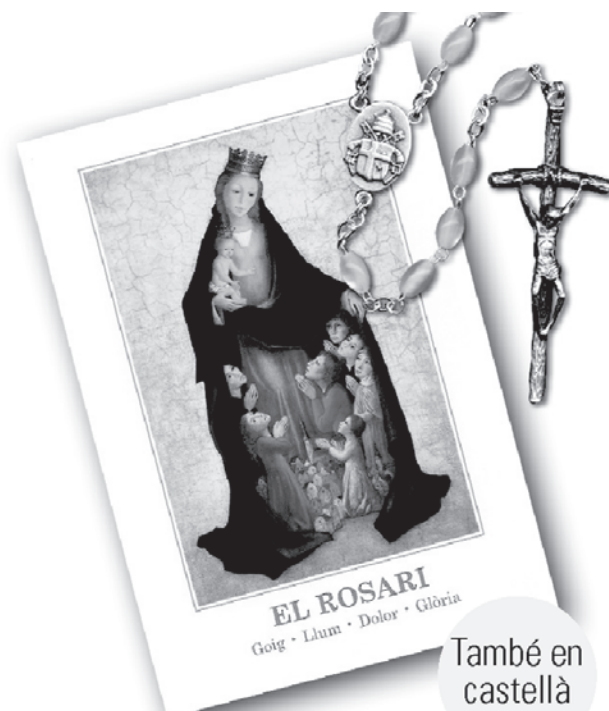
CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

També en castellà

Informació i donatius: **93 237 37 63**
La Caixa 2100 2415 42 0200140293

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb Rosaris ☐ Hi col.laboro amb €.

Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ayuda a l'Església Necesitada
C. Lluís Antúnez 24, 2º2ª – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

catalunyacristiana.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Notícies d'Església Cultura Compromís social

Subscripció
Paper

124,80
euros/any

Subscripció
Digital

65,00
euros/any

Punt de vista

Pau Font Sancho
Director de Mirapro

Barcelona, capital mundial del mòbil

El Mobile World Congress (la fira mundial dels mòbils) diuen que, després dels Jocs Olímpics de Barcelona, és l'esdeveniment que més ha projectat Barcelona al món, i segurament és així. L'edició 2012 ha portat 67.000 visitants a la Fira de Barcelona i més de 1.500 empreses exposidores. Tot un èxit per a Catalunya.

Val a dir que aquesta edició és bastant especial perquè dona el tret de sortida a un nou escenari, la Mobile World Capital (la capital mundial del mòbil). Aquest nou concepte gira al voltant del congrés i bàsicament és la creació d'esdeveniments culturals a la ciutat relacionats amb els mòbils i la mobilitat, l'establiment d'una seu a la ciutat com a capital mundial del mòbil, la creació d'un centre de recerca i desenvolupament tecnològic a l'entorn dels mòbils i, evidentment, el congrés anual. Això està garantit fins a l'any 2018 a Barcelona. Una gran notícia per a la ciutat.

El fet que Barcelona sigui la capital mundial fa que moltes de les empreses que volen provar nous sistemes i eines mòbils ho facin a la Ciutat Comtal. Una d'aquestes novetats ha estat el sistema de pagament «contact-less» o sistema de pagament sense contacte. Ja s'està incorporant aquest sistema en molts comerços de la ciutat. Funciona apropant una targeta especial a un dispositiu que la reconeix sense tocar-lo. Això permet realitzar els pagaments d'una forma més àgil i ràpida sobretot en botigues on hi ha llargues cues per pagar.

A banda d'això, el congrés del 2012 ens ha portat

moltíssimes novetats. Per exemple els telèfons per a la gent gran, tot i que els pot comprar tothom, però les seves característiques el fan ideal per a aquest tipus de persones. Són irrompibles, amb tecles i números grans, un botó d'emergència, ràdio FM i poca cosa més. No tenen extres, ni internet ni altres elements que despistin els usuaris. A més, disposen d'un carregador de sobretaula per evitar els cables. Aquest tipus de mòbils comencen a tenir una gran demanda i segur que en sortiran molts més.

Altres novetats que ens ha aportat el congrés d'aquest any han estat els mòbils sumergibles. No és que siguin per nedar però estan preparats per resistir mullades accidentals a la piscina, a la banyera o al vàter. No serveixen per a aigua salada ni es pot remenar els botons a dins de l'aigua, però, segons els models, sí que permeten gravar en vídeo i algunes operacions bàsiques.

També ha destacat la presentació d'un nou telèfon mòbil el Nokia 808 Pureview

que disposa d'una càmera de fotos de 41 megapíxels. Per a qui no tingui referències, actualment la majoria dels altres mòbils de gamma alta del mercat tenen 8 megapíxels, però és que les càmeres de fotos digitals que tenim a l'abast, sense ser mòbils pròpiament, rondan els 24 megapíxels com a màxim.

El que està clar és que els sectors de la telefonia mòbil i de les noves tecnologies poden ser la base de recuperació econòmica del nostre país. No podem deixar passar l'oportunitat i més ara que Barcelona serà el centre del món fins al 2018.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Sant Màxim confessor i la Quaresma

Sant Màxim confessor, abat, nascut a Constantinoble el 580 i mort a l'exili el 662, escriví sobre teologia, exegesi bíblica i ètica. Se li atribueix una vida de Maria, la més antiga de la Verge que ens ha arribat a nosaltres. El sant, testimoni o confessor de la fe, en un tractat sobre la caritat, en comentar *On no hi ha caritat tot és vanitat i només vanitat* escriu: «Hem de tenir caritat, fer bé als germans, ser magnànims i pacients. Cal que emprem totes les coses segons la recta raó.»

Aquesta expressió esdevé com una divisa o un lema quaresmal. S'avé amb el missatge de Benet XVI per viure la santa Quarantena d'enguany. En efecte, el Sant Pare, encapçala així la seva exhortació: «Observeu-nos mútuament per estimular-nos a la caritat i a les bones obres» (He 10,24). Una frase de la qual el Papa en dedueix una pauta de vida quaresmal.

Estar atents els uns pels altres, no ignorar els altres; pensar en els altres; treballar l'estímul pel bé, clau de la caritat i la fraternitat.

Les paraules de sant Màxim són similars i es refereixen als fonaments de la vida cristiana. Tenir caritat, és a dir, dur una vida impregnada per l'amor, element requerit per totes les virtuts. Que només valen si són plenes de caritat. Virtut reina! Fer bé als germans és indispensable per als deixebles de Crist. Hi ha un doble vessant: la magnanimitat i la paciència. Dues virtuts bàsiques, intrínseques a la caritat.

Magnanimitat significa tenir un cor gran, una visió àmplia dels esdeveniments i de les persones. El cristià no pot posseir una mirada esquifida, arrugada... i no ha de crear problemes per petiteses. Ha de ser tan magnànim que ha d'aprendre a pensar que no sempre té tota la raó. Ha de saber valorar la distinció entre allò que és fonamental i allò que és secundari. De vegades, ens critiquem per minúcies i donem grandària a problemes minsos... No podem fer «el corc», ni restar simplement escandalitzats...

La paciència és la virtut dels qui tenen una caritat ferma. Som fills d'una civilització que tot ho vol obtenir de pressa. Un acudit impossible podria reflectir la impaciència: «Fes-me això ràpidament que ho necessito per ahir.» El nostre món no és pas un oceà de paciència. Tanmateix, en ordre a la fraternitat, només la paciència ens pot salvar. Entenguim's bé, una paciència activa. Fent ús en tot de la recta raó.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

No hem d'oblidar la ignorància ni el desinterès

Si un marcià arribés a la terra i volgués conèixer la idiosincràcia humana, si, amb els ulls ben oberts, observés els nostres paisatges i els nostres monuments, sens dubte, s'interessaria pels que els han edificat, pels que hi viuen, i per quina finalitat compleixen.

Possiblement els veuria buits i creuria que són d'un passat que ja no compta. Tindria la mateixa sensació que nosaltres quan contemplem els dòlmen i els menhirs. En observar moviments, quedaria desconcertat. Li resultaria impossible descobrir un sentiment comú, si col·leccionés imatges de guerres sofisticades, processons, sínodes o concilis, de persones abillades amb molts colors, etc. Pensaria que havia observat restes d'una civilització a punt d'extingir-se. No entendria la nostra manera de fer, i se'n tornaria al seu planeta indiferent. Molts dels nostres, després d'un viatge, tindrien la mateixa opinió. Si creuen que saben alguna cosa de la nostra religiositat, serà conseqüència de titulars que es difonen a través dels mitjans. I aquesta no és la realitat. No he aspirat mai a elevar-me dins l'escalafó del clergat. Quan he parlat amb bisbes o cardenals, la conversa no m'ha impressionat tant com les paraules d'un germà llec senzill, una germana cuinera, o la confiança d'un cristià humil, contemplatiu o servidor de pobres (alguns bisbes, però són excepcionals), emigrants obligats a estar amb mi a causa de la manca de mitjans per subsistir o buscant aconseguir-ho per als seus fills.

La falsa opinió que sovint es té de l'Església, la ignorància de la seva doctrina, contrasta amb l'interès, gairebé no manifestat mai, per Alguna cosa o Algú superior, que n'ompli de satisfacció l'ànima. Em referiré a una experiència que a mi, ple d'iniciatives i fracassos, m'ha marcat. Estracta de la JMJ de Madrid. Vull donar-vos una prova que no he vist esmentada enlloc, potser per considerar-la banal.

A la motxilla que vam rebre quan ens hi vam inscriure, hi havia un munt de coses. A molts, algunes o totes, no els interessaven gens. Una pràctica corrent és vendre-les a través d'eBay. Una persona se'n desprèn i se n'aprofita una altra, ràpidament i fàcilment.

Des del primer dia, vaig tenir interès per comprar el Youcat. Vaig regalar el meu i en volia un altre. Si tclegem JMJ a eBay, hi trobarem tot el que circulava aquells dies en l'àmbit de la trobada. Doncs bé, tot i que no he parat de consultar-ho, des que vaig tornar a casa fins ara, l'única cosa que no hi he trobat ha estat aquest llibre. Cal dir que n'he comprat uns quants exemplars i que n'he regalat uns quants més. Els que he ofert o he recomanat han agradat molt i s'han interessat per la seva lectura. N'hi ha que l'han consultat i que no hi han trobat la resposta que volien saber. Senyal que han llegit el llibre amb tant d'interès que n'han descobert les limitacions. Cal dir que el contingut dels que hom compra és idèntic del que vam rebre a la motxilla; només hi manca la frase de la coberta: «Aquest és un regal personal del Papa.»

Afegeixo que aquells mateixos dies em vaig prestar al ministeri del perdó, al passeig impressionant dels 200 confessoris. No recordo, ni podria explicar què vaig sentir, però no van ser confessions rutinàries.

Aquests dies, les estadístiques diuen que, a partir d'aquest mes, el percentatge d'assistència a missa ha augmentat. Els endevinaires que en van anunciar el fracàs, els que, des d'espais eclesials, el van boicotejar, els que el van ignorar, des dels seus cubicles particulars, no veig que analitzin aquests dos exemples anecdòtics que, per a mi, són ben eloqüents.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
 viqui70@yahoo.es

Crits que es repeteixen

La societat i la col·lectivitat tenen el seu propi crit, el de la injustícia. La resposta a aquest crit és la denúncia. Cal denunciar com els profetes, encara que només siguin «veus que clamen en el desert». Són crits que sovint aïllen els que criden i els que denuncien, perquè no tenen resposta. Però, no podem deixar de fer-ho. Els profetes són necessaris, ahir, avui i sempre, per exigir un món més just i analitzar les causes de la injustícia.

També hi ha altres crits que han de ser sentits per aquells que no tenim prou capacitat profètica. Són els crits amagats dels oblidats, dels esclaus d'ells mateixos, dels pobres i els desvalguts. I són crits d'aquells homes i dones dels quals tenim tendència a dir que «no s'ho mereixen» o que «ells s'ho han buscat».

Els que no podem fer una altra cosa, sempre podem adreçar-nos als que criden des dels abismes.

Un dia qualsevol arribo a casa disposada a descansar com tothom. Però el telèfon em fa canviar de plans. I estic segura que ho faria qualsevol persona que estigués en aquesta situació: es tracta d'un d'aquells crits des de l'abisme: «He de parlar amb tu. Estic molt malament. Em trobaràs a casa de X.»

No puc deixar d'anar-hi. Conec el pis al qual es refereix, perquè l'hi he trobada en altres ocasions. És un veritable cau on hom troba a l'abast allò que necessita consumir. En aquest pis —al qual he anat en altres ocasions— no saps mai què t'hi pots trobar. A mi el cor em bateja més fort en veure tanta misèria. Però, si me n'allunyo, no tindran aquest punt de referència.

L'autora del crit encara no ha arribat. Espero una bona estona i, com que no ve, surto a cercar-la pels llocs que imagino que la podré trobar. Després de recórrer uns quants indrets sense resultat, ho deixo de moment.

L'endemà, una altra trucada, i ara sí que la trobo al pis, però l'espectacle és pitjor que el del dia abans. Després d'una estona d'intentar posar pau i calibrar la situació, aconsegueixo convèncer la meua amiga d'anar a urgències. Li dic que en una d'aquestes s'hi pot quedar. «Millor —em diu—, tant de bo que s'acabi d'una vegada.»

Aleshores m'adono una altra vegada de l'autèntica tragèdia d'aquesta gent esclava de les seves addiccions: la vida ja no té sentit i tant se val perdre-la. Sempre recordo les paraules assenyades de sor Genoveva quan vaig començar a treballar amb ella: «El més important és fer el possible perquè estimin la vida i li donin un sentit. I, si Déu és el sentit de la seva vida, és més fàcil que se'n surtin...» Perquè, realment, sabem que pateixen i fan patir, però no saben com sortir d'aquesta situació.

De moment i, una vegada més, ha accedit a anar a un centre de rehabilitació. Hem aconseguit salvar-la aquest cop, però no estic segura que sigui l'última... «Aquests dimonis només es poden vèncer amb pregària i dejuni.»

Zoom

Eduard Brufau

Tal com s'esperava les eleccions del 4 de març a Rússia han donat la presidència a Vladímir Putin. Amb aquesta victòria a les urnes, fraudulenta segons l'oposició i els observadors internacionals, Putin consolida el seu poder gairebé absolut. En els darrers cent anys Rússia ha viscut sota règims molt diferents —tsarisme, comunisme, capitalisme...—, però hi ha un eix de fons que es manté constant malgrat tots els canvis: l'autoritarisme.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
 llserall@gmail.com

El planter de l'Església

TV3 va emetre la nit del 26 de febrer el programa *30 minuts*, titulat «El planter de l'Església», un reportatge de Lluís Jené i Esther Llauredó. El seu contingut, segons la pròpia publicitat de la cadena, «es pregunta com són els que, en un món secularitzat, decideixen fer-se sacerdots». Un programa per al debat, fet amb dignitat, però forçosament parcial en la selecció de les persones entrevistades.

Primer, apareix el contrast entre sacerdots progressistes i conservadors, per utilitzar un llenguatge a l'ús. Els progressistes són fills del canvi eclesial propiciat pel Vaticà II, que van créixer en una Església socialment hegemònica. S'han apropiat al món per dialogar amb ell amb sentit d'adaptació en certs costums, vestits... Les seves comunitats i entorns participen dels seus criteris, però aporten escasses vocacions. Els conservadors són fills del canvi social (secularització, multireligiositat...)

i creixen en una Església en declivi, que perd gradualment la seva influència. Es diferencien del món (recuperació de la sotana...) davant del qual adopten actituds de defensa i conservació. Les seves comunitats i entorns propicien una major aportació de vocacions. Els excessos progressistes van perjudicar l'Església, però els excessos conservadors també la perjudiquen. Afirmar que la tasca d'un sacerdot, segons un dels protagonistes, és «estudiar, pregar i obeir» és reduccionista i poc estimulante. Crec que la unió personal amb Déu es complementa amb l'anunci joios de l'Evangeli i l'animació pastoral de les comunitats en comunió eclesial. El vicerector del seminari, amb magnífic criteri, diu que la manca de vocacions no ha d'obrir de cap manera la porta a qualsevol candidat ni relaxar els criteris de selecció, perquè el preu es pagaria a la llarga. L'existència de diferents sensibilitats és un fet gairebé permanent en la història. Com diu en el reportatge el Dr. Armand Puig, la llibertat és un fet en l'Església.

Segon, el tema dels sacerdots procedents de països llatinoamericans i, fins i tot, africans. En l'Església passa una mica el mateix que passa en la societat catalana, marcada pel secularisme i l'escassa obertura a la vida (baixa natalitat). Els sacerdots immigrants procedeixen de societats creients i obertes a la vida. El contrast vocacional és evident. En els primers, les vocacions són escasses. En els segons, més abundants. Amb poc temps de residència aquí, parlen català més bé que molts jutges que fa anys que són a Catalunya. La integració cultural no sempre és fàcil, però és una tasca ineludible per a un millor servei a les comunitats cristianes.

Tercer, suprimir l'obligatorietat del celibat seria una solució al problema vocacional? Tema per al debat, que requereix molts matisos. No sé si vincular anul·lació del celibat amb augment de vocacions és pertinent. En altres confessions, amb aquesta mesura no s'ha resolt el problema. Ignoro què passaria en l'Església catòlica. Celibat sí, celibat no... qualsevol de les dues respostes té avantatges i inconvenients. El debat ve de lluny. No tots els que afirmen que tenen vocació al sacerdoci, creuen tenir vocació al celibat. Altres es preocupen per la incidència en el pes econòmic de la mesura i la problemàtica que sorgiria davant la possible ruptura de la parella del sacerdot.

L'objectiu de la càmera ha permès mostrar a les pantalles de televisió un tema vibrant i actual. Una reflexió interna de l'Església resulta indispensable. En comunió i llibertat.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

TRAMITACIÓ D'ENTERRAMENTS

En cas de defunció,
 què s'ha de fer?
 Truqueu al 902 11 65 93

*Descomptes especials per a subscriptors,
 parròquies i comunitats religioses*

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Deixebles de Jesús

Pau i bé. Tot preparant la Pasqua l'Evangeli ens convida a envigorir el seguiment de Jesús, ens anem fent deixebles progressivament. Jesús amb una paràbola explica els trets del deixeble ben edificat: «S'assembla a un home que construïa una casa; va cavar i va enfondir fins que assentà el fonament sobre roca. Quan vingué la inundació, el riu va envestir contra aquella casa, però no la pogué somoure, perquè estava ben edificada» (Lluc 6,48). El deixeble que ha construït sobre arena s'enfonsa i el qui està ben edificat res no el fa somoure. Fixem-nos en els verbs que empra: cavar, enfondir i assentar. Fer-se deixeble requereix treballar i el primer

que s'ha de fer és cavar. A la Bíblia el verb cavar fa més referència a l'acció de Déu i no tant a l'esforç humà. Cavar recorda un salm que diu: «Tu no vols sacrificis ni ofrenes, i en canvi m'has obert l'oïda» (Salm 40,7), la traducció literal diu: «Em vas cavar l'oïda.» És Déu que va formant l'oïda del deixeble, la va foradant amb la seva Paraula, fins a arribar al cor. Cavar és escoltar amb el cor.

Enfondir és anar endins, discernir, saber descobrir el pas de Déu en la realitat; és donar profunditat a una relació estable amb Déu a través de tot el que vivim, perquè sigui una vida viscuda amb Déu, i amb la nostra manera d'ésser i actuar

es noti que comptem amb Ell. El tercer tret de l'autèntic deixeble és: assentar els fonaments sobre la roca, açò significa fonamentar la vida sobre Déu i el seu poder salvador; reconèixer que tot és do del Creador; renunciar a l'afany de domini i meravellar-nos de l'obra de Déu en nosaltres, que es realitza silenciosament des del cor; no moure'ns a ras de terra, damunt arena, quedant encaïllats en les trivialitats diàries sinó cavar i enfondir, fer de la nostra vida un moviment cap a Déu, i encara que l'enteniment humà no ho compregui del tot, el tenim a prop nostre, en el cor, com a misteri d'amor i tendresa que ens dona sentit a la vida. Que cadascú miri com edifica.

Gadi Bosch Pons

 Germana clarissa
Ciutadella de Menorca

La sal de la terra

L'Humanisme cristià, font de sentit de la vida

El maig del 68 va ser un temps simbòlic que suposava que l'home i la dona per si sols podrien dominar el món i instaurarien la plena democràcia, llibertat i justícia econòmica i social. Ara, 44 anys després, els que s'ho van creure i van lluitar i escriure al respecte estan decebuts. La democràcia i la llibertat no sols no han millorat, sinó que avui dia es posen en dubte i sorgeixen les tecnocràcies. Som menys lliures perquè depenem més dels altres. Passa igual amb la justícia social i econòmica, que ens ha abocat al desastre del qual estem intentant sortir-ne. Per què ha passat? L'evolució de la humanitat, des de la creació o

moment «0», ha suposat un constant progrés. Avui disposem de coneixements i fem servir instruments inimaginables l'any 1968. Però el materialisme de pensar que sols el que es toca existeix, el positivisme de creure que la ciència ens solucionarà tots els problemes o l'utilitarisme que defensa que sols val el que serveix per quelcom, ens ha dut a menysvalorar aspectes humans intrínsecs produint-nos buits que donen insatisfacció, infelicitat i manca de sentit a l'existència quan ens apareixen problemes. Una vegada més, ens convé llegir amb tranquil·litat d'esperit, amb disposició d'acollida i amb

interès els evangelis i deixar que ens «parlin» a cadascun de nosaltres. Descobrirem que som estimats, que valem pel que som i no pel que tenim, que hi ha una proposta de vida oberta, solidària, sensible a les necessitats dels altres, un sentit a la vida de servei que omple i fa feliç. Entrant dins nostre escoltant-nos en silenci descobrim que tenim un doll d'aigua viva, que Déu habita en nosaltres, que no necessitem gaires coses per ser feliços. Tots som importants i som germans i ens afecta tot el que passi a cada u. Ens atrevirem a provar de posar-ho en pràctica en totes les activitats de cada dia?

Joan Viñas

 Membre numerari de la Reial Acadèmia
de Medicina de Catalunya

Mirada al món

Els jueus i Jesús

Des de la mateixa vida de Jesús fins avui hi ha hagut moltes oscil·lacions en el poble jueu sobre com han pensat i pensen de Jesús. Als mateixos evangelis trobem ja reaccions ben diverses: jueus que l'escolten, que l'admiren, que el segueixen, que l'accepten i creuen en ell, i, també, jueus que el denigren, que el persegueixen i que el condemnen a mort.

Durant 20 segles d'història, la figura de Jesús ha estat sempre enigmàtica i problemàtica per als jueus, enfocant-la segons diverses òptiques, des d'un fals messiès fins a un impostor, un il·luminat, un dement, rebutjat de Déu i del poble, etc., és a dir, un concepte prevalentment negatiu i despectiu, de menyspreu i de fòbia contra la figura de Jesús. Tanmateix, la persona de Jesús ha exercit també una gran fascinació en molts jueus, i molts s'han convertit a la fe cristiana. No hi ha segle en el qual no es puguin comptar per milers els jueus que han descobert la vertadera figura de Jesús i l'han acceptada, fins i tot a costa de la seva vida o de la seva posició social.

Modernament els jueus tenen una actitud bastant diferent. Després de molts estudis de part dels mateixos jueus sobre Jesús de Natzaret (Jules Isaac, Jacob Neussner, David Flusser, André Chouraqui) i gràcies a una més gran obertura cultural, es va tenint sobre Jesús una visió més objectiva i més respectuosa.

Encara que molts jueus continuen amb la mateixa actitud de sempre (alguns fins i tot encara escupen quan passa alguna monja o algun capellà): aquests són generalment jueus ultraortodoxos. Però molts d'altres, la major part, demostren una actitud de més comprensió i una valoració més raonable sobre Jesús, especialment entre els joves. Si més no, admeten la judaïtat de Jesús (és a dir que Jesús era jueu, un dels seus) i n'admiren els valors religiosos i morals, la particularitat única de la seva persona, la seva exemplaritat, la seva fama arreu del món i la seva mort en creu com a coronació d'un ideal que ell va viure i va ensenyar. Molts jueus veuen en Jesús, més que un gran rabí, un mestre original i carismàtic, ple d'iniciativa i de creativitat moral, d'una gran llibertat interior, que ha deixat rere seu una vasta heretat. Era un home profundament religiós, que es considerava enviat i guiat per Déu. Aquest mestre mostrava una gran independència respecte de les autoritats religioses constituïdes i posseïa una gran personalitat, amb el do extraordinari de fer miracles. Aquests miracles no eren solament guaricions de malalties, sinó també resurreccions de morts, amb poder sobre les mateixes forces de la naturalesa, com calmar tempestats, fer pesques miraculoses, multiplicar els pans i els peixos, canviar l'aigua en vi, caminar sobre les aigües i fer miracles a distància. Això ho creuen, com nosaltres, la major part dels jueus,

especialment els jueus anomenats messiànics, que accepten Jesús com a Messies.

De cara al poble jueu en general, la figura de Jesús és inquietant i vista, avui dia, amb més objectivitat. D'un temps d'ençà, les autoritats religioses jueves es van veure obligades a suprimir de la lectura oficial de la sinagoga les pàgines de l'Antic Testament on la figura de Jesús es veu massa clara, com en les profecies sobre el seu naixement a Betlem d'una mare verge i les que parlen de la seva passió i mort, com les del Servent de Jahvè d'Isaïes. Els semblava massa clara i evident la relació entre el text profètic i el Jesús dels evangelis i per això les van suprimir per evitar discussions i inevitables conversions.

L'any 2007 va morir a Jerusalem un rabí famós, conegut també de molts cristians per la seva bondat i obertura, Isaac Karduri. En el seu testament va deixar una carta tancada, i va escriure: «Que es llegeixi aquesta carta un any després de la meua mort.» Passat l'any, es va obrir la carta, que deia textualment: «Jesús de Natzaret, nascut a Betlem, és el vertader Messies d'Israel...»

Aquest missatge va ocasionar un gran impacte, emoció, incredulitat... Va ser per a ell una intuïció, una acceptació de Jesús, una conversió? Crec que molts jueus ho pensen i ho senten així. I, si fossin més lliures, ho pensarien i ho sentirien encara més.

Joan Vernet

 Salesià des de
Jerusalem

Quaresma 2012

Va començar la Quaresma, precedida del simpàtic Carnestoltes. En aquesta època, els cristians pensem més en la veritat que aquí estem de pas, camí de l'eternitat. A principis de desembre, la premsa espanyola va publicar una enquesta del CIS que comptabilitzava gairebé un 74% de catòlics a Espanya. Això, malgrat la propaganda anticatòlica dels darrers anys. El comportament de molts espanyols el Dimecres de Cendra confirma que Espanya, en conjunt, és catòlica: tot i que era un dia feiner, les esglésies es van omplir. En la missa d'aquest dia, el Sant Pare va convidar «a la penitència, a la humilitat, a tenir present la nostra pròpia condició mortal; però no per caure en la desesperació, sinó per acollir, en la nostra mortalitat, la proximitat increïble de Déu que, més enllà de la mort, ens obre la porta a la resurrecció». Després, ens alligona amb el seu exemple: el 24 de febrer es va retirar una setmana per fer exercicis espirituals. La Quaresma és època de silenci interior per al conreu de la pregària, del dejuni, de l'almoïna i d'una pràctica més intensa de la caritat (el dejuni d'aliments o de capricis no és per a l'estalvi, sinó per donar almoïna amb aquest sacrifici). «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli», diu el sacerdot quan imposa la cendra. Perquè ara Déu es dispensa amb més abundància: «T'he escoltat a l'hora favorable, t'he ajudat el dia de la salvació.»

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Sempre paguem els mateixos

La recessió econòmica no només ens afecta a nivell personal, sinó que 5 milions i mig de gent sense feina comporta un descens important de diners dels impostos a la Seguretat Social i, per tant, de les arques de l'Estat. La nova llei que es vol aprovar per posar-hi remei és augmentar els impostos sobre les persones que tenen una dona de fer feines a casa, i equiparar el que ja paguen a la Seguretat Social al que paga qualsevol empresa per un treballador en nòmina.

Seria bo que els legisladors miresin, a excepció d'una minoria cada vegada més reduïda, qui es pot permetre aquest luxe.

No cal ser cap expert en qüestions socials per veure que sovint és la necessitat física de la vellesa la que fa necessària l'ajuda d'una altra persona per moure's i continuar vivint i sacrificar altres necessitats dels seus petits ingressos. Especialment, quan la família, si n'hi ha, no pot fer-hi res més. I què podem dir de l'Estat, amb la manca d'ajudes i l'escassetat de residències.

Crec que abans d'esprémer aquesta població cal trobar altres sortides menys vergonyoses.

JULIA TATAY
Barcelona

La saga dels neutrins

M'agradaria que es fes pública

Respecte a la gent gran

Darrerament, coneixem casos lamentables de persones grans que han estat induïdes a contractar o comprar productes oferts com a molt rendibles o molt necessaris per a la seva salut, etc. Resulta que aquestes persones grans, quan necessiten diners per a alguna cosa, es troben amb la sorpresa que a la lletra petita del contracte hi ha una clàusula per la qual s'han compromès a mantenir els diners immobilitzats durant anys.

És moralment acceptable jugar així amb la credulitat i la bona fe de les persones grans?

És lícit que unes empreses treguin al mercat productes gairebé fraudulents per enriquir-se d'uns guanys?, o remoure la tranquil·litat d'uns jubilats que ja no estan per aventures financeres, i encara més en la situació actual?

Cal fer una crida per l'honradesa, per la sinceritat i, fins i tot, per la caritat fraterna, perquè aquests fets no es produeixin mai més.

JOSÉ GUTIÉRREZ RODRÍGUEZ
Barcelona

alguna mena d'explicació sobre el fracàs de l'accelerador de partícules. A part del cable mal connectat com a causa directa, seria bo saber si es troba la partícula que busquen amb gran afany els investigadors, qui o quina força va ser capaç d'organitzar aquesta maleïda partícula que costa tant de localitzar. Per alguna cosa els científics l'anomenen «partícula de Déu», en un reconeixement explícit i senzill de l'existència d'una Intel·ligència superior. Una de les darreres coses que va fer Einstein abans de morir va ser reconèixer el seu error, en afirmar que Déu existeix. Va ser un boig genial.

PAULITA INFANTES ESTEBAN
Barcelona

Felicitacions al P. Raguer

El 19 de febrer passat, el monjo Hilari Raguer en el seu article «Homilies d'una sola idea» deia: «La millor homília és la que un mateix es fa.»

Quan vaig fer exercicis espirituals, vaig conèixer això mateix escrit per sant Ignasi de Loiola a la cova de Manresa: «La persona que contempla li resulta més gustós i de més fruit espiritual raonar per si mateixa, i trobar alguna consideració que li faci entendre o sentir una mica més la història, sigui amb el propi raonament, sigui en la mesura que l'enteniment és il·luminat per la virtut divina; perquè el que omple i satisfà l'ànima no és el saber molt sinó sentir i assaborir les coses internament.»

Moltes gràcies, pare Raguer.

ISAAC MARTÍNEZ DE LEJARZA
Saragossa

Només faltava això!

Madrid i Barcelona lluiten per aconseguir el projecte anomenat EuroVegas. Es tracta d'un macrocomplex dedicat al joc, com diu el nom, Las Vegas a Europa. El magnat nord-americà Sheldon Adelson ofereix una inversió de 17 milions de dòlars i 200.000 llocs de feina a canvi d'instal·lar-hi aquesta «ciutat del joc». L'oferta és temptadora en aquests temps d'altíssim índex d'aturats i de retallades per aconseguir diners sigui com sigui. Espero, com molts ciutadans, que els nostres

governants valorin a consciència els pros i els contres del projecte. Facilitar el joc, al costat de casa, és com facilitar la droga, l'alcohol i altres vicis que són una xacra social que destrueixen l'individu i el seu entorn familiar i social. Allotjar una «ciutat del joc» és oferir un espai a la màfia, com va advertir el periodista italià Roberto Saviano, amenaçat de mort per la màfia al seu país. No ens deixem seduir pels diners. Només aconseguirem una degradació encara més gran per a les nostres ciutats amb activitats brutes i turisme de baixa qualitat. Som responsables que se'ns conegui per les activitats que dignifiquen la nostra ciutat i el joc i les que comporta no són precisament aportacions valuoses.

LOURDES CAMPS
Barcelona

Tots controlats

La reforma sanitària d'Obama preveu que l'any 2013 s'implanti un microxip de radiofreqüència a tota la població dels Estats Units, mentalitzada prèviament amb anuncis publicitaris sobre els seus «beneficis». Aquest artefacte, a més de contenir les dades mèdiques, bancàries, etc., del pacient, permetrà rastrejar la persona implantada a través d'ordinadors o alterar-ne la ment amb un senzill canvi de freqüència.

Actualment, amb microxips de 5 micromil·límetres col·locats al nervi òptic de l'ull es poden recollir neuroimpulsos des del cervell (olors, imatges, veus), guardar-los en un ordinador i projectar-los novament al cervell de la persona. Això el pot induir a patir visions, marejos, al·lucinacions severes, etc., en detriment de la seva llibertat d'actuació. Les teories de la conspiració sobre el control total de la població prenen força i s'alien amb les profecies de l'Apocalipsi i els missatges dels vidents actuals (Maria Divine Mercy, Luz de Maria...) A més, el banquer famós Nick Rockefeller va reconèixer davant Aaron Russo, el diseg de l'elit mundial de reduir el nombre d'habitants del planeta i controlar-los a través d'un microxip, que substituïria els diners i les targetes de crèdit.

EVA CATALÁN
Asunción

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Memòria

Dr. Mateo, sóc mestra jubilada i catequista des de fa molts anys, em considero de la vella escola. Sóc partidària que els nens aprenguin de memòria les oracions i altres elements de la vida cristiana. I així, faig repetir moltes vegades les coses perquè acabin aprenent-ho. Alguns pares m'han dit que això no es porta i que no cal marejar tants els nens perquè el que compta és entendre les coses i no tant saber-les de memòria. Què en pensa vostè? Què haurien de memoritzar?

Jo penso que, a mesura que avancem en el camí de la vida, només sabem realment el que recordem. Hem passat en pocs anys d'una exaltació de la memòria en els processos pedagògics a un oblit i menyspreu alarmants. I no dubti que en paguem i molt cares les conseqüències. És evident que l'objectiu últim del coneixement no és memoritzar, sinó assimilar i en el cas de la catequesi, assimilar vitalment, perquè a la catequesi la finalitat última és aprendre a viure com un cristià. Però també és molt veritat que sense un ús raonable de la memòria això és impossible. L'experiència, malauradament, ens ho fa veure. Nens i nenes que han passat quatre anys per un procés de catequesi i desconeixen els elements fonamentals de la vida cristiana: el símbol de la fe, els manaments, les respostes de la missa i les pregàries més importants. Vostè fa bé d'insistir perquè ho aprenguin i, sense deixar de fer això miri de fer entenedora la bellesa de la doctrina cristiana, perquè, en realitat, no hi ha res més raonable que la fe. Els antics deien que la repetició ajuda i és una gran veritat. També a les escoles, en l'educació de nens i joves, durant anys s'ha desterrat la memòria i ja veu quins fruits collim. Avui, per posar un exemple, posi un alumne de secundària a fer uns comptes sense maquinetes, o a recitar un poema o a identificar elements bàsics de la nostra geografia. L'Església, mare i mestra per excel·lència, en la gran escola de la fe que és la litúrgia, ens ensenya la dinàmica de la repetició. En un cicle que es va repetint diumenge rere diumenge i any rere any es van reiterant els elements constitutius de la fe. De fet, la litúrgia, en la seva densitat més gran, és «memòria», memorial del Senyor. Què cal memoritzar? El símbol de la fe, els manaments, les grans oracions, les respostes de la missa, fórmules senzilles de la fe en preguntes i respostes, paraules i sentències de Jesús, les més importants i conegudes. El nou catecisme *Jesús és el Senyor*, té molt present aquesta dimensió fonamental en el procés de transmissió de la fe. I a aquests pares tan tous preguntí si ells ja saben aquestes coses elementals i per què no es preocupen d'ensenyar-les als fills. Abans, quan anàvem a la catequesi, aquestes coses ja les havíem après a casa. Res més trist que perdre la memòria.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Finca La Pauma a Tossa de Mar: supervivent de l'època daurada de la Costa Brava

Ana González Batiste-Alentorn

Tossa de Mar

«El desconcert, l'estupefacció, però també la burla i el sarcasme, escombraren el país d'una punta a l'altra»

JOSÉ SARAMAGO,

Assaig sobre la lucidesa

L'espectacle penós de les nostres precioses costes arrasades per la cobdícia, el mal gust, la insensibilitat i la ignorància causa pena i estupor. Els qui tenim el gran privilegi d'haver-les conegut abans de la degradació a mans d'un turisme depredador i de l'especulació immobiliària sense principis ètics ni estètics observem estupefactes com es perpetren veritables crims ecològics i paisatgístics sense que la majoria de la població reaccioni: hem d'actuar amb decisió en defensa del nostre patrimoni paisatgístic, arquitectònic, artístic i urbanístic... abans que la destrucció sigui total i irremeiable.

En aquest context, crida l'atenció una joia estranya, supervivent dels anys trenta: la finca La Pauma de Tossa de Mar (que corre un greu risc de desaparèixer), construïda per al nostre gaudi pel meu avi matern, l'industrial Eduard Batiste-Alentorn Massagué (Barcelona 1883-Tossa de Mar 1969), l'any 1934. Edificació amb tot l'encant noucentista i rodejada d'un bosc de pins mediterranis, a la vora de la mar.

Eduard va arribar a Tossa cap al 1920, per realitzar-hi l'electrificació de la vila (treballava per a la mítica empresa La Canadiense): ens explicava que un matí radiant de juliol contemplava la badia i, seduït per aquella bellesa espectacular i la gràcia de la solitària vila, va decidir comprar un terreny a la zona dita La Pauma (que va donar nom a la finca) juntament amb un amic seu i soci, l'enginyer Miquel Bal-

La Pauma actualment.

cells Karr, per construir-hi la residència familiar (ja tenia sis fills)... objectiu que va aconseguir culminar amb èxit el 1934.

En aquella època, Tossa era un centre bohemí, civilitzat i cosmopolita, a causa de l'arribada de nombrosos artistes i intel·lectuals refugiats del nazisme i de la barbàrie política, barbàrie (incloent-hi algun assassinat i destrucció de valuos patrimoni cultural) que lamentablement també va arribar al «paradis blau» (encertada definició de Marc Chagall) en començar també la violència política i la guerra incivil a Espanya el 1936, que va posar fi a la millor època de Tossa... però van deixar un meravellós llegat que sobreviu al Museu Municipal de Tossa de Mar (inaugurat el 1935, gairebé al mateix temps que La Pauma), que conserva obra molt interessant d'aquells artistes i dels seus amics catalans.

També ha sobreviscut La Pauma que, per dret propi, forma part del patrimoni cultural de Tossa, però s'està degradant i els llegendaris pins corren el perill de ser talats a causa de la roïnesa, gasiveria i estultícia dels irresponsables que han impedit la restauració de la finca: el mateix esperit depredador que ha destruït la Costa Brava inspira, amb entusiasme digne de millor causa, la destrucció de la nostra entranyable La Pauma... si no s'esdevé un miracle que la salvi: de tots nosaltres depèn que un dels darrers vestigis d'una època esplendorosa que ha aconseguit arribar fins als nostres dies desaparegui o es conservi dignament.

«També ha sobreviscut La Pauma que, per dret propi, forma part del patrimoni cultural de Tossa, però s'està degradant i els llegendaris pins corren el perill de ser talats»

Fill estimat:

Marita Osés

Enguany fas 20 mesos. Han estat mesos de convivència intensa, durant els quals he anat guardant un munt de coses en el cor. El mateix cor que avui se m'obre per dir-te potser la cosa més important. Jo, que em sento mare teva en totes i cadascuna de les meves cèl·lules, i des del racó més profund del meu ésser, no sóc res més que el privilegiat instrument que ha escollit Déu, el Teu Pare, per donar-te a la vida.

I t'ho dic avui, abans que puguis entendre'm, perquè no vull despistar-me amb el pas del temps i creure que ets obra meua i que, d'alguna manera, em pertany. Vull reconèixer-te com a fill seu i germà meu, i transmetre't aquesta consciència de filiació divina que crea la fraternitat universal.

Allò que et fa meravellós a tu i a qualsevol altre ésser humà que ve al món, és que procedeixes de l'Amor, Déu, i que tornes a Ell. La meua tasca consisteix a desvetllar-te aquesta realitat: que seràs feliç estimant, ja que aquest és el teu origen, la teva essència i el teu destí.

T'aclapararan i voldran per a tu béns materials, impecable formació acadèmica, idiomes, infinitat de plaers, tot el que et faci ser autosuficient i protagonista de la teua pròpia vida. I el teu Pare et xiuxiuejarà a cau d'orella —i jo procuraré ser el seu al-

«El que et fa meravellós, a tu i a qualsevol ésser humà que arriba al món, és que procedeixes de l'Amor, Déu, i que tornes a Ell»

taveu— que, ans al contrari, acceptis les teves debilitats personals i la teua pobresa com a «coartada» per tal que Ell pugui intervenir en la teua vida. Que no facis únicament allò per al qual et sentis capacitat, sinó que acceptis tasques, reptes, missions i actituds tot i sent conscient que no n'ets prou bo. Descobriràs meravellat que de la seva mà tot és possible. No és qüestió, doncs, de preparar-te al màxim per enfrontar els reptes que et plantegi la vida, sinó de ser instrument de la voluntat de Déu, convençut—perquè així ho experimentes no perquè t'ho digui jo— que és Ell qui actua a través teu.

Això requereix passar del protagonisme a l'anonimat. I moltes vegades, perdre prestigi. Tant me fa, fill, que no tinguis renom entre els homes. Però vull que el teu nom sigui una paraula familiar i entranyable per a tots els que t'envolten i que la teua persona sigui testimoni de que Déu els estima.

Cerca, fill, camina amb atenció, vés més enllà del que diuen les persones, el diaris i la televisió, perquè Déu, el teu Pare, no surt a la premsa ni a la

televisió. Ells et parlaran de violències, de guerres, de corrupció i de mort. Però tu, cerca. Cerca il·lusionat i tenaç, com quan juguem a fet i amagar a casa i tu no et rendeixes. I trobaràs tendresa, reconciliació, honestetat, vida. Però per damunt de tot, viu, sigues tu qui viu la bondat, el perdó, la sinceritat de cor, la il·lusió. Quan ho experimentis, hi creuràs, sabràs que no és una fal·làcia ni un idealisme impossible. I no et resignaràs a renunciar-hi. Un cop hagis descobert que aquests valors de Déu et constitueixen com a persona i et fan feliç, tindràs força per lluitar per ells i transmetre'ls a d'altres persones.

Gràcies fill, perquè em fas adonar-me que molt sovint els adults us diem coses que a nosaltres mateixos ens cal escoltar. Rellegeixo la carta i et veig a tu, amb els teus ulls innocents, i el teu somriure trapella, fent-me recordar tot això que, tot i ser essencial a la meua vida, massa vegades oblidó.

Només una cosa més de part del teu Pare: «No tinguis por, jo sóc amb tu.»

T'estimo.

Paraula i vida

El bisbe ha de ser el primer evangelitzador

La Missió Metròpolis que se celebra durant aquesta Quaresma a dotze grans ciutats de tradició cristiana —entre les quals hi ha Barcelona— vol ser una invitació als creients a redescobrir la urgència de viure l'Evangeli i de fer-lo conèixer als batejats que s'han allunyat de l'Església i també als qui no coneixen encara Crist.

A Barcelona estem fent el que és comú a les dotze ciutats, però amb algunes ampliacions i adaptacions que estan plenament en la línia i contingut del nostre Pla Pastoral diocesà, que vol ser eminentment evangelitzador. Es vol posar en relleu que el bisbe és en l'Església diocesana el primer evangelitzador. Per això els arquebisbes de les dotze ciutats farem una catequesi als catecúmens —els cristians, joves o adults, que es preparen durant la Quaresma per rebre el baptisme—, una altra catequesi dirigida als joves i una tercera catequesi adreçada a les famílies. Una de les realitats més positives que, en l'àmbit de l'evangelització, tenim ja actualment a la nostra diòcesi —com també a les altres diòcesis de

Catalunya— és el Servei Diocesà per al Catecumenat. És molt important que l'Església aculli degudament les persones que no han rebut el baptisme i que demanen aquest sagrament, que és la porta de tota la vida cristiana. Vaig demanar a les parròquies que preparen catecúmens, joves o adults, per als tres sagraments de la iniciació cristiana —baptisme, confirmació i eucaristia— que ho comuniquessin al Servei Diocesà per al Catecumenat per tal que poguessin participar en la catequesi que varem celebrar el passat 26 de febrer —primer diumenge de Quaresma— a la catedral de Barcelona.

La trobada del pastor diocesà amb els joves la varem celebrar ahir dissabte, 10 de març, a la tarda. Vaig fer una exposició dels continguts cabdals de la fe cristiana i va seguir un diàleg fluid i sincer amb els moltíssims joves que acolliren la invitació del seu cardenal. La catequesi dirigida a les famílies, la tindrem, si Déu vol, el proper dissabte 24 de març a les 5 de la tarda, i el lloc escollit parla per si mateix a les famílies: la basílica de la Sagrada Família. Serà

abans de la missa per a la Jornada a favor de la Vida. No hi ha dubte que són freqüents les conferències quaresmals a les parròquies, comunitats i moviments. He demanat als rectors i altres responsables pastorals que aquest any tinguin un contingut molt evangelitzador, i invito tots els ciutadans a participar-hi.

El missatge de Jesucrist porta a la conversió, a prendre consciència dels nostres pecats i a celebrar el sagrament de la Reconciliació com a expressió de l'amor misericordiós del Senyor. Per això, amb motiu de la celebració de la Missió Metròpolis, es vol potenciar la celebració d'aquest sagrament durant la Quaresma a la catedral i arreu de l'arxidiòcesi. A la catedral tindrem la celebració comunitària del sagrament del Perdó el proper 16 de març a les 19.30 hores. Demano als responsables pastorals que facilitin molt als fidels la confessió sacramental i que les celebracions comunitàries del sagrament de la Reconciliació es preparin degudament, segons les disposicions de l'Església.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

Els malalts, el primer

Fa un temps es va presentar un llibre a Tarragona en què es comentaven diferents casos de malalts, i la tesi era que ningú no pot patir en ell mateix el dolor dels altres, posar-se del tot en lloc del malalt. I així és: fins que un no té una malaltia no sent el pes que comporta, no només el dolor físic, sinó l'angoixa que porta associada.

Com tots sabem, quan Joan Pau II va ser escollit Papa gaudia d'una salut excel·lent, però arran de l'atemptat que va patir, els seus sofriments ja no el van abandonar, fins al punt que les seves entrades i sortides de l'Hospital Gemelli van ser tantes que el van portar a rebatejar, amb bon humor, el centre mèdic com el Vaticà II.

D'aquesta experiència de dolor compartit amb els malalts va sorgir la seva carta apostòlica *Salvifici doloris*, en la qual expressa el sentit profund del sofriment que, viscut amb Crist mort en creu, assumeix un valor immens en el pla de la fe. Avui vull referir-me a l'atenció que mereixen els

malalts i agrair els serveis que presten els professionals de la medicina i els voluntaris que visiten les persones que pateixen.

Dels metges deia el doctor Tarrés: «El metge davant del malalt és com el sacerdot davant l'altar. El llit és l'altar, el malalt és la víctima que pateix. El metge, un veritable sacerdot.» Qui avui ha estat glorificat per l'Església va ser metge i sacerdot. Sabia bé el que deia.

A l'arxidiòcesi procurem atendre els malalts en la mesura que ens és possible. La pastoral de la salut és un dels camps que més m'interessava. Es concreta en accions molt diverses, com les que duen a terme l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat, la Fundació Sant Joaquim i Santa Anna..., però vull detenir-me avui en els voluntaris de les parròquies que formen part d'equips que visiten els malalts a casa seva o als hospitals i residències.

La soledat és a vegades pitjor que el dolor físic, i

quan les persones que fan l'lit o que estan impossibilitades per a sortir de casa reben la visita amigable dels voluntaris, experimenten una alegria impagable que se'ns comunica.

En les meves visites pastorals el primer són els malalts. Intento veure'ls d'un en un, parlar uns moments amb ells, interessar-me per la seva situació i per si es troben ben atesos. He de dir que moltes vegades surto alligonat d'aquestes visites. La fe, l'esperança, la fortalesa amb què suporten la situació és un model de conducta per a tots els qui a vegades ens lamentem per qualsevol contrarietat petita. Vull estimular tothom qui vulgui fer-ho a presentar-se com a voluntaris a les seves parròquies per a formar part d'aquests equips de visitadors. En el malalt trobem Crist i, encara que el dolor dels altres no és transmissible, la solidaritat, que és caritat cristiana cap a ells, els ajuda, i també ens alligona en aquesta societat nostra la crida a guanyar en humanitat.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 2)

MARÇ

11. DIUMENGE

Diumenge III de Quaresma, Morat.

Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1 Corintis 1,22-35 / Joan 2,13-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Eulogi, prev. i mr. Santes, Àurea, vg., Rosina, vg.

12. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: 2 Reis 5,1-15 / Salm 41-42 / Lluç 4,24-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci I, papa; Maximilià, mr.; Bernat, bisbe; Teòfanes, monjo; Lluís Orione, prev.

13. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,25-34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roderic i Salomó, mrs.; Ramir, monjo i mr.; santa Patrícia, mr.

14. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 4,15-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Arnold, abat i màrtir; Santes, Matilde, emperadriu; Florentina, vg.

15. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluç 11,14-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, abat; Climent Maria Hofbauer, prev.; Santes, Lluïsa de Marillac, fund. Filles de la Caritat; Madrona, vg. i mr.

16. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agàpit, bisbe; Heribert, bisbe; Ciríac i companys, mrs.; Abraham, ermità; santa Eusèbia, vg.

17. DISSABTE

Prefaci de Quaresma, Morat. Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluç 18,9-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Patrici, bisbe; Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús; santa Gertrudis de Nivelles, ab.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

El flagell del Messies

En la composició de lloc, «Ja era a prop la Pasqua dels jueus i Jesús pujà a Jerosòlima» (Jn 2,13), Joan dona a entendre el distanciament de Jesús tant de la festa central dels jueus com de la seva ubicació: no puja a Jerusalem, com els milers de pelegrins, ni pensa celebrar-hi la seva Pasqua. Va de dret al Temple, per prendre'n possessió en la seva qualitat de Messies d'Israel, però «troba» que l'han convertit en una cova de bandits. A manca del còdex Beza, el Sinàitic ens apropa a l'original: «Trobà en el Temple els qui venien en especial les ovelles i bous i coloms i els canvistes asseguts. Féu un flagell de cordills i els tragué tots del Temple —les ovelles i els bous—, escampà la xavalla dels banquers i abaté les taules.» Tot té sentit simbòlic: pel que fa als «venedors», es fixa «en especial» en «les ovelles» (amb article), personificades, com veurem tot seguit; «els canvistes», els situa instal·lats en les seves càtedres, «asseguts» com els escribes. El Messies se'l solia representar amb un «flagell» amb què posaria terme a les males pràctiques. Primerament treu «totes les ovelles» («tots» és masculí en grec, però concerta amb «les ovelles», neutres en grec), les seves ovelles atrapades en el recinte del Temple, com explicitarà més endavant (cf. 10,4). Tot seguit «escampà la xavalla (en sentit despectiu!) dels banquers». Finalment, «abaté les taules» dels dirigents. Joan descriu amb detall la presentació de les credencials del Messies en el Temple, on s'havia de presentar, situant-ho al començament del ministeri de Jesús. Els deixebles ho mal interpreten parlant del «zel» fanàtic que el consumia; els dirigents religiosos li exigeixen un «senyal», i Jesús equipara el Sant dels Sants del Temple amb «el santuari del seu cos»: «Destruïu aquest santuari i en tres dies l'aixecaré.» Amb aquest gest profètic Jesús denuncia la institució religiosa que explotava el poble fidel. Aquest Messies no era el que s'esperava...

Lectures bíbliques

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 20,1-17

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

»No et facis cap escultura ni cap imatge de res del que hi ha dalt al cel, a baix a la terra o a les aigües que neixen de sota la terra. No adoris imatges ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu gelós: castigo les culpes dels pares en els fills fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen, però sóc bondadós fins a milers de generacions dels qui m'estimen i guarden els meus manaments.

»Quan juris, no prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

»Durant sis dies treballa i ocupa't en les feines que calgui, però el dia setè és dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No us ocupeu en cap treball, ni tu, ni els teus fills, ni les teves filles, ni els teus criats, ni les teves criades, ni els teus animals, ni els forasters que resideixin a les teves poblacions, perquè el Senyor en sis dies va fer el cel, la terra i el mar, i tot el que es mou en aquests llocs, però el dia setè va reposar. Per això el Senyor beneí el dissabte i en va fer un dia sagrat.

»Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

Salm responsorial

És perfecta la llei del senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. **R.**

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. **R.**

Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca. **R.**

Lectura segona

1Co 1,22-25

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

18

Evangeli

Jn 2,13-25

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

Una fe en Jesucrist, joiosa i comunicativa

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un camí en la història

Cada cristià, a l'interior de l'Església, fa el camí de la fe en el temps. Només en el temps hi ha camí, i el temps comporta els límits de la condició terrenal. «L'Església, que inclou en el seu propi sí els pecadors, és alhora santa i sempre necessitada de purificació, s'aplica contínuament a la penitència i a la renovació. L'Església avança peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, predicant la creu i la mort del Senyor fins que torni» (Benet XVI, *La porta de la fe*, n. 6). La imatge del camí comporta alhora la presència de dificultats, la perspectiva del terme, i el progrés en la seva consecució. L'any de la fe que el papa Benet XVI vol que celebrem ens ha de portar a redescobrir el significat i la força d'aquest camí, començant per sentir la joia d'haver passat per la porta de la fe i estar situats en el veritable camí de la salvació. Cadascun de nosaltres, els cristians d'aquest segle XXI, ha de començar per «tornar a recórrer la història de la nostra fe, que contempla el misteri insondable de l'encreuament de la santedat i el pecat» (Íb. n. 13).

La mirada fixa en Jesucrist

«Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a plenitud» (Hebreus 12,2). Aquest recorregut de la pròpia història no es pot fer aïlladament, com

si la fe fos una qüestió independent i subjectiva, que cadascú s'organitza segons preferències o circumstàncies. El camí de la fe, com diu el text citat, té un guia, que és Jesús, i només amb ell podem arribar al terme del camí, que és la comunió indefectible amb la Trinitat. «En ell troba el seu compliment tot afany i tot anhel del cor humà» (Íb. n. 13). El tracte amb els escrits evangèlics és el que ens dona l'oportunitat d'aquesta mirada fixa. En cap dels evangelis no hi falta la invitació de Jesús als deixebles de tots els temps: Segueix-me! Veniu amb mi!...

Per això l'any de la fe, i tot l'esforç pastoral que estem cridats a fer sota el lema de la «nova evangelització» és, primer de tot, proposta clara de Jesucrist als homes, donar-los l'oportunitat que es posin en contacte amb l'Evangeli. Qui sap, si, en el fons, hi ha moltes persones que experimenten el desig d'aquells grecs que «volien veure Jesús» (vegeu Joan 12,20.21). Més encara, cal que tinguem present que només podem dir que evangelitzem en el moment en què realment presentem Jesús com a Senyor i Salvador, d'una manera semblant al fet que només podem dir-nos cristians si tenim la mirada fixa en Jesús, i el seguim en el camí de la fe.

Els qui ens han precedit en el camí de la fe

Començant per la Verge Maria, Mare de Déu, i pels sants Apòstols, el camí de la fe se'ns presen-

ta com un camí fressat: no som els primers de seguir-lo! Per això contemplar el que ells han fet, i per què, esdevé per a nosaltres una font d'exemple i de seguretat. La carta als Hebreus, capítol 11, és un text clàssic de testimonis de fe. Però la història de l'Església, al llarg dels segles, parla de molts cristians, homes i dones, que per la fe han viscut i treballat generosament. «Per la fe, homes i dones han consagrat la seva vida a Crist... Per la fe, molts cristians han promogut accions a favor de la justícia, per fer concreta la paraula del Senyor... Per la fe, homes i dones de tota edat, els noms dels quals estan escrits en el llibre de la vida, han confessat al llarg dels segles la bellesa de seguir el Senyor Jesús allí on se'ls cridava a donar testimoniatge del seu ser cristians, en la família, la professió, la vida pública i l'acompliment dels carismes i ministeris que els confiaven... També nosaltres —conclou el Papa— vivim per la fe: per al reconeixement viu del Senyor Jesús, present en les nostres vides i en la història» (Íb. n. 13).

I aquesta és, en efecte, la conseqüència lògica i coherent de la nostra joia en el camí de la fe: comunicar-la. «El compromís missioner dels creients obté força i vigor per mitjà del descobriment quotidià de l'amor de Crist, que mai no pot fallar. La fe, en efecte, creix quan es viu com a experiència d'un amor que es rep, i es comunica com a experiència de gràcia i goig. «Els creients s'enforteixen creient» (sant Agustí) (Íb. n. 7).

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Madrona

- ✓ Nascuda a Tessalònica a la segona meitat del segle III
- ✓ Criada cristiana, que practicava la fe d'amagat dels seus amos
- ✓ Descoberta, va ser apallissada fins a la mort cap a l'any 300
- ✓ Tradicionalment ha gaudit de devoció popular a Barcelona

Com tants altres màrtirs de les persecucions romanes, de santa Madrona no en tenim documents històrics. La devoció, però, ben arrelada i estesa a Orient i a Occident substitueix aquesta mancança documental. Segons la tradició Madrona era una jove cristiana de la ciutat de Tessalònica, al nord de Grècia, que es guanyava la vida fent de minyona. A causa de les persecucions no va desvelar la seva veritable fe, i practicava el cristianisme d'amagat, tant dels seus amos com de l'autoritat romana. La seva mestressa, però, finalment ho va descobrir i per tal que abjurés de la fe en Jesucrist la va apallissar. Santa Madrona, però, no va renegar del cristianisme, i la mestressa la va continuar apallissant fins a matar-la.

Durant els primers segles la devoció a la màrtir va ser intensa a tot l'Orient cristià i a l'edat mitjana se'n va estendre al culte a Occident. La tradició diu que un vaixell que en portava les relíquies cap a Marsella va fer escala a Barcelona, i que en intentar salpar de nou una força miraculosa ho va impedir repetidament. Llavors les relíquies es van traslladar a la ciutat, on va començar una devoció que encara avui perdura.

XAVIER LONGAN, RESPONSABLE DE LA CAMPANYA

«Ens hem quedat amb el compromís de acabar amb la pobresa extrema»

Rosa María Jané Chueca

L'any 2000 es va aconseguir, per primera vegada en la història, que tots els països del món, rics i pobres, es comprometessin a posar fi a la pobresa extrema i les seves causes, mitjançant la consecució de vuit objectius. Són els anomenats Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM). I es va marcar un termini per assolir-los: l'any 2015. Només ens queden tres anys per complir tots els objectius, però la realitat ens mostra que encara som molt lluny d'aconseguir-los...

Aconseguir tots els objectius és una utopia o una realitat encara possible?

Els Objectius del Mil·lenni, curiosament, han rebut crítiques de totes dues bandes: perquè són massa ambiciosos i perquè són massa poc ambiciosos. Són crítiques acarnissades en tots dos casos, amb posicions molt radicals. N'hi ha que creuen que és impossible aconseguir-los perquè plantegen una visió excessivament ambiciosa de progrés, que no es pot aconseguir en 15 anys. En canvi, des d'altres sectors, sobretot des de la societat civil i ONG, es comenta que són massa poc ambiciosos i que deixen al calaix alguns compromisos.

Crec que no val la pena fer l'exercici de dir si són poc o molt ambiciosos. Un element que és molt important, encara que sembli que només és de tipus simbòlic, però no ho és, és el fet que s'hi van comprometre tots els països del món. I això fins aleshores mai no s'havia aconseguit. Els Objectius del Mil·lenni són un compromís de tots els països, rics i pobres, de tots els membres de les Nacions Unides, que es van comprometre l'any 2000 a aconseguir aquests vuit objectius. Un altre element important, al marge que siguin més o menys ambiciosos, és que s'estableixen un seguit de mesures per poder controlar quin és el nivell de progrés d'aquests objectius. I això ja és una fita històrica, per a mi.

El que sí que s'ha constatat és que els Objectius del Mil·lenni han servit, d'entrada, per mobilitzar l'opinió pública, per generar una sensibilització en la ciutadania sobre la lluita contra la pobresa. També han servit com a marc de referència per a moltes polítiques de desenvolupament, d'abast mundial.

Pel que fa als progressos concrets de cadascun dels objectius no arriba-

Objectiu 1: eradicar la pobresa i la fam.

rem a assumir-los el 2015, com s'havia previst.

Cal parlar de fracàs?

No podem dir que el balanç sigui positiu. El que sí que volem és extreure algunes lliçons que ens serveixin de cara al futur sobre les àrees on s'han aconseguit progressos. Per exemple, en educació, que és el segon objectiu, és possible que es pugui aconseguir. Recordem que els objectius plantegen metes globals. S'han fet molts progressos en educació en moltes regions, com a Amèrica Llatina, al sud-est asiàtic...

Objectiu 4 i 5: reduir la mortalitat infantil i materna.

OBJECTIUS DE DESENVOLUPAMENT DEL MIL·LENNI

- Eradicar la pobresa i la fam
- Educació primària universal
- Promoure la igualtat entre gèneres
- Reduir la mortalitat infantil
- Reduir la mortalitat materna
- Combatre el VIH/sida i la malària
- Garantir un medi ambient sostenible
- Aliança global per al desenvolupament

Objectiu 6: garantir un medi ambient sostenible

els països emergents han aconseguit un creixement econòmic en mesures socials, en educació, en sanitat... molt destacables. Fins i tot alguns dels països més pobres del món han aconseguit resultats positius. Per exemple, a Rwanda en els darrers anys en matèries com salut i educació s'han fet progressos molt notables. També a Bostwana i Moçambic. Aquests països, que partien de situacions molt crítiques, aconseguiran molts dels Objectius del Mil·lenni.

És aquesta la lliçó que cal treure'n, sense voler ser triomfalistes, ni de bon tros. Si s'ha aconseguit en aquests països, on era molt difícil aconseguir progrés, per què no podem aconseguir-ho a la resta de països? Cal veure quines han estat les bones pràctiques, per què en aquests països s'han aconseguit èxits, i per què a la resta no han funcionat. Un altre exemple: l'objectiu de reduir la mortalitat materna i infantil a l'Àfrica subsahariana no s'aconseguirà i estem pràcticament a la mateixa situació que l'any 2000, quan es van signar els ODM. Cal treure'n conclusions, no només les positives, també les negatives.

I què passarà després del 2015?

Ja s'ha començat un programa de treball, una reflexió, sobre què hem de fer quan arribi l'any 2015. Nacions Unides ja s'ha posat en marxa, des de la cimera sobre els ODM el 2010 i des del juliol del 2011, amb la publicació d'un informe del secretari general de les Nacions Uni-

DEL MIL·LENNI DE NACIONS UNIDES

at curts en e posar fi crema»

Objectiu 3: promoure la igualtat entre gèneres.

des on s'avaluen els progressos assolits o la manca de progressos fins a la data. Sobretot es planteja quina ha de ser la reflexió que ens porti a un nou full de ruta després dels ODM. De moment, el focus es troba en el procés: com volem fer aquesta reflexió. Nacions Unides vol posar en marxa un procés que sigui obert, inclusiu, participatiu, on la ciutadania pugui expressar la seva opinió, on les institucions, les ONG, les universitats... tothom pugui expressar quin marc

de referència de desenvolupament vol per a després del 2015. Nacions Unides planteja, d'entrada, partir de la declaració del mil·lenni, dels valors que recull: solidaritat, sostenibilitat... i afegir els nous reptes com el canvi climàtic, els drets humans, la crisi financera, temes de pau, d'accés a l'energia...

La falta de voluntat política, és el principal obstacle?

Aquesta és la clau, és fonamental. Podem tenir objectius i, fins i tot, els

recursos necessaris, però sense voluntat política no hi haurà execució, ni impacte, ni resultats. La voluntat política no únicament en el sentit de compromís, sinó també d'implementació. Ens hem quedat curts en el compromís de posar fi a la pobresa extrema, pel que fa a implementació. Aquest compromís no s'ha acompanyat de polítiques, ni de recursos, en la majoria dels casos.

Així, què podem fer?

La pressió ciutadana és fonamental perquè hi hagi una resposta en positiu dels que prenen les decisions. No podem esperar que un govern, perquè sí, reaccioni. Per això, que es compleixin els Objectius del Mil·lenni depèn de tothom. Ens hem de rebel·lar davant del fet que els governs firmin uns compromisos a les Nacions Unides i després facin el que vulguin. És ara, en moments de crisi, quan cal ser més solidaris. No podem oblidar-nos que hi ha gent que porta dècades vivint una crisi, i és una crisi molt més crua que la nostra.

perpetuant desequilibris i desigualtats. Hem de canviar hàbits, però també aixecar la veu davant de polítiques o actuacions que no són correctes. Hem de ser capaços de generar pressió per canviar dinàmiques de país.

I el nostre país, com es comporta?

Crec que es va fer, tant en àmbit estatal com català, una aposta molt decidida pels ODM. Va ser una aposta no únicament econòmica, pel que fa a recursos, sinó que es van assumir els Objectius del Mil·lenni com a marc de referència per a les polítiques de cooperació. Tant Espanya com Catalunya es van alinear amb un seguit de polítiques d'acord amb els Objectius del Mil·lenni. Les prioritats en matèria de cooperació també es van establir d'acord amb els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni.

Això no obstant...

Això no obstant, la crisi econòmica ha afectat els fonaments d'aquests compromisos. No únicament hi ha hagut retallades a causa de la crisi econòmica, sinó que s'ha anat una mica més enllà. La retallada ha estat tan considerable, que és difícil mantenir uns compromisos quan els recursos per dur-los a terme no existeixen. Els compromisos continuen dempeus, sobre el paper, però és poc creïble que es puguin mantenir amb un pressupost retallat fins a extrems preocupants. Ningú no ha dit que els compromisos amb els Objectius del Mil·lenni del govern espanyol o del govern català no es mantinguin i, possiblement, mai no s'arribi a dir, però el que veiem és que amb les retallades serà molt difícil mantenir-los.

Tan significativa va ser l'aposta d'Espanya i Catalunya?

Catalunya va ser el primer ens subestatal del món que va fer una contribució a les Nacions Unides per als Objectius del Mil·lenni. I Espanya es va convertir en la campiona mundial dels Objectius del Mil·lenni a nivell mundial. De fet, continua copresidint el grup d'impulsors dels Objectius del Mil·lenni de les Nacions Unides. És a dir, que té un pes important en la comunitat internacional pel que fa als Objectius del Mil·lenni. Però és difícil mantenir aquesta presència internacional quan dins de casa s'està retallant el pressupost de cooperació fins a extrems insospitats. En el seu moment es va fer una aposta molt definida, però sembla que aquesta aposta s'està veient molt afectada i que està en perill.

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Barcelona

Respostes pastorals al fracàs matrimonial

La Delegació de Pastoral Familiar presenta el nou Servei d'Atenció a Persones Separades i Divorciades

Margarita Borrull Puigarnau
Barcelona

La Delegació de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona ha activat el Servei d'Atenció a Persones Separades i Divorciades. El 18 de febrer passat, a la parròquia Mare de Déu de Núria, va tenir lloc la presentació oficial d'aquest servei a càrrec del Dr. Manuel Claret, sacerdot i delegat diocesà de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona; Mn. Santiago Bueno, sacerdot i jutge eclesiàstic; el diaca Josep Vidal, i Ramon Ollé, president de l'Escola de Negocis i Enginyeria de La Salle i col·laborador de la Delegació diocesana de Pastoral Familiar.

Després dels bons resultats obtinguts en la pastoral francesa i italiana, l'Església de Barcelona vol ajudar les moltes persones que es troben en una situació complicada per un fracàs matrimonial. Mn. Santiago Bueno, sacerdot i jutge eclesiàstic, va destacar en primer lloc les múltiples causes de nul·litat que es donen a la nostra societat, així com la necessitat urgent d'acollida per part de la comunitat cristiana cap a aquestes persones. «La majoria de les persones divorciades del nostre entorn provenen de parelles que fa que estan casades entre cinc i catorze anys» afirmava. El sentiment de culpa pot allunyar-los més de la vida cristiana i l'Església barcelonina vol que se sentin tan fills de Déu com la resta de persones i així ajudar a reconduir les situacions més complexes mitjançant la formació, la pregària i la comprensió.

Els voluntaris que vulguin col·laborar en aquest servei s'integraran en un equip format pels agents de pastoral parroquial i especialistes en temes legals o psicològics. A més el material formatiu estarà disponible a

MN. SANTIAGO BUENO:
«La majoria de les persones divorciades del nostre entorn provenen de parelles que fa que estan casades entre cinc i catorze anys»

la web habilitada per a aquest servei. La qualitat i la quantitat d'informació seran garantia d'una atenció bona i completa, no només a les persones separades i divorciades sinó també als matrimonis amb problemes, als promesos que es preparen per al matrimoni o fins i tot a disposició de les famílies per a la seva formació contínua. L'atenció podrà ser presencial o via *on line* (www.asepcat.com) per conservar la confidencialitat de les persones que així ho desitgin.

La parròquia de la Mare de Déu de Núria és la primera que ofereix ja aquest servei d'acollida mitjançant l'atenció legal i una trobada mensual de pregària els dimarts a la tarda. Un altre dels serveis de la pastoral familiar serà l'atenció professional als matrimonis amb problemes. La Delegació de Pastoral Familiar vol reparar l'arrel d'algunes d'aquestes separacions amb

una bona preparació al matrimoni perquè la manca d'una formació completa durant el nuviatge és molt comuna fins i tot entre joves cristians.

Mn. Santiago Bueno va fer un resum del que és el matrimoni canònic, compartint la seva experiència com a jutge eclesiàstic. Va deixar clar que el matrimoni canònic existeix pel ple consentiment i no necessàriament per l'amor. «Per veure si el matrimoni ha estat autèntic o no, cal analitzar el consentiment de cadascun dels cònjuges.» Aquest consentiment és indispensable perquè hi hagi el matrimoni perquè l'amor no es pot valorar objectivament ni, per tant, canònicament. Així, no és l'amor, sinó el consentiment el que fa el matrimoni. També va resumir les causes principals de nul·litat que l'Església destaca, com les pressions familiars, la immaduresa personal d'un dels dos cònjuges, un enamorament patològic, la por, les coaccions —tan comunes en altres èpoques— o alguna incapacitat psicològica greu, perquè ningú no està obligat a donar el que no pot.

És interessant saber que fins al Concili de Trento (1545-1563) els cònjuges podien casar-se en privat, perquè ells són els ministres del sagrament del matrimoni. No obstant això, en aquella època hi havia molts abusos i la dona quedava desprotegida, així que l'Església va exigir la celebració pública d'aquest sagrament fins al dia d'avui. A cada moment de la història l'Església ha volgut donar una resposta a les problemàtiques principals. A la nostra Església d'avui cal posar en marxa solucions actuals que suavitzin i resolguin la crisi profunda del matrimoni i de la família. Les noves tecnologies i els avenços científics i psicològics poden ajudar-nos a servir aquestes persones que pateixen una situació de ruptura afectiva i de crisi personal.

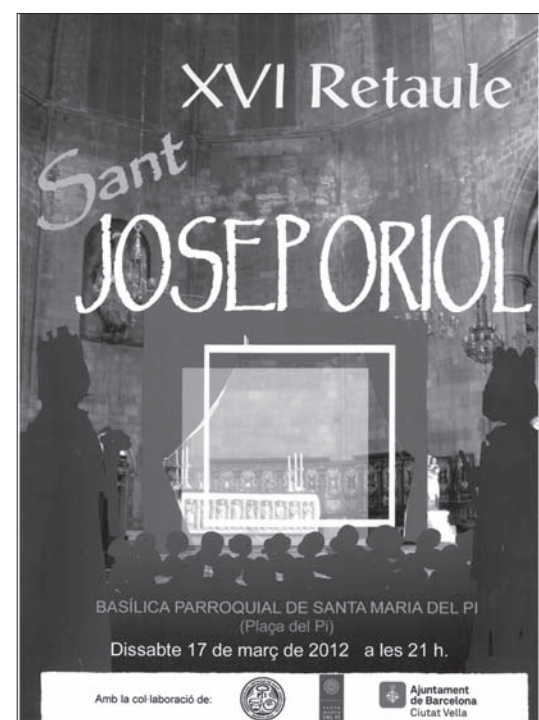
Novament en escena el «Retaule de Sant Josep Oriol»

Redacció / Barcelona

Enguany la basílica de Santa Maria del Pi tornarà a posar en escena el *Retaule de Sant Josep Oriol*. Serà la 16a edició d'aquest drama sacre que retorna la nau gòtica de Santa Maria del Pi al segle XVII, el temps en què va viure el Dr. Josep Oriol, prevere beneficiat de la basílica, el sant, apòstol de Barcelona, que va morir a la nostra ciutat l'any 1702.

Aquest drama sacre, amb la participació de més de 100 persones entre actors, músics, lectors i ajudants, ha estat des de fa 16 anys una avinentesa important tant per a la parròquia com per al barri del Pi, però també per a tota la ciutat. La vida i la personalitat de sant Josep Oriol són el fil

conductor d'un espectacle de qualitat, on la música antiga, l'escenografia i el vestuari, entre d'altres, ens retornen al temps en què va viure el sant. La nau del temple gòtic, vestida d'una llum especial i acollidora, viu la transfiguració de l'espai en el temps, i torna a esdevenir, d'alguna manera, el lloc on es va produir el miracle de la curació del Bergant. El retaule es representarà a la basílica de Santa Maria del Pi el proper dia 17 de març a les 9 del vespre. Abans de l'actuació, cap a les vuit, es realitzarà la tradicional processó del correu de Roma pel carrer del Pi i la plaça de la Cucurulla. Acompanyaran a la reverenda comunitat del Pi, la Mulassa i el Lleó, tots, per anar a rebre el legat que ve de Roma amb el breu de beatificació, tal com va passar l'any 1806.

Urgell

Emotiu comiat a Colòmbia del missioner Sebastià Bonjorn

Fundador de diversos centres educatius i d'acollida, el capellà urgellenc va morir el 27 de febrer als 84 anys

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

A la capital de Colòmbia, milers de persones es van aplegar, el 29 de febrer passat, per celebrar el funeral del missioner català Sebastià Bonjorn, a la seu central de l'Institut Tecnològic del Sud, que ell mateix va fundar fa 45 anys. L'emotiva cerimònia va ser concebuda per diversos sacerdots —entre ells l'arquebisbe emèrit de Bogotá, el cardenal Pedro Rubiano— i presidida pel bisbe d'Urgell, diòcesi de naixement de monsenyor Bonjorn, a la qual va romandre incardinat i vinculat fins a la seva mort, el 27 de febrer passat.

L'arquebisbe Joan Enric Vives, que va viatjar a Sud-amèrica per acomiadar el seu prevere, va destacar la figura i l'obra d'aquest home, destinat des del si de la mare a ser sacerdot, que va saber transmetre amb entusiasme la seva fe i millorar la qualitat de vida de milers de persones en un barri pobre de Bogotá i més enllà. «Saber mirar amb misericòrdia, estimar tothom sense excepció de persones, confiar que el sol de la veritat sempre tornarà a sortir, donar i donar-se un mateix amb generositat, aportar el plus del amor en tot, preferir la senzillesa... van ser les seves divises», va dir en l'homilia.

Monsenyor Bonjorn —com li deien algunes de les personalitats que admiraven la seva fe plasmada en paraules encertades i obres necessàries amb les quals col·laboraven— va aixecar, en una zona empobrida sense gaires serveis socials, una església, un gran institut de formació en carreres tècniques on estudien actualment uns 5.000 alumnes, llars completes per a nens i avis sense recursos i escoles per a dones i per a homes. També va organitzar un nou poblat per a desplaçats al mig de la selva del Yará on actualment viuen més de 300 persones i un bell complex per al descans a la zona de Chinauta.

El seu lideratge i la qualitat de les seves obres van motivar nombrosos reconeixements, entre ells la Medalla Simón Bolívar del Ministeri d'Educació, l'Orde

L'Institut Tecnològic del Sud es va omplir per acomiadar Mons. Sebastià Bonjorn.

Nacional al Mèrit del ministeri d'Afers Exteriors colombià, el títol de Colombià per adopció, el de Prelat d'Honor del Papa, la màxima condecoració del Senat de Colòmbia, la Gran Creu de l'Orde civil al mèrit José Acevedo y Gómez i la Magna Cruz Bolivariana atorgada per la Federació Nacional de Premsa. L'èxit de tot el devia al seu «Soci», com es referia a Déu. «No entenc per què em surten les coses. Digueu-me si tot això no és obra del Soci... —confessava al seu llibre de memòries *Las corazonadas de Sebastián*—. Jo n'estic segur que sí. Per això dic: "Soc feliç, satisfet no, perquè cada dia vull ser millor i fer coses noves pels altres".»

El pare Sebastià —com li deien tants als qui ajudava a viure amb més fe, alegria i amor— tenia una gran activitat diària centrada en Déu i en el servei als altres. Rebia moltíssimes persones que acudien a ell per a confiar-li els seus problemes i demanar-li consell. Ell escoltava llargues estones si calia, i l'Esperit Sant l'il·luminava per respondre paraules oportunes que portaven als cors amor, perdó i pau, i canviaven vides. Des del nen més pobre fins al president colombià Misael Pastrana eren els seus amics. També evangelitzava a través del seu programa de ràdio «Levántate y anda» a l'emissora Minuto de Dios (li trucaven moltíssims oients per demanar llum i agrair l'ajuda que havien rebut en algun programa anterior) i fent servir la televisió i els mitjans escrits. Un altre dels seus fruits va ser un grup vocacional que va formar a Colòmbia, del qual van sortir una desena de sacerdots que avui exerceixen el seu ministeri a diverses parròquies del bisbat d'Urgell. Un d'ells, Iván David Ayala, rector de Belcaire d'Urgell —poble situat molt a prop de la localitat natal de Sebastià Bonjorn, Vallverd d'Urgell—, encara recorda com, qui va descobrir-li la vocació, fins i tot abans que ell mateix, el convidava

«Mai no em penediré d'haver estat sacerdot i molt menys d'haver vingut a Colòmbia. Aquí he viscut feliç i he pogut complir els designis del Soci»

a l'aventura: «*Mecachis, ya podrías ir tú a Urgell*», li repetia. I el convidava a fer com ell quan es va embarcar des de Catalunya l'any 1964 amb un grup de sacerdots d'Urgell perquè es necessitaven sacerdots a Sud-amèrica, tot i que ara en direcció oposada, de retorn a Eu-

ropa. Al jove, encarregat de la pastoral del gran institut, li va donar confiança el testimoni i la llibertat del missioner, que li va ensenyar a resar el Pàrenostre en català, i li deia: «No t'amoïnis: si veus que no és la teva vocació, te'n tornes.» Però s'hi va quedar. «Ell em va ajudar molt en tots els aspectes —explica Mn. Ivan David, recordant el sacerdot agenollat davant del Santíssim, ajudant una parella a reconciliar-se i exaltant sempre la família—. Una vegada, al fil d'uns fets quotidians, em va parlar de la importància de lluitar per conquerir la humilitat. Uns dies després em vaig presentar davant seu i amb el meu entusiasme juvenil, vaig dir-li: "Ja sóc humil". Ell em va mirar als ulls i em va respondre: "Jo encara no." Això em va quedar gravat.»

Darrera d'un gran home...

Alguns fins i tot li deuen la pròpia vida, ja que el missioner va orientar i dobar suport a mares que es plantejaven avortar. El seu apostolat pro-vida estava basat en el testimoni de la seva mare, que va afrontar un embaràs d'alt risc i va morir després de donar a llum al seu tercer fill, en Sebastià, plenament convençuda que algun dia esdevindria sacerdot. De fet, tot i que els seus familiars no li havien revelat això per no lesionar la seva llibertat, ell va escollir aquesta opció quan tenia només onze anys, sense saber massa en què consistia aquesta vocació. Al seminari d'Urgell, va escriure el sacerdot molts anys després, «vaig entendre que havia nascut per ser sacerdot». I aquesta vocació i joia la va conservar tota la vida. «Mai no em penediré d'haver estat sacerdot i molt menys d'haver vingut a Colòmbia. Aquí he viscut feliç i he pogut complir els designis del Soci», va deixar escrit. La seva mare, anomenada Carme, com el barri que ell tant va estimar, el va marcar profundament i després d'una vida de 84 anys, era moment de complir un anhel que havia expressat en una poesia que va dedicar-li: «Cada any que passa, més t'estimo, la meua ment en tu descansa, i conèixer-te desitjo.»

L'11 de març, a les 17.30, l'església de Sant Miquel de Vallverd d'Urgell acollirà una missa funeral en memòria del pare Sebastià Bonjorn, presidida per Mons. Joan Enric Vives, a la qual assistiran familiars i amics del missioner.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Girona

Un tast de Catalonia Sacra presentat als responsables de cases de turisme rural

Molt bona acollida del sector i també de l'Oficina de Turisme de la Generalitat

Víctor Gay
Vilobí d'Onyar

Durant la Trobada de Responsables de Cases de Turisme Rural que promou la Delegació episcopal de Pastoral del Turisme de Girona, es va avançar amb detall el projecte i propera realitat de Catalonia Sacra: l'oferta de visites turístiques al patrimoni artístic de l'Església catalana i que, formalment i en la seva totalitat, es presentarà la propera primavera a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona.

En la Trobada de Responsables de Cases de Turisme Rural, que enguany va tenir lloc a la Coma Vella de Vilobí d'Onyar, van participar-hi una trentena de representants d'aquests establiments a més de les associacions que els apleguen.

A les persones reunides els van presentar un avançament del que serà l'oferta de Catalonia Sacra corresponent a la diòcesi de Girona. Ho va fer Daniel Font i Muntanyà, de la diòcesi de Vic i un dels responsables d'aquest projecte que ha anat a càrrec del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat i que integren els delegats de Patrimoni Artístic de les deu diòcesis del país i la Universitat de Girona. Aquesta iniciativa ha rebut també el suport de la Generalitat de Catalunya.

La base de Catalonia Sacra és una pàgina web en què, entre altres elements informatius, integra tres nivells de visites/rutes. La primera és nuclear

Catalonia Sacra vol donar a conèixer el patrimoni cultural de l'Església catalana.

a l'entorn de les respectives catedrals, cosa que permet fer un recorregut més ampli que la simple acumulació de dades i dates per tal d'entrar en el sentit catequètic dels elements que conformen les seus.

Un segon nivell correspon als itineraris dits radials, 3 o 4 per diòcesi en una primera fase, i que corresponen a recorreguts artístics seguint unes determinades pautes: rutes del romànic, dels monestirs, etc. I, finalment, s'oferiran uns recorreguts globals, de major abast en el temps (de tres dies a una setmana), amb itineraris que

«Les obres d'art de les quals l'Església té cura responen a la fe, la devoció i la generositat de generacions de fidels que cal destacar i fer conèixer. Aquest és el sentit autèntic del turisme dit religiós»

abasten més d'una diòcesi. Els reunits van acollir amb interès positiu aquest avanç, donat el tipus de clients de les cases de turisme rural. Igualment, la cap de l'Oficina d'Informació Turística de la Generalitat a la ciutat de Girona, que també participava en la trobada, va garantir que incorporarien a les seves ofertes i informacions els continguts de les pàgines de Catalonia Sacra.

En la seva intervenció, el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, que també és el president de la comissió que ha engegat el projecte Catalonia Sacra, es va referir a les possibilitats pastorals del turisme. Són moltes les comunitats parroquials de la diòcesi que viuen amb el turisme, que no és el mateix que viure del turisme.

L'esforç que ha portat a terme l'Església que és a Catalunya per obrir el seu patrimoni i oferir un producte d'excel·lència, amb un plus de qualitat, als visitants, no oblida les possibilitats pastorals del mateix turisme i d'aquesta iniciativa.

Les obres d'art de les quals l'Església té cura responen a la fe, la devoció i la generositat de generacions de fidels que cal destacar i fer conèixer. Aquest és el sentit autèntic del turisme dit religiós. En aquest mateix sentit, va agrair als responsables de les cases de turisme rural presents a la diòcesi la seva tasca de difusió i promoció d'aquest patrimoni, especialment el d'aquells elements menys coneguts i propers als punts dels mateixos establiments.

Tarragona

Càritas Interparroquial estrena seu a Salou

Joan Boronat / Salou

Càritas Interparroquial de Salou ja ha estrenat la seva nova seu a la casa coneguda com dels Mestres, immoble de dues plantes situat al carrer Ciutat de Reus, d'aquesta vila turística. Les noves instal·lacions són fruit d'un conveni urbanístic que es va signar el mes de maig passat entre l'Ajuntament de Salou i l'arquebisbat de Tarragona, per a la transformació urbanística de l'entorn de l'església de Santa Maria del Mar.

La nova seu disposa, a la primera

planta, del centre solidari de distribució d'aliments, que està obert els dilluns i dimarts de 10 a 12 del matí i que és atès per un equip de 10 voluntaris que treballen en torns de tres persones. Es tracta d'un servei personalitzat que permet que les persones empobrides, mitjançant tiquets, puguin escollir els aliments que necessiten per al consum diari. A més del despatx de l'administració hi ha una sala d'espera per als usuaris, mentre que el magatzem on es guarden els aliments provinents de les donacions se situa a la planta baixa.

El segon pis compta amb una sala

de reunions que serà destinada a la realització de cursos de formació, despatx d'acollida i una cuina preparada per poder desenvolupar-hi tallers especialitzats. Pel que fa al rober, aquest continua al carrer Ponent número 15, el qual ofereix, a un preu simbòlic, tot tipus de roba, objectes de la llar i joguines.

Càritas interparroquial de Salou, en el que portem d'any, ja ha atès 192 famílies. L'any passat van ser 239 les beneficiàries: 110 de nacionalitat espanyola, 110 extracomunitaris i 19 comunitaris. Segons Esteve Tomàs,

responsable de Càritas, «la realitat de Salou és fluctuant, ja que les persones canvien molt de situació, que ve donada per qüestions laborals».

Pel que fa als transeünts, l'entitat té un conveni amb la policia local i serveis socials que consisteix a donar vals per anar a dinar a un restaurant o bé l'opció de rebre un entrepà i una beguda als que estan de pas. Quant als sense sostre, es preparen uns pícnic especials per a ells, i durant els passats dies de fred intens també es van distribuir mantes i petits calefactores a les mares amb nadons.

«Fills estimats! En aquest temps, de manera especial, us convido que pregueu amb el cor. Fills meus, vosaltres parleu molt però pregueu poc. Llegiu, mediteu la Sagrada Escripura i que les paraules allà escrites siguin vida per a vosaltres. Jo us exhorto i us estimo perquè, en Déu, hi trobeu la vostra pau i l'alegria de viure. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de febrer del 2012

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Lleida

Campanya per recuperar una Verge del Pilar robada

La imatge va ser col·locada l'any 1740 per iniciativa del bisbe Gregori Galindo

Jordi Curcó
Lleida

Des de l'11 de febrer, quan la premsa de Lleida informava del robatori d'una imatge del segle XVIII de la Mare de Déu del Pilar, sostreta de la seva petita capella ubicada en plena via pública, s'ha iniciat a la ciutat una veritable campanya popular a fi de poder-la recuperar. Així, s'han editat i distribuït cartells on es reproduïx una fotografia de la imatge, denunciant la seva desaparició i facilitant un telèfon de contacte (629 724 794) per si algú la veu o en té notícia. Alhora també els mitjans de comunicació s'han prodigat a escampar-ho.

La imatge robada és una petita Verge del Pilar d'uns 67 cm, tallada en fusta policromada de cirerer i venerada al balcó del segon pis de la façana de la llibreria religiosa Casa Fregola, a la plaça de la Sal n. 9, en ple Eix Comercial de la ciutat de Lleida.

La llibreria, que antigament portava el nom d'El Pilar, en referència a la imatge que hi havia a la façana, va ser fundada l'any 1912 per Ramon Fregola Fabregat. L'actual propietari de la llibreria i fill del fundador, Manolo Fregola, ha explicat que se sospita que

Família Fregola

Imatge de la Verge del Pilar a la façana de Casa Fregola.

els lladres es van enfilejar per la façana de l'edifici fins al balcó on hi ha la petita capella, van forçar el pany de la porta de vidre que la protegia de les inclemències climatològiques: «Potser la Verge no té un gran valor artístic, però per a la nostra família, que l'ha custodiada des de fa cent anys, i també per a Lleida en té, i molt, ja que es tracta d'un símbol religiós molt arrelat. Tant és així que cada 12 d'octubre, Dia del Pilar, el grup Raíces de Zahute de la Casa d'Aragó de Lleida ve fins a casa nostra per cantar i ballar *jotas* en honor de la patrona», explica Manolo Fregola.

«La investigació del robatori està ara en mans dels Mossos d'Esquadra», afegeix, alhora que demana de nou la col·laboració dels lleidatans per poder-la recuperar.

La imatge, ara desapareguda, va ser col·locada en aquest indret l'any 1740 pel bisbe de Lleida d'aleshores, Gregori Galindo, nascut a Josa, un petit poble de la província de Terol i molt devot de la Mare de Déu del Pilar. Devoció que ell va procurar promoure entre els lleidatans. L'any 1996 va ser restaurada per Alfonso Navarro, alhora que la historiadora de l'art Pilar Sierra en va fer un acurat

estudi. Hi va destacar l'originalitat de la talla, d'autor anònim, que no s'adequa a la iconografia pròpia pilarista en ús, en tractar-se d'una imatge de la Mare de Déu amb el Nen Jesús reaprofitada i col·locada damunt d'un petit pilar de fusta, per apropar-la així a l'advocació del Pilar que li ha donat nom al llarg de 272 anys. «És sens dubte una imatge de la Mare de Déu del Pilar prou singular i alhora única», diu Manolo Fregola.

Amb aquesta eren fins ara quatre les imatges religioses que encara hi ha col·locades en diverses façanes de l'Eix Comercial de la ciutat: la Mare de Déu del Carme, a la façana de la propera parròquia de la Mare de Déu del Pilar; la de Sant Cristòfol, als anomenats Porxos de Dalt, a la plaça Paeria, i la no menys popular Mare de Déu de l'Arcada, ubicada en una capella que hi ha a la façana lateral de la parròquia de Sant Pere, al carrer Major.

El desig i l'esperança de la família Fregola, i amb ella el de molts lleidatans, és que la Verge pugui ser recuperada i retornada al seu original emplaçament: «Si ens la tornen farem una gran festa en honor seu el dia que la posem a la capella, d'on mai no hauria d'haver estat sostreta.»

La diòcesi peregrinarà a Lourdes del 28 de juny a l'1 de juliol

J. C. / Lleida

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida, per boca del seu president, l'arquitecte Ramon Maria Reig, ha anunciat que peregrinarà aquest any al santuari de França del 28 de juny a l'1 de juliol.

L'anunci es va fer moments abans de l'inici de l'Eucaristia de l'Hospitalitat en honor de la Mare de Déu de Lourdes, celebrada a la catedral de Lleida la tarda del diumenge 12 de febrer, l'endemà de la festa d'aquesta advocació mariana tan venerada a casa nostra. La celebració s'esqueia alhora en la jornada commemorativa del Dia del Malalt i en el diumenge de la Campanya de la Fam de Mans Unides.

Abans de l'Eucaristia es va fer per l'interior de les naus de la catedral el ja tradicional Rosari de Torxes, en què centenars de fidels van acompanyar la imatge de la Mare de Déu de Lourdes que era portada per voluntàries de l'Hospitalitat amb el seu singular i distintiu uniforme.

Tant el Rosari de Torxes com l'Eucaristia van ser presidits pel bisbe de la diòcesi, Joan Piris. En la celebració es va pregar especialment per la salut de l'actual consiliari dels hospitalaris, Mn. Àngel Escales, que és alhora el capellà de l'Hospital Arnau de Vilanova, absent de la festa perquè estava convalescent d'una recent operació quirúrgica. Qui sí que va ser-hi present va ser Mn. Ramon Galceran, consiliari durant molts anys de l'Hospitalitat i també capellà de l'Hospital Provincial de Lleida, que va rebre en finalitzar la celebració la salutació i l'afecte dels hospitalaris. A tots dos, el bisbe de Lleida els va agrair públicament el ministeri de servei als malalts i a l'Hospitalitat.

Ofrena de llums i flors a la Mare de Déu del Blau

J. C. / Lleida

La tarda del 2 de febrer, festa de la Candelera i de la Mare de Déu del Blau, va tenir lloc una ofrena de llums i flors a aquesta imatge que és venerada a l'altar major de la catedral lleidatana.

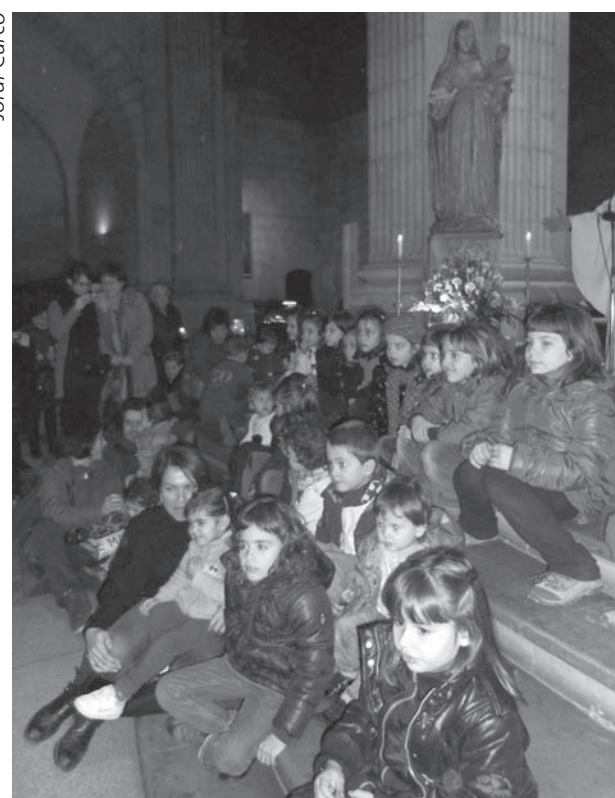
L'acte havia estat convocat per l'Associació BlausLleida, que, nascuda fa prop de tres anys, pretén aplegar els pares i mares de les nenes que porten aquest original nom de Blau o Maria del Blau.

A les sis de la tarda se celebrà l'Eucaristia amb la benedicció de candeles, presidida pel canonge Mn. Jesús Tarragona, que ha viscut de primera mà les vicissituds d'aquesta imatge, esculpida per Jordi Safont el 1447 per ser col·locada al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella i que, des de l'any 2003 i per iniciativa d'aquest canonge i exdirector del Museu Diocesà de Lleida, és venerada a la catedral Nova.

Finalitzada la celebració i mentre la Coral Estel del Cercle de Belles Arts de Lleida cantava els *Goigs a la Mare de Déu del Blau*, les nenes i noies que porten aquest nom, unes cinquanta, acompanyades pels pares i familiars, van anar en processó fins als peus de la patrona per dipositar-hi llums i flors. La jornada va cloure amb una xocolatada.

El president de BlausLleida, Josep Maria Pujol, ha manifestat la seva satisfacció per la resposta de les Blaus i les seves famílies, que, aplegades en aquesta associació, han fet créixer la festa en gairebé dos anys, tant en l'aspecte religiós com

Jordi Curcó

Les Blaus, assegudes a les escales de l'altar major de la catedral.

en el cultural i ciutadà: «El nom de Blau té també molt de militància lleidatana i enganxa, això ja és un fet.» Pujol posa a disposició de tots els interessats la pàgina web de l'Associació Mare de Déu del Blau: www.blauslleida.com

El bisbe presenta unes orientacions per a les Unitats de Pastoral

S'han redactat uns estatuts base dels Consells de les Unitats de Pastoral

Cristina Sánchez
Palma

«Davant una profunda crisi de fe que afecta moltes persones, cal recordar l'exigència de redescobrir el camí de la fe i el deure de tota l'Església de posar-se en camí per rescatar els homes del desert, cap al lloc de la vida, vers l'amistat amb el Fill de Déu, vers Aquell que ens dona la vida, la vida en plenitud.» Aquestes paraules, extretes de la carta apostòlica *Porta Fidei* del papa Benet XVI, són inspiració per a la carta pastoral que el bisbe Jesús Murgui ha escrit amb motiu de la presentació d'un esborrany d'orientacions pastorals per a les unitats de pastoral.

L'elaboració s'ha realitzat en el context d'una reflexió que el Consell Episcopal, el Consell del Presbiteri i el Consell Diocesà de Pastoral dugueren a terme durant el curs 2010-2011, per arribar a unes orientacions que il·luminassin la identitat, els objectius i els procediments a seguir respecte de les Unitats de Pastoral, davant la conveniència de reforçar els passos fets a les Unitats ja existents i avançar en un enfocament més exacte de les que es puguin crear.

En aquesta mateixa línia de fer una passa més en la precisió d'aquest camí iniciat fa uns anys a la diòcesi, s'han aprovat uns estatuts base dels Consells de les Unitats de Pastoral, l'elaboració dels quals explica el mateix prelat en el decret corresponent, i que s'ofereixen juntament amb les orientacions.

Aquestes orientacions, a més d'una eina important per al treball de les Unitats, suposa, tal com assegura el bisbe Jesús Murgui en la seva carta pastoral, un «reconeixement i ànim a aquells que en les Unitats de Pastoral ja iniciades han recorregut un camí, no fàcil, de comunió i de renovació pastoral», així com a tots els que, des de les diverses comunitats parroquials en millora constant i des dels arxiprestats, «s'esforcen per fer de la nostra Església diocesana la comunitat fidel que viu i transmet la fe en aquesta benllogada terra».

Les orientacions s'inicien amb un context general i constaten les prioritats pastorals actuals en una Església de comunió enviada en missió: els desafiaments de l'evangelització en uns nous temps.

Així, defineix la Unitat Pastoral com una agrupació de parròquies veïnes (formen part d'un arxiprestat) amb la funció de potenciar i promoure l'acció pastoral conjunta al servei de la comunió i la missió de l'Església al territori. Aquest treball conjunt, comenten les orientacions, ha de ser un projecte compartit per les comunitats parroquials, sobretot pels seus Consells Pastorals, ja que elles són responsables també de la seva realització concreta. Acte seguit es descriuen les orientacions operatives, que comencen amb la creació de les Unitats de Pastoral i la seva configuració concreta, que depèn de les distintes realitats pastorals existents. En tot cas, s'aconsella la creació d'un Consell Pastoral de la Unitat per a una millor i més senzilla coordinació del conjunt, i que té la tasca de programar l'acció pastoral conjunta de les comu-

«S'aconsella la creació d'un Consell Pastoral de la Unitat per a una millor i més senzilla coordinació del conjunt»

nitats. Més endavant es parla de les funcions de les persones implicades en l'atenció pastoral, de l'Eucaristia com a centre de la comunitat i la necessitat de comunicació entre les parròquies.

A instàncies del Pla Diocesà de Pastoral vigent, que demana que es promogui la renovació dels estatuts dels Consells Pastorals Parroquials, el Consell Episcopal va creure oportú redactar uns estatuts base dels Consells de les Unitats de Pastoral, diferents dels estatuts base dels Consells Pastorals Parroquials.

El 15 de novembre del 2011 aquests estatuts base van ser aprovats pel mateix

Jesús Murgui Soriano
Bisbe de Mallorca

LES UNITATS DE PASTORAL
I ELS CONSELLS PARROQUIALS,
AL SERVEI DE LA COMUNITAT
I LA MISSIÓ EVANGELITZADORA

Consell Episcopal. Així, en la mateixa publicació trobam uns estatuts base del Consell de la Unitat de Pastoral, *ad experimentum*, per un període de cinc anys. Aquest document, que servirà per fixar la composició d'aquests consells, defineix els criteris pastorals a seguir en la seva formació, les finalitats, la composició, la durada del mandat, els òrgans i funcionament, nombre de reunions i creació.

Una tasca que, com el mateix Consell, pretén ajudar a fomentar l'activitat pastoral i programar l'acció pastoral conjunta de les parròquies que formen la Unitat de Pastoral.

Nova Fundació Mallorquina a Polònia

C. S. / Palma

La comunitat de Canonges Regulars Lateranenses, de Santa Magdalena de Palma, van viure el 23 de gener un esdeveniment ben significatiu: la benedicció d'una casa canonical a Drezdenko, Polònia. A partir d'aquest moment la nova fundació es coneix amb el nom de Canònica Mater Salvatoris. La celebració de benedicció va ser presidida per Mons. Stefan Regmunt, bisbe de la diòcesi de Zielona Góra, a la qual pertany la nova fundació canonical.

A la celebració hi varen assistir diverses germanes de la canònica de Palma, entre elles la superiora, sor Victòria Bruno.

Va ser al novembre del 2006 quan la comunitat es començà a plantejar la possibilitat d'obrir una casa canonical a Polònia, la terra del recordat i estimat beat Joan Pau II, amb dues motivacions bàsiques: el fet que allà existeix la província masculina dels Canonges Regulars i que fins al 1300 també hi havia Canongesses Regulars però que més tard van desaparèixer. Gràcies a la fraternal col·laboració i acollida dels Pares Canonges Regulars de Polònia, que els obrien la possibilitat de fundar a Drezdenko, la presència canonical de les germanes mallorquines ja és una realitat.

Les germanes allà es dediquen, de manera especial, al culte diví litúrgic, a la pregària personal, vivint la fraternitat universal. A més es fan càrrec del treball de la sagristia de la parròquia de la Transfiguració, dels Canonges Regulars, ubicada just davant la nova canònica. Elles, des de la seva obertura i senzillesa, volen ser prolongació del mateix esperit canonical que es viu aquí, a Mallorca.

El Col·legi Sagrat Cor es vesteix per la pau

C. S. / Palma

Amb motiu del Dia Escolar de la Pau i la No Violència, el Col·legi Sagrat Cor de Palma va voler vestir la seva façana principal amb el símbol de la pau. Així, durant tot un dia els alumnes de cada aula varen penjar una gran tela blanca amb el colom de la pau envoltat de les seves signatures, en total 39 teles blanques que ornamentaren la façana. Acompanyant les teles, els alumnes de cada aula varen escollir el seu compromís de pau per fer-lo arribar a totes les persones que tenen al seu voltant i el van signar com a prova del que han d'intentar aconseguir.

De la guerra freda al «crash»

Xavier Melo i Bulbena

Doctor en Ciències Econòmiques i Empresariales
Director de l'Àrea d'Economia Social i RSC

La guerra freda, el pla Marshall, el naixement dels programes socials de salut i pobresa americans, el naixement de la Seguretat Social espanyola, el final de Bretton Woods, el club de Roma, la crisi del petroli, la teoria del preus de Milton Friedam, la primera conferència mundial sobre el clima, el primer Macintosh, la teoria de l'alliberament, la reunificació Alemanya, el naixement d'internet, el tractat de la Unió Europea, la bombolla *puntcom*, la comptabilitat generacional de Kotlikoff, la formulació de la tercera via d'Anthony Giddens, l'aprovació del protocol de Kyoto, la cotització de l'euro, la caiguda de Lehman Brothers, la revolució àrab, el *crash* del 2009 i els actuals desequilibris a l'Europa del sud... totes aquestes coses van succeir al llarg dels 64 anys de la vida de l'Eduard. Des de fa uns quants anys reflexionava i analitzava tots aquests esdeveniments especialment els batecs de la realitat econòmica i social del nostre país.

El currículum del Dr. Eduard Berenguer i Comas és el d'un excel·lent i reconegut professor de la Universitat de Barcelona. Nat a Palma de Mallorca el 1947, es va llicenciar i posteriorment es va doctorar en

Ciències Econòmiques a la Universitat de Barcelona. Va ser professor titular del Departament de Teoria Econòmica. Obtingué primer una càtedra en Fonaments de l'Anàlisi Econòmica a Extremadura i posteriorment, el 1991, guanyà la càtedra en Fonaments de l'Anàlisi Econòmica a la Universitat de Barcelona.

La Ciència Econòmica romandrà les primeres aplicacions fetes pel Dr. Berenguer de la Comptabilitat Ge-

«Ens deixa treballs de recerca i publicacions científiques en l'àmbit de l'Economia de la Salut, l'Economia Pública i les Finances»

neracional a Espanya i Europa per a l'anàlisi de la sostenibilitat de l'Estat del Benestar.

Especialitzat en Macroeconomia. Ens deixa treballs de recerca i publicacions científiques en l'àmbit de l'Economia de la Salut, l'Economia Pública i les Finances. Més conegut per ser un articulista habitual de *La Vanguardia*, i col·laborador en mitjans de comunicació com Catalunya Ràdio i Ràdio Estel, i també conegut pels seus interessants articles sobre la crisi econòmica el 2008 a la revista *Dinero*, que van ser del tot premonitors. Va participar també en jornades dedicades a l'anàlisi i aplicabilitat de l'economia social de mercat als problemes econòmics i socials d'avui.

Catedràtic de Teoria Econòmica, investigador del Centre d'Anàlisi Econòmica, membre de la Societat Catalana d'Economia, director del Departament de Teoria Econòmica, director de la revista acadèmica *Cuadernos de Economía*, membre independent del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya, però per sobre de tot, un amic dels seus amics i un professor que deixarà en el seu mestratge veu per als propers anys. En aquest cas hem volgut fer un homenatge a un col·laborador del programa *Plusvàlua* de Ràdio Estel, que avui precisament, el dia de la seva mort, ens havia d'honorar protagonitzant l'entrevista central del programa.

Un capellà pioner del diàleg interreligiós

Francesc Torradeflot

Secretari executiu de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós

Vaig conèixer Mossèn Antoni Mirabet quan ell va venir a l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós per demanar-nos que ens féssim càrrec de la Pregària Interreligiosa pel Dia Mundial de la Sida, ara Trobada Interreligiosa.

He de reconèixer que em van impactar els seus ulls transparents, la seva mirada joiosa, la seva simplicitat i el seu coratge. Em va meravellar el seu testimoni desinteressat d'amor profund i sincer per a tota la comunitat d'afectats per la pandèmia de la sida, especialment per als qui patien personalment la malaltia. Són molts els afectats per la malaltia que van trobar en la seva persona i en les seves accions consol i recer espiritual. No són pocs els qui van continuar creient en Déu enmig de la foscor més terrible gràcies a ell. Va ser un home que també va saber patir, que sabíem que patia, però que ho feia en silenci i sense ràbia, en pau. Sabia posar l'altra galta perquè el més important per a ell era estimar, acollir, obrir portes. Segurament que la companyia i l'amistat de tants malalts de la sida li va permetre tot un aprenentatge humà però també espiritual.

Mn. Mirabet pronunciant un discurs amb motiu de la inauguració del local de Sida Studi l'any 1993.

«No va tenir por d'acollir la diferència perquè ben aviat va descobrir que seria més el que la diversitat li donaria que allò que li podia arribar a prendre»

El seu compromís a favor del diàleg interreligiós era incondicional. En va ser un pioner a Catalunya. Li agradava i hi creia. Era l'expressió natural de la seva fe evangèlica en una societat plural, cada cop més plural, i oberta a la diversitat de tota mena. No va tenir por d'acollir la diferència perquè ben aviat va descobrir que seria més el que la diversitat li donaria que allò que li podia arribar a prendre. En les seves Pregàries Interreligioses

pels malalts de la sida, va practicar l'actitud dialogal que recomanava un bisbe ortodox de l'Índia que va ser un gran promotor del diàleg interreligiós des del cristianisme: la primàcia evangèlica del servei a tots sense exclusió.

Va discriminar positivament els més petits i febles, donant-los veu quan ningú no ho feia. Per fer això, va haver de deixar el judici a Déu, humilment i sense jutjar ni tan sols els qui, potser perquè no el van poder conèixer bé, el jutjaven agosaradament. I el profètic és que és justament aquesta actitud la que li va permetre viure com un mossèn catòlic que estimava la seva fe fins al final.

Ara, a l'hora de retre-li homenatge només se m'acut proposar un acte humil, en memòria seva i des del cor, que expressi un compromís interior i sincer de cadascun de nosaltres amb l'acollida i el perdó generós envers l'altre en qualsevol de les seves formes. Ell ho va fer i ens va mostrar que és possible en la proximitat del dia a dia i de l'ara i aquí. Si ho fem així, podrem transformar la realitat, com ell ho va fer, empenyent les nostres pors cap enfora de nosaltres mateixos i descobrint coratjosament el regal dels altres que ens envolten, especialment dels qui més pateixen, dels més oblidats. Gràcies, Antoni. Ajuda'ns a saber i a poder...

Descubierto un nuevo evangelio apócrifo

El hallazgo es obra del profesor Juan Chapa, de la Universidad de Navarra

Redacción
Pamplona

El profesor Juan Chapa, decano de la Facultad de Teología de la Universidad de Navarra y profesor de Nuevo Testamento, ha editado en Inglaterra un papiro de un probable evangelio apócrifo, hasta ahora desconocido. El fragmento recién descubierto por el experto pertenece a la colección de papiros de la antigua localidad egipcia de Oxirrincó. Estos se conservan y editan en la Universidad de Oxford bajo el patrocinio de la Egypt Exploration Society de Londres y la British Academy.

De reducidas dimensiones —7 x 7 centímetros—, está escrito por ambos lados y contiene restos de veintidós líneas. «En una cara relata parte de un exorcismo realizado por Jesús, que no encuentra su paralelo exacto en los cuatro evangelios canónicos. Más que un nuevo exorcismo, parece una síntesis de los ya conocidos por los otros evangelios y atestigua la importancia que tuvo entre los primeros cristianos esta actividad de Jesús», explica el profesor Chapa, quien colabora desde hace años con el proyecto de edición de papiros de la colección británica.

En la otra cara, el documento recoge unas palabras de Jesús dirigidas a sus discípulos y que «son una llamada al seguimiento radical, con una alusión a Jerusalén y al Reino», añade Juan Chapa.

Según este especialista en papiros, aún se desconoce el alcance del hallazgo, pero pone de manifiesto su gran importancia: «Ofrecerá luces nuevas para conocer mejor el cristianismo de los dos primeros siglos y lo que leían y pensaban los primeros cristianos de

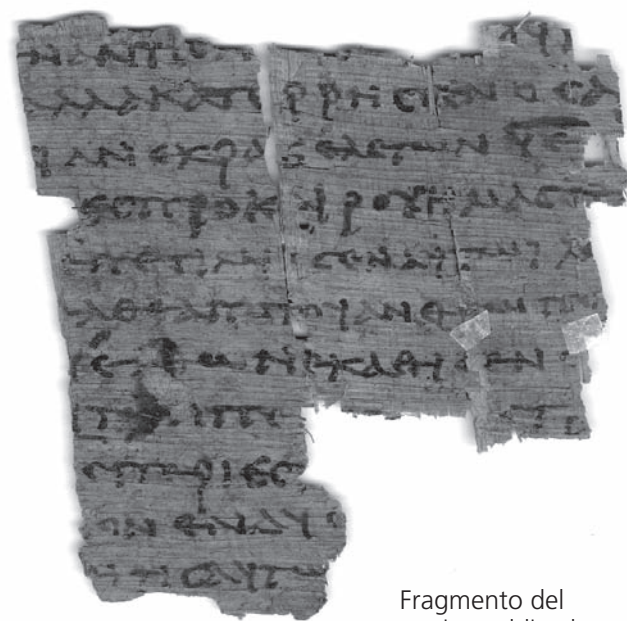
Juan Chapa, profesor de la Universidad de Navarra.

Egipto, así como sobre la formación de los evangelios.»

Uno de los pocos manuscritos de la época

«Destaca especialmente por su antigüedad —aclara Juan Chapa—, pues fue escrito en torno al año 200. Se conservan muy pocos manuscritos de esa época, y menos aún testimonios de los “evangelios apócrifos”, que son los textos que por su contenido o forma se parecen a los cuatro evangelios incluidos en el canon del Nuevo Testamento: Mateo, Marcos, Lucas y Juan.»

En ese sentido, comenta que de los dos primeros siglos sólo se posee poco

Fragmento del papiro publicado.

«El fragmento, recién publicado, pertenece a la colección de papiros de Oxirrincó, que se conserva y edita en la Universidad de Oxford»

más de una decena de manuscritos de los cuatro evangelios canónicos y únicamente cuatro de evangelios apócrifos: del evangelio de Tomás, del llamado

Egerton Gospel —un evangelio desconocido que sólo se conoce por este manuscrito—, y de otros dos que algunos atribuyen al evangelio de Pedro.

El profesor de la Universidad de Navarra indica que los cuatro evangelios incluidos en el Nuevo Testamento son los que la Iglesia ha transmitido como testimonio auténtico procedente de época apostólica. «Los otros libros del mismo género que pudieron escribirse entonces se perdieron por no añadir nada nuevo a lo que contenían aquellos cuatro, o porque se elaboraron a partir de ellos con el fin de difundir alguna doctrina particular, en ocasiones en disconformidad con la que se encuentra en los evangelios canónicos», finalizó.

Las ruinas de Pompeya en acuarelas

Redacción / Barcelona

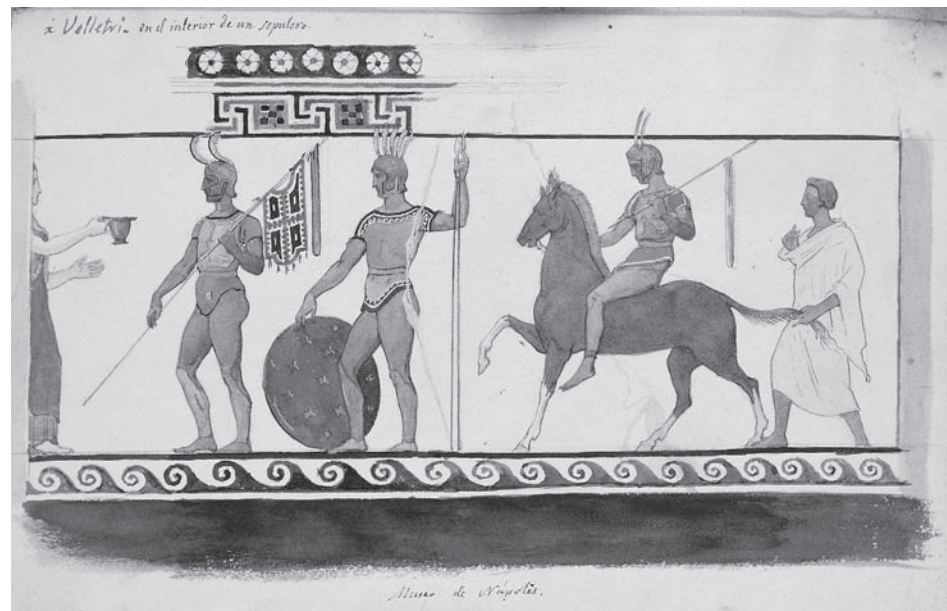
Hasta el 6 de mayo puede visitarse en el Museo Diocesano de Barcelona la exposición «Álbum de Pompeya de Bernardino Montañés. Acuarelas, emoción e historia. Colección Ibercaja». Se trata de una selección de 71 láminas que el propio autor elaboró de entre sus trabajos realizados al natural sobre Pompeya en 1849 y que regaló a su maestro Federico Madrazo.

Bernardino Montañés (Zaragoza 1825-1893) realizó un itinerario por Pompeya y sus alrededores descubiertos hacía cien años por los españoles, que sacaron a la luz estas espléndidas villas romanas enterradas por la violenta erupción del Vesubio el 24 de agosto del año 79 dC. El autor recogió minuciosamente en sus acuarelas el testimonio arqueológico y también artístico de los restos de aquel lugar; los cuales sirvieron, posteriormente, para profundos análisis académicos sobre las ruinas pompeyanas.

Pompeya había sido excavada por primera vez en 1748 por el ingeniero

Roque Joaquín de Alcubierre, bajo los auspicios del rey Carlos III de España. El Reino de Nápoles, al igual que el de Sicilia, estaba vinculado a la Corona de Aragón desde el siglo XIII. Fue este mismo ingeniero militar zaragozano quien también descubrió las ruinas de Herculano. El hallazgo de Pompeya, conservada en un estado envidiable bajo la capa de cenizas, cambió radicalmente el concepto que hasta entonces se tenía de la excavación arqueológica, en la que tan sólo interesaba lograr piezas artísticas ricas. En Pompeya se podía contemplar la villa romana tal y como fue en su tiempo, y eso permitía un conocimiento histórico insospechado, convirtiendo la mítica ciudad en arquetipo de la arqueología clásica.

Las obras de Bernardino Montañés se exhiben en el Museo Diocesano de Barcelona en orden cronológico de realización, tal y como figuraban en el «Álbum» original, acompañadas por explicaciones que acercan al espectador al espíritu con el que fueron realizadas por el pintor y con un amable afán divulgativo de los hallazgos en las excavaciones

Decoración interior de un sepulcro de Velletri. Bernardino Montañés, 1849.

de Pompeya.

La muestra «Álbum de Pompeya de Bernardino Montañés. Acuarelas, emoción e historia», patrocinada por Ibercaja, se ha incluido como actividad

académica universitaria este curso dentro del proyecto de investigación ACAF-Art (Ministerio de Cultura y Departamento de Historia del Arte de la Universidad de Barcelona).

«El cinema prepara el terreny a l'evangelització»

Dario Edoardo Viganò, expert en cinema i comunicació audiovisual

Samuel Gutiérrez
Barcelona

És el Peio Sánchez de l'Església italiana. La persona de referència a Itàlia sobre cinema espiritual. El professor Dario Edoardo Viganò (Rio de Janeiro, 1962) és docent ordinari de Comunicació a la Pontificia Universitat del Laterà de Roma i president de l'Institut pastoral Redemptor Hominis. Autor prolífic de llibres sobre educació, cinema i comunicació, és al capdavant també de la Fundació Ens de l'Espectacle, editora de la *Rivista del Cinematografo* i organitzadora del Tertio Millennio Film Festival. El professor Viganò va visitar recentment Barcelona convidat per Peio Sánchez per avançar en la consolidació d'una xarxa internacional d'Església sobre cinema espiritual.

Molts analistes han qualificat la collita de cinema espiritual 2011 d'excel·lent. Està en auge el cinema espiritual?

Primer caldria entendre exactament què vol dir espiritualitat. Avui dia predomina una visió antropològica fonamentada en el que és racional i, a tot estirar, l'ànima coincideix amb la dimensió que anomenem psicològica. En aquest cas, el que és espiritual és el que és immaterial, el lloc del somni, del desig... Des d'aquest punt de vista la categoria d'allò espiritual no es correspon exactament amb la visió antropològica cristiana, en la qual el que és espiritual és la vida en l'Esperit, però que pot i ha de ser viscuda a través de la dimensió del cos.

Fet aquest aclariment, podem dir que ens trobem en un moment en el qual es dona molta importància a allò espiritual, sobretot en aquesta Europa nostra aparentment tan secularitzada. Emergeix un gran desig d'espiritualitat, fins i tot entre personatges del món de l'espectacle i de l'esport, que manifesten públicament la seva proximitat a l'espiritualitat, especialment de tipus oriental. Naturalment, el cinema, com que és un producte cultural, popular i de consum, reflecteix aquest desig d'espiritualitat, gairebé com una invocació, una súplica, una pregària... Expressa en el seu llenguatge que hi ha algunes regions que no poden consumir-se en l'horitzó d'allò humà. En aquest cas, el cinema espiritual és un cinema que narra, en el gran panorama mediàtic actual, l'actualitat d'alguns valors no materials que són valors de l'home que viu la dimensió de l'esperit. Una altra cosa serà que aquells valors es corresponguin necessàriament amb els valors del cristianisme...

Valors humans i valors cristians sovint van de la mà.

Naturalment, no són valors contraposats, tot i que tinguin matisos i accents diferents. El cinema espiritual és l'ocasió per reflectir i poder parlar dels grans valors de l'home, que en el nostre cas, formen part de la gran tradició cultural d'Occident, arrelada en el cristianisme.

Es manifesta especialment

«Tant Joan Pau II com Benet XVI han relançat el diàleg de l'Església amb el cinema de manera molt positiva»

aquesta tradició en les figures críiques que presenten moltes pel·lícules?

Les figures críiques en el cinema són una especificitat cristiana del cinema espiritual. El cinema, per la seva capacitat de llenguatge propi i de crear representacions, permet establir paral·lelismes entre alguns personatges d'una pel·lícula i determinats aspectes de la vida de Crist. Un exemple, entre molts altres, el trobem a la pel·lícula de R. Bresson *Diario de un cura rural*—recentment projectada a Barcelona—, on el protagonista és una clara figura cristològica. El capellà té un tumor a l'estómac i només pot menjar pa sec i vi, que són signe de l'Eucaristia. Alhora, la seva vida és un camí d'incorporació a Crist. Especialment significativa és l'escena en la qual una nit el protagonista cau defallit al fang i apareix una nena que li neteja el rostre. És una imatge que ens remet inevitablement al Via Crucis. Aquesta és una forma que té el cinema de narrar algunes vivències dels homes que gairebé se sobreposen a les vivències de Crist. Són figures críiques. Un altre exemple de figura crística capgirada el trobem a la pel·lícula *Dead man walking* («Pena de mort»), protagonitzada per Susan Sarandon i Sean Penn. Ell, que és un assassí, des

del punt de vista de la imatge, rep la injecció letal en una cadira en forma de creu. Alhora, les seves darreres paraules són també paraules de perdó. El protagonista es despulla del pecat i accepta la creu recurrent el camí cap a la pena de mort amb fe renovada. Un altre film, en aquesta línia, podria ser *Au hasard Balthazar*, també de R. Bresson, que narra la història d'un ase des del seu baptisme cap a la mort en soledat, dessagnat per una ferida al costat. Novament ens trobem davant d'una clara evocació de l'experiència de Crist.

El cinema espiritual necessita una educació de la mirada?

Quan es tracta de cinema parabòlic, que per a mi és el que condueix més bé cap a l'experiència de l'espiritualitat, i de l'espiritualitat cristiana, cal que l'espectador faci un acte de visió creient capaç d'una lectura intel·ligent, és a dir, de llegir en profunditat, d'interpretar més enllà del que apareix... Això obliga, d'una banda, a conèixer el missatge bíblic i religiós, i de l'altra, a conèixer el llenguatge cinematogràfic, i la seva modalitat pròpia de construir la narració.

Es viuen temps d'esperança en la relació entre l'Església i el món del cinema?

En relació amb el cinema, l'Església sempre ha mostrat, des dels inicis del setè art, una pedagogia doble. D'una banda s'ha preocupat de conèixer el món del cinema, les pel·lícules i animar els directors a fer bones produccions. De l'altra, també ha estat molt pendent de l'aspecte moral. En qualsevol cas, l'interès de l'Església pel

cinema ha estat gran. Recordo, per exemple, els dos discursos de Pius XII sobre el film ideal, pronunciats el 1955. Jo crec que el cinema ha estat vist sempre per l'Església com un instrument molt vàlid per a la transmissió de models i de valors cristians.

En aquests darrers anys, com a conseqüència de les intuïcions del Concili Vaticà II, tant Joan Pau II com Benet XVI han relançat el diàleg de l'Església amb el cinema de manera molt positiva. Els fruits d'aquest interès els veiem avui amb certàmens com la Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona, present en més de cinquanta seus, o el Festival Tertio Millennio. Crec que ens trobem en un moment molt madur del diàleg entre l'Església i el món del cinema.

Creu que el cinema pot ser també un instrument privilegiat per a la nova evangelització?

Tinc els meus dubtes. L'evangelització o la nova evangelització és el procés a través del qual s'ofereix un testimoni joios de l'evangeli. La clau, en aquest cas, es troba en l'epistemologia del testimoni. Jo crec que el sistema actual dels mitjans —el cinema, la televisió, la ràdio, la literatura...— pot ajudar a permeabilitzar, a impregnar el sistema cultural d'alguns grans valors humans que són també cristians. Ajuda a disposar el terreny, és una mica una *preparatio fidei*, una cosa prèvia a l'evangelització... No crec que a través del cinema es pugui fer una evangelització en sentit estricte perquè l'evangelització requereix del testimoni i de la trobada personal. En aquest sentit, el cinema pot ser molt útil per preparar la disponibilitat del cor a acollir amb garanties la paraula de Jesús. I això avui és importantíssim, fonamental.

Les seves pel·lícules «imprescindibles» de cinema espiritual?

Per dir-ne només dues: *Before the Rain*, de Milco Mančevski, Lleó d'Or a la millor pel·lícula al Festival de Venècia del 1994, i *El Evangelio según san Mateo*, de Pier Paolo Pasolini. N'essent només dues, però hi ha moltes pel·lícules interessants des del punt de vista espiritual, clàssiques i actuals, amb grans guions i interpretacions.

Preu just per llibres i postals antigues,
cartells, segells, soldadets de plom...
Valoració sense compromís i, si uol,
retirem els mobles.

Telefon: 695161272

L'ànima del deixeble estimat

Pedro Miguel Lamet presenta el llibre «Las Palabras Vivas»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 18 de febrer la Llibreria Paulinas de Barcelona es va omplir per a la presentació del darrer llibre del jesuïta Pedro Miguel Lamet: *Las Palabras Vivas. Confidencias de Juan, el discípulo predilecto*. En aquesta obra, l'autor ens acosta a l'ànima de Joan, el deixeble estimat. I ho fa en primera persona, emprant la reconstrucció literària, el comentari exegetí, l'espiritualitat... en aquest llibre afloren els records de sant Joan, retirat a l'illa de Patmos.

Javier Velasco Arias, professor de Bíblia de l'ISCREB i el CEP, va ser un dels encarregats de presentar l'obra. Velasco va reconèixer que tenia certs prejudicis abans de llegir la novel·la de Lamet, però que «de seguida van desaparèixer perquè he descobert un Joan molt pròxim. Ens fa sentir el personatge, evocant sentiments que segurament va tenir el deixeble estimat».

El llibre relata els records de l'evangelista Joan: la infància, la joventut, reflexions comunitàries, les trobades amb Jesús... de fet la narració està farcida de *flashbacks*. De la reticència inicial, Javier Velasco Arias va passar a

afirmar que «t'acabes enamorant del personatge perquè t'acabes enamorant de Jesús. L'experiència del deixeble estimat ens convida a viure en Jesús. És una ficció literària amb la qual és fàcil identificar-se si has llegit, meditat i resat l'evangelí de Joan». El biblista va comentar que Pedro Miguel Lamet fa un recorregut pels temes més profunds de l'evangelista Joan, recorrent a les paraules claus del seu evangelí: vaixell, dona, llum, aigua, vida, mare... Segons Velasco Arias, «no ens fa una classe de teologia o d'exegesi, ens introdueix poèticament en realitats teològiques i ens les fa molt properes. Fa el camí des del text bíblic fins a la reflexió personal i comunitària. Fa parlar l'evangelista des de la intimitat de les seves paraules».

Poeta i creient

Antoni Blanch, *s.j.*, professor emèrit de Literatura comparada de la Universitat Pontifícia de Comillas, va agafar el relleu a continuació per presentar el seu «amic», tal com va deixar clar en un primer moment. Blanch va subratllar dues facetes de Pedro Miguel Lamet: poeta i creient. De l'autor de *Las Palabras Vivas* va subratllar que «és un narrador sim-

bolista, com és el mateix Joan. Compon el seu poema en 15 imatges, 15 símbols que es corresponen amb el que fa el mateix Joan. La seva manera d'escriure és creativa i audaç, amb una prosa sonora, rítmica i musicada».

Segons el professor Blanch, Pedro Miguel Lamet «s'identifica amb el personatge. S'atreveix a fer vibrar l'ànima de sant Joan amb la seva, cosa que és un atreviment preciós...».

El llibre de Lamet té 15 capítols, el darrer dedicat a «La Palabra». «Aquesta és la clau de tot el llibre», va sostenir Antoni Blanch, «acaba el seu llibre on Joan comença l'evangelí. Una altra paraula clau és "amor", que és el penúltim capítol».

Aquest jesuïta va recomanar llegir el llibre del seu amic perquè «totes les confidències que recull són les d'un cor enamorat, la lectura del llibre té una intimitat especial».

Finalment va prendre la paraula el mateix autor, que va desvetllar com havia sorgit el llibre: «La idea inicial del llibre és una imatge: què devia sentir Joan en el moment de reclinar el cap al

«La idea inicial del llibre és una imatge: què devia sentir Joan en el moment de reclinar el cap al pit de Jesús»

pit de Jesús. Evidentment el temps es va aturar...» Però Miguel Lamet va explicar que la darrera obra és una biografia en talls diacrònics: «Parteix de la infància de Joan i a poc a poc es va introduint en l'evangelí, que cita molt.»

Per a l'autor, escriure aquest llibre ha estat «una experiència apassionada. Jo mateix sentia devoció i passió, i vaig descobrir que Joan era apassionat perquè estava enamorat de Jesús. És l'únic evangelista que parla clarament de vida definitiva, s'esborra la por de la mort, del pas del temps, dels límits humans...».

L'acte va acabar amb la firma d'exemplars per part de l'autor.

CatalunyaCristiana

Truqueu al 93 409 28 10 o envieu-nos aquesta butlleta i podreu gaudir d'aquest magnífic regal

Jornades Mundials de la Joventut 2011
Un DVD que deixa empremta. Les escenes més impactants de la Jornada Mundial de la Joventut 2011. El sensacional ambient dels 1.500.000 pelegrins de 195 països. Els seus testimoniatges. Les seves emotives trobades amb Benet XVI...

Sombra y Luz

Aquest vídeo mostra exemples vius de persones a les quals la seva fe els ha permès suportar millor els seus dolors o tribulacions. Un documental encoratjador en què els protagonistes ens expliquen les seves experiències en un to pausat i reconfortant.

La Sábana Santa

Aquest documental de 45 minuts ofereix la resposta científica més completa fins a la data als interrogants que suscita el llençol de Torí. Desbanca velles teories i errors, com el de la famosa datació del Carboni 14. Un rigorós i extraordinari document!

Subscriviu-vos-hi per només 124,80€ l'any!

Nom i cognoms

Adreça Població

Codi postal Telèfon NIF

Vull subscriure'm a l'edició en: ☐ Català ☐ Castellà

Forma de pagament: ☐ Dos pagaments semestral de 62,40€

☐ Únic pagament 124,80€ anual ☐ Xec nominatiu adjuntat

☐ Domiciliació bancària a: ☐ Banc ☐ Oficina ☐ CC ☐ Compte

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Signatura i data:

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo a CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili a Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Representació del Retaule de Sant Josep Oriol

Drama sacre sobre la vida del sant barceloní

MÉS DE CENT ACTORS EN ESCENA, AMB ACOMPANYAMENTS DE CAPELLA DE MÚSICA, COR DE GREGORIÀ I INSTRUMENTS MEDIEVALS

Dissabte 17 de març,
a les 21 hores

Basílica de Santa Maria
del Pi

Entrada lliure

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (33)

Un moble peculiar del despatx del Dr. Tarrés

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

La germana Hospitalària de la santa Creu Teresa Fàbregas va explicar que durant la guerra civil, perseguida pel fet de ser religiosa, es va refugiar en un pis del carrer d'Aragó de Barcelona, on va viure amb uns familiars. El setembre del 1937 un oncle seu de Guimerà, també refugiat perquè era membre de la FJC, va emmalaltir i, per l'amistat que ell tenia amb el Dr. Tarrés, dirigent de la Federació, van intentar localitzar-lo, i aconseguiren trobar-lo en el seu despatx del carrer Salmeron de Gràcia, on havia retornat després dels deu mesos d'estar també ell refugiat en una llar amiga, car en aquells mesos la persecució no era ja tan virulenta.

Recorda la germana Teresa: «El metge Tarrés va venir a visitar el meu oncle i no el va deixar més, visitant-lo freqüentment, i quan el varen haver d'intervenir, el mateix Dr. Tarrés va estar al seu costat durant l'operació... més endavant, ja millorat, jo acompanyava el meu oncle al despatx del Dr. Tarrés, on tenia la visita. Un dia em va dir: "Mira, deixa el teu oncle aquí, en aquest rebedor." I obrint una porta em digué: "Tu, mentrestant, estigues aquí i resa." Allí hi tenia Nostre Amo. Encara recordo aquell moble molt maco, on tenia una espècie de sagrari, i al costat un colomet com de fusta, que era com un llantió. M'havia dit també: "Resa que acabi la guerra i que hi hagi pau." Jo pregava amb tota devoció. Quan havia acabat la consulta amb el meu oncle, em cridava i ens deia: "Apa, a Déu siau i que l'àngel de la Guarda us acompanyi." Així vaig estar moltes vegades als peus d'aquell moble sagrari.»

La germana del Dr. Tarrés, Francesca, explicava: «Des del dia 2 de setembre vam tenir la reserva de l'Eucaristia a casa. L'habitació que li van destinar era un veritable oratori. De primer teníem les sagrades formes en una

«Encara recordo aquell moble molt maco, on tenia una espècie de sagrari, i al costat un colomet com de fusta, que era com un llantió»

capsa d'alumini, però ben aviat el meu germà encarregà a un amic joier que li fes una capsa de plata i una arqueta de metall forjat, folrada de vellut vermell. Teníem un secreter molt a posta que feia d'altar. Allà molts dies se celebrà la santa missa clandestinament i podíem combregar quasi diàriament.»

Aquest secreter, que actualment es guarda a l'edifici de Sant Sever, del Capítol Catedral de Barcelona, té una petita història que l'explica el P. Romuald Diaz a la biografia *Tarrés, testimoni de fe*: «Al pis de damunt de casa seva, on tenia el despatx de metge, vivien uns argentins que, amb motiu de la guerra, se'n tornaren al seu país. Abans de marxar es trobaren en la necessitat d'ingressar un fill de la família en una clínica, per una petita intervenció. El metge Tarrés tingué l'amabilitat de posar-se al seu servei per traslladar el petit a la clínica i per portar, més tard, la família fins al port el dia de la sortida. Com a agraïment, els argentins li passaren aquell moble que havia pertangut a l'emperadriu Eugènia de Montijo. Caigut l'emperador i la cort francesa, el govern subhastà bona part dels mobles. El secreter fou adquirit per un noble francès, que poc després es traslladà a l'Argentina. Aquest personatge, al cap d'un temps, vingué a menys, i hagué de reduir les despeses i fins i tot vendre's mobles. Llavors fou quan l'adquirí la família argentina, resident a la mateixa casa de Tarrés.»

La germana Francesca explica com el Dr. Tarrés es comportava en aquell oratori casolà: «Agenollat davant d'aquest moble en Pere feia bones estones d'oració. Després ell sortia per anar a fer visites mèdiques. També hi passava hores de silenci en la nit. Recordo que quan jo, de bon matí, anava al nostre oratori a fer oració, ja hi havia el meu germà. La seva actitud de pregària delatava ben bé com sentia la presència de Déu.»

Gent de casa

Narcís Basté i Basté, màrtir

Joan Pallarès-Personat

 Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Narcís Basté i Basté era de casa bona, havia nascut a Sant Andreu de Palomar, avui Barcelona, el 16 de desembre del 1866. Va estudiar Dret a la Universitat de Barcelona, on va obtenir el títol d'advocat cap al 1890. Aleshores ingressà al seminari de la Companyia de Jesús i va ser ordenat prevere el 1899. Va arribar a València cap a l'any 1901 per tal de dirigir la Congregació Mariana i el Patronat de la Joventut Obrera que havia estat fundat el 1883, fins al 1932.

Pioner en el seu temps, va treballar sempre en el món obrer i amb la joventut. Per iniciativa del pare Basté i des del Patronat de la Joventut Obrera es van fer les primeres colònies escolars estiuenques a la Ciutat del Túria l'any 1906, s'inaugurà el 1908 la Casa dels Obrers, és fundà el Club de Futbol Gimnàstic el 1909 o el Parc Escola el 1928. De sempre organitzava excursions, pessebres,

classes a l'aire lliure...

Basté, a més de capellà i home d'empenta, també era un intel·lectual que publicà *Patronato de jóvenes obreros* el 1924, *Vida y milagros de la Santísima Virgen del Puig* l'any 1929, *Catecismo de apologética* i també *La Religión Verdadera*, ambdós el 1935.

Quan va arribar a València el pare Basté coneixia el futbol de Barcelona i a València, cap al 1909, va fundar entre la Joventut Obrera el FC Gimnàstic, al qual donà els colors de FC Barcelona i competí amb els també recents fundats Club Espanyol, després Espanya, FC València i FC Cambalyal, que després es diria Llevant FC. El pare Basté va portar el seu equip a guanyar nombrosos títols i a competir amb els grans equips del moment, i el va dotar d'un bon camp de futbol.

Al final de la guerra, l'any 1939,

el Llevant FC i el FC Gimnàstic es trobaven en hores baixes. El Llevant conservava la plantilla però s'havia quedat sense camp i amb la directiva, majoritàriament d'esquerres, mal vista per l'autoritat. En canvi el FC Gimnàstic del pare Basté havia conservat el camp, però la plantilla estava delmada i els directius, catòlics, eren ben vistos per l'autoritat. Van decidir fusionar-se al 50% amb el nou nom d'Unió Esportiva Llevant i amb els colors blaugrana de l'equip de la Joventut Catòlica, inspirats en els del Barça.

Però la fusió el 1939 ja no la veure Narcís Basté. Dissolta la Companyia de Jesús pel govern espanyol el 24 de gener de 1932, hagué d'abandonar el Patronat tot i que optà per romandre a València vivint en cases particulars.

Amb l'esclat de la guerra el juliol del 1936 va continuar la seva feina

de capellà i, si bé va ser detingut diverses vegades, sempre era salvat pels obrers valencians, fins que a la cinquena detenció per part dels patrullers, ja que com sempre no va negar que fos advocat ni sacerdot, va ser conduït ràpidament al Picadero de Paterna, un camp d'instrucció militar. Va ser assassinat tot seguit per pistolers anarquistes. Era el 15 d'octubre del 1936, diada en què se celebra la seva festa al santoral, car Narcís Basté i Basté fou beatificat al Vaticà pel Sant Pare Joan Pau II l'any 2001.

• Per saber-ne més: *La pedagogía del Padre Basté S.I. La congregación mariana del PJO en el primer tercio del siglo XX*, de Carlos Martínez Herrero, València 2011.

Santa Anna i el Jubileu «dels perdons»

L'emblemàtica parròquia barcelonina és la seu més antiga de l'Orde del Sant Sepulcre al Principat de Catalunya

Mn. Jordi Farré i Muro

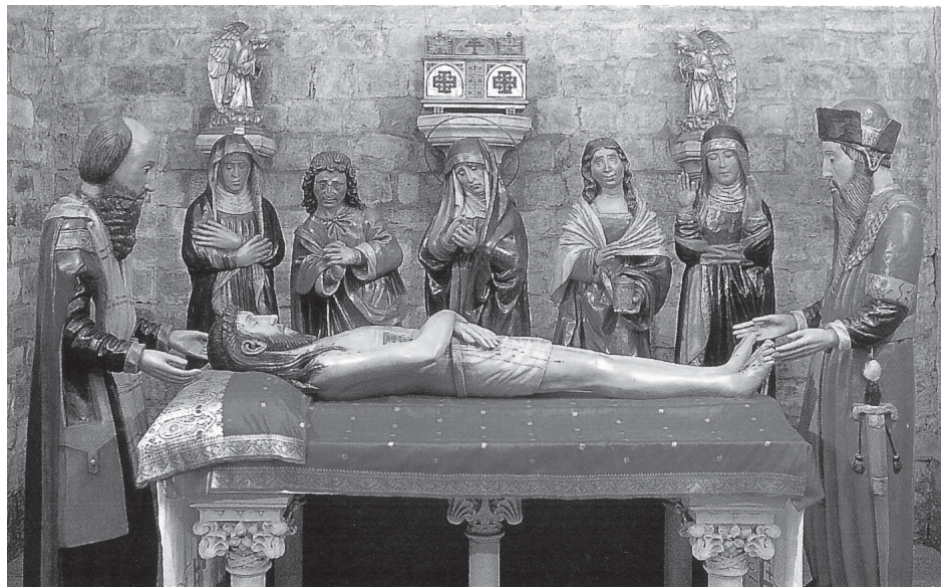
Comanador de l'Orde del Sant Sepulcre i rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè i Sant Miquel Arcàngel

L'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem és un dels ordes més antics de l'Església. Els seus cavallers van ser coneguts des de sempre com «els més nobles cavallers del món». Enriquit amb in comptables gràcies espirituals i materials pels papes i pels Prínceps cristians, aquest Orde va ser sobirà del Regne d'Aragó, en parts iguals amb el Temple i els Hospitalers de Sant Joan, dita després de Malta, per testament del rei Alfons I el Bataller. Un Orde que té el Papa per sobirà i que manté, amb la seva generositat la mateixa presència de l'Església al Patriarcat llatí de Jerusalem. Un Orde que fou fundat per Godofred de Bouillon, el qual en ser proclamat rei de Jerusalem no va voler portar corona d'or, on el Senyor la va portar d'esbarzers.

Santa Anna de Barcelona és la seu més antiga d'aquest Orde al Principat. Fa més de 850 anys que el canonge Giraldo, enviat pel patriarca de Jerusalem, va fundar els priorats del Sant Sepulcre de Calataiud i Santa Anna de Barcelona.

A Santa Anna els reis d'Aragó van convocar Corts del Regne. I la col·legiata fou coneguda com la *domus Sancti Sepulcri Barcinonensis*, amb una llarga teoria de més de 50 priors, que presidien un capítol de canonges regulars, sota la regla de San Agustí, i més tard, a finals del segle XVI, de canonges seculars, fins al Concordat amb Isabel II, quan la col·legiata fou suprimida i va passar a ser parròquia major.

Els priors de Santa Anna eren coneguts i saludats amb el títol de *Dominus*

Capella «dels perdons» a la parròquia de Santa Anna.

et Venerabilis i signaven els documents amb el títol de *servus servorum Sancti Sepulcri*. I tots ells gaudien del privilegi de la exempció episcopal, depenent directament de la Seu Apostòlica, amb Cúria pròpia, dret de patronat sobre la Universitat i precedència sobre els abats i altres prelatos. Van regir el priorat Infants del Regne, cardenals de la Santa Església Romana, arquebisbes i bisbes. Foren elegits els seus priors per ocupar el càrrec de priors generals de l'Orde i acompanyaren els reis en les seves ambaixades davant del Papa.

Indulgència plenària

El 17 de març de l'any 1141 era consagrat l'altar de la capella «dels perdons», amb aquest motiu la Seu Apostòlica li va concedir la gràcia extraordinària del jubileu. Que tots els qui allí acudissin, de les primeres vespres del dia 16 a les segones vespres

del dia 17, podien lucrar les mateixes indulgències que els pelegrins que anaven a visitar el Sepulcre del Senyor a Jerusalem. Fou un arxiprest de Daroca, la ciutat dels corporals, anomenat Pere Sabata, el qual en tornar de Jerusalem, va encomanar un grup escultòric monumental que representés el sepulcre del Senyor, i ho va portar a terme l'escultor Gabriel Guardia.

Diuen les cròniques que el Jubileu «dels perdons» convocava tota la Ciutat, amb gran nombre de fidels i amb extraordinària devoció. Tot aquest patrimoni de fe i de pietat es va perdre tràgicament un dia de juliol de 1936, quan la col·legiata fou profanada amb l'incendi sacríleg que va patir.

Les imatges originals del conjunt monumental van patir greument la profanació i les seves restes estan mutilades i incompletes al museu de la Pia Almoina.

El 17 de març de 1991, el llavors

arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, en el curs d'unes vespres pontificals, va beneir solemnement el nou conjunt, que l'escultor José Barbero va reproduir, per encàrrec del Capítol de l'Orde. Les va rebre també un fragment de la Pedra del Sant Sepulcre, enviada pel Patriarca llatí de Jerusalem, que substituïa la relíquia perduda amb motiu de la guerra civil. La Penitencieria Apostòlica va confirmar la gràcia de la indulgència plenària. Des de llavors, cada any, el 17 de març, a Santa Anna es torna a celebrar amb tota solemnitat, especialment a les 8 del vespre, una Missa, que els darrers anys acostuma a presidir l'Emm. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

Quan el cardenal Casaroli, que va ser secretari d'Estat, va visitar, restaurades les llibertats democràtiques, la noble nació hongaresa, va rendir públic homenatge davant la jerarquia, el clergat i el poble magiar, a aquell campió de la fe, que va ser el cardenal Myszenty. Un home que va espremer el calze fins al fons, fins i tot quan la Seu Apostòlica li va demanar, per a un bé superior, la pròpia renúncia a la seva Seu Primada. Ell va morir a l'exili i va prometre que les seves despulles no tornarien a Hongria, fins que l'estrella de Moscou no declinés sobre el seu cel. A l'exili, en una abadia austríaca, descansaven les seves despulles. I el cardenal Casaroli va glossar dues paraules llatines, gravades al marbre de la làpida mortuòria. *Devictus vincit*.

Vençut, venç; derrotat, venç; humiliat, venç. Davant de la imatge central del conjunt del Sant Sepulcre a Santa Anna, podem contemplar el misteri del fet salvador que dóna sentit a la fe de l'Església i renovar, en aquest temps de gràcia, les nostres actituds i tota la nostra trajectòria.

RECÉS QUARESIMAL

Club⁺amics

Divendres dia **23 de març** de 2012 el bisbe Sebastià Taltavull dirigirà un recés quaresmal per als Amics del Club+amics al Monestir de Valldonzella, al carrer del Císter 41-45 de Barcelona.

PROGRAMA:

14 h. Dinar de germanor

15:30 h. Via Crucis comentat per Mn. Jaume Aymar

17-19 h. Recés amb el bisbe Sebastià Taltavull

Les places són limitades.

Per fer la vostra reserva truqueu al **934 092 770**.

Celebració comunitària del perdó a la catedral

Carme Munté / Barcelona

La Quaresma és un temps propici per a la reconciliació amb Déu, amb els germans i amb un mateix. Per això, amb motiu de la Missió Metròpolis, una de les cinc accions pastorals que es duran a terme serà la celebració comunitària del sagrament del perdó. L'acte tindrà lloc a la catedral de Barcelona, el divendres 16 de març, a les 19.30, amb la participació de les parròquies de l'arxiprestat de la catedral.

«Es vol donar una importància molt sensible al sagrament de la Reconciliació, per ajudar a prendre major consciència del pecat, de la misericòrdia de Déu, de la dimensió antropològica i eclesial d'aquest sagrament», ha manifestat el cardenal Lluís Martínez Sistach en una entrevista recent a *Catalunya Cristiana*.

La Missió Metròpolis que se celebra durant la Quaresma en dotze ciutats europees, entre elles Barcelona, és una invitació als creients a redescobrir la urgència de viure l'Evangelí. «És necessari vetllar per la presentació d'aquest gran tresor que tenim que és Jesús i el seu Evangelí», ha dit en aquest sentit l'arquebisbe de Barcelona.

Per això les cinc accions pastorals que s'han programat tenen com a objectiu promoure la nova evangelització i, des d'aquesta perspectiva, l'experiència de la Missió Metròpolis serà una aportació al Sínode dels Bisbes per a la Nova Evangelització que tindrà lloc a Roma l'octubre vinent. Serà al mes de juliol quan els bisbes de les dotze ciutats es reuniran per valorar l'experiència de la Missió Metròpolis i per reflexionar sobre com transmetre-la al Sínode dels Bisbes.

Llibres

Diari de guerra

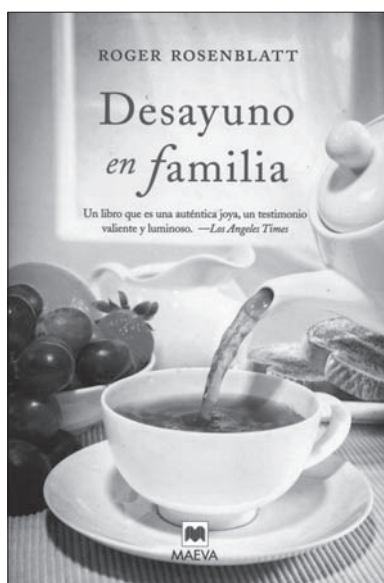
Publicada el 1931, *Guerra del 15* recull els apunts que el seu autor, l'escriptor de Trieste Giani Stuparich, va prendre durant els dos primers mesos de la guerra de Monfalcone, al nord-est d'Itàlia. El llibre conserva la vivesa pròpia del moment en què es va redactar, en ple conflicte, i ofereix una visió no només de la contesa, sinó sobretot de les reaccions psicològiques d'un jove voluntari que s'enfronta a una realitat brutal.

Giani Stuparich, *Guerra del 15*. Editorial Minúscula, 2012, 195 pàg.

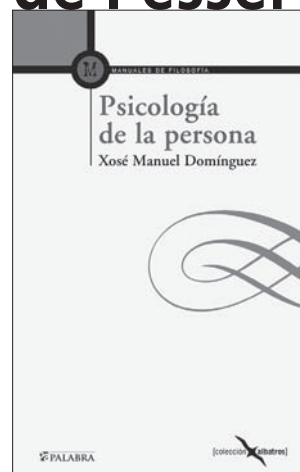
Del dol a l'esperança

Després de la mort inesperada de la seva filla Amy, Roger i la seva dona Ginny es muden a casa del seu gendre per ajudar-lo a cuidar els tres néts petits. S'inicia així una història commovedora sobre el dol i la importància dels petits rituals per superar la pèrdua d'un ésser estimat. L'escriptor i periodista Roger Rosenblatt ofereix en primera persona un testimoni lúcid i valent, gairebé unes memòries familiars en què descriu com el dol pot ser transformat en esperança.

Roger Rosenblatt, *Desayuno en familia*. Editorial Maeva, 2012, 165 pàg.

Per una visió integral de l'ésser humà

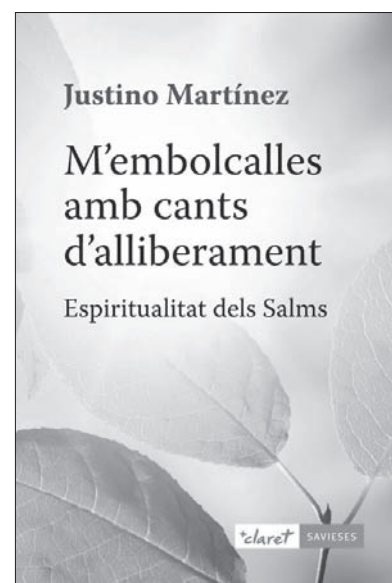
Davant la visió reduccionista que sovint s'ofereix avui de l'ésser humà, el filòsof i professor Xosé Manuel Domínguez mostra en aquest estudi la importància de l'antropologia personalista per a la comprensió profunda de l'ésser humà. L'autor aprofundeix també en la relació entre el terapeuta i l'acompanyat, alhora que exposa com les maneres inadequades de viure són una variable necessària per a l'explicació de les disfuncions psíquiques neuròtiques.

Xosé Manuel Domínguez, *Psicología de la persona*. Editorial Palabra, Col·lecció Albatros, 2011, 379 pàg.

La bellesa dels salms

Des d'un enfocament clarament vivencial, el missioner combonià Justino Martínez ens introdueix al llibre dels Salms com a espai per al diàleg i l'encontre amb Déu. Fruit del treball que durant diversos anys ha realitzat en grups d'animació bíblica, l'autor ofereix una obra madura, plena de ressonàncies i optimisme, que presenta els salms com «una font en la qual tot el qui ho desitgi pot refrescar la seva set de vida i esperança».

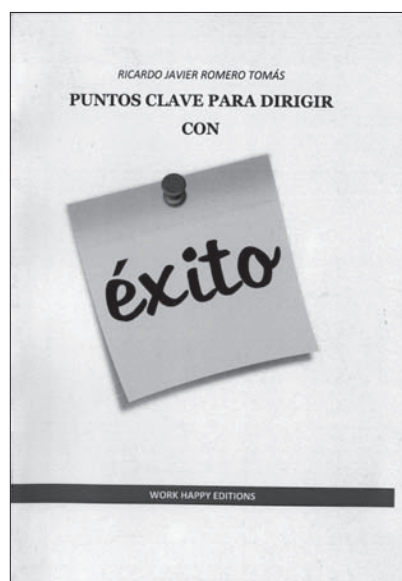
Justino Martínez, *M'embolcalles amb cants d'alliberament*. Editorial Claret, Col·lecció Savieses, 2012, 158 pàg.

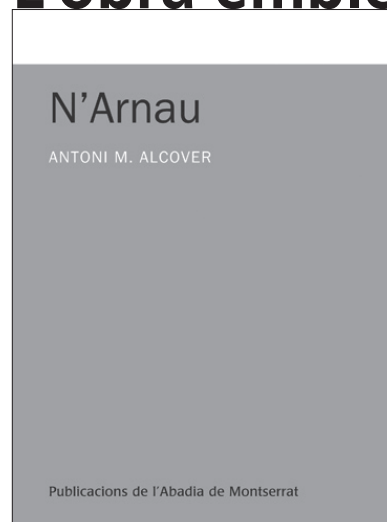
Èxit a l'empresa

Manual de reflexió per a emprenedors. Així podríem definir aquest petit opuscle del professor Ricardo Javier Romero Tomás prologat per Mn. Jaume Aymar. L'obra aporta interessants intuïcions pel que fa a la direcció d'empreses, alhora que pretén «despertar en els joves l'esperit emprenedor i animar-los a convertir-se en futurs empresaris». Més informació i demandes: rromerot@managerconsulting.net.

Ricardo Javier Romero Tomás, *Puntos clave para dirigir con éxito*. Work Happy Editions, 2012, 39 pàg.

L'obra emblemàtica d'Alcover

La vida i l'obra d'Antoni M. Alcover han estat àmpliament estudiades al llarg dels anys, però és tan ingent la matèria que queden encara nombrosos camins per explorar. *N'Arnau*, l'obra més emblemàtica i única novel·la d'Alcover, és presentada per primera vegada en aquesta edició en forma de llibre juntament amb el text manuscrit, a càrrec de M. Magdalena Gelabert, directora de la Fundació Pública Antoni M. Alcover.

Antoni M. Alcover, *N'Arnau*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Textos i Estudis de Cultura Catalana, 2011, 152 pàg.

Claus per entendre l'hora que s'acosta

Un dels experts internacionals de més renom en el conflicte dels Grans Llacs, Joan Carrero, ens ofereix una mirada global i plena de lucidesa davant dels preocupants moviments geoestratègics que fa temps que es produeixen en els darrers anys arreu del món. Segons l'autor, a l'origen de la crisi actual existeix un projecte anglosaxó de dominació mundial que porta la humanitat cap a l'abisme.

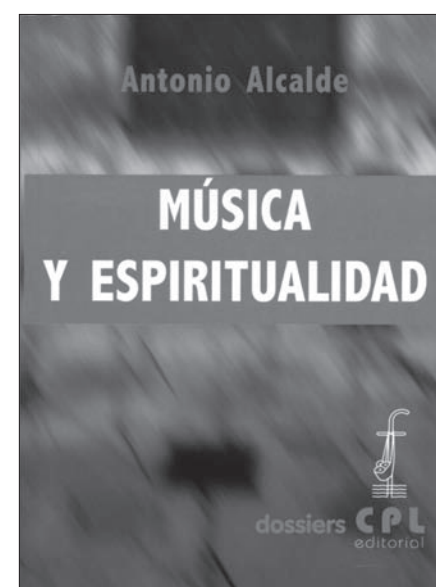
Joan Carrero, *La hora de los grandes "filántropos"*. Claves para comprender la crisis y las guerras actuales en Eurasia y África. Editorial Milenio, 2012, 653 pàg.

Cantar a Déu

La música forma part de la litúrgia. És més, «ella és la primera hermenauta de la paraula celebrada». Així ho entén el sacerdot Antonio Alcalde, coordinador del departament de música de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la CEE i autor de *Música y espiritualidad*. L'objectiu de l'obra és descobrir com el cant nodreix l'ànima en interpretar i expressar les inspiracions, les inquietuds i les ànsies d'Absolut sentides per l'ésser humà.

Antonio Alcalde, *Música y espiritualidad*. Editorial Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, 2009, 302 pàg.

Crítica literària

Una religió amb poca credibilitat

Religió i comunicació, que Lluís Duch, antropòleg i monjo de Montserrat, ha posat a les nostres mans, és un llibre revelador. En aquestes ratlles no puc pretendre fer ni una síntesi dels temes i del seu tractament, ni una anàlisi de les reflexions i conclusions abundoses que conté sobre els símbols religiosos, sobre la narració bíblica, sobre la pregària, el culte, el fenomen polític-religiós o el pluralisme de creences, elements tots ells de la reflexió de l'autor.

Sí que m'aturaré, però, en el propòsit fonamental d'aquest esplèndid treball, que és el d'indagar les diverses facetes del binomi transmissió-comunicació de la religió (de les religions), perquè en realitat constitueix el seu fonament teòric i pràctic. L'autor vol posar en relleu que la comunicació és el factor decisiu per a la constitució i la supervivència de l'ésser humà com a tal i, molt especialment, de les seves religions.

«En cada moment històric —afirma Lluís Duch—, les comunitats religioses, de la mateixa manera que totes les altres comunitats humanes, són el que són en funció de la qualitat o de la manca de qualitat de les seves transmissions.» Aquestes transmissions, justament, són els artífexs de la comunicació i de la comunió que, al seu torn, generen, com a conseqüència, la comunitat. Aquests tres termes —comunicació, comunió i

LLUÍS DUCH
Religió i comunicació
Fragmenta, 2010, 464 pàg.

comunitat— «són tres facetes constitutives d'una mateixa realitat: el *religament* amb tota alteritat —Déu i tot altre— que, en forma de pensament, acció o sentiment, és inseparable de les religions com a tals.»

Centrant la seva anàlisi en el catolicisme actual, Lluís Duch ens sorprèn amb l'afirmació que la qüestió fonamental, i la més vidiosa de les que té plantejades l'Església no és el celibat sacerdotal, ni la crisi de vocacions, ni les noves religiositats, ni la problemàtica de les biotecnologies, ni la secular marginació de la dona, sinó la manca de confiança en la institució eclesial. Aquest dèficit de confiança s'ha de situar en el marc global en què, avui dia, es mou la humanitat entera, que és un marc de desorientació, de perplexitat i d'impossibilitat d'imaginar i de preveure el futur, a la vista de la complexitat dels sistemes econòmics, tecnològics i socials de l'era postindustrial en la qual estem immersos. I si no hi ha aquesta confiança de base, que és un estat d'ànim compartit, és impossible que la informació es converteixi en

comunicació d'un missatge assumible pels creients.

La conseqüència de la perplexitat en què es troben moltes persones ha donat lloc a la «revolució del creïble», és a dir, a un intens «qüestionament de tot allò que, en un altre temps, s'havia acceptat sense cap mena de discussió perquè pertanyia inseparablement al nostre món donat per garantit». L'autor s'aventura a buscar les causes de la pèrdua de credibilitat de l'Església institucional, i les troba en un fet: que l'Església ha desatès la seva missió específica: la predicació i la cura d'ànimes.

Tornant a Catalunya, l'autor capta l'estat d'ànim, desencisat i desesperança, d'una gran proporció de creients, que no s'expliquen el que ha succeït a l'Església catalana després de l'adveniment de la democràcia, perquè estaven plenament convençuts, potser ingènuament, del vigor i de la persistència de les arrels cristianes del nostre país. En comptes d'instal·lar-nos en el desencís, Duch aconsella els creients que es plantegin seriosament la pregunta cristiana

Josep-Maria Puigjaner

Escriptor i periodista

per excel·lència: Qui és avui Crist per a nosaltres? I a continuació pronostica que el futur de les religions són els seus creients, amb les seves actituds i el seu estil de vida.

Crítica teatral

Aigua, foc i terra al Líban del Romea

INCENDIS,

de Wajdi Mouawad.

INTÈRPRETS: Clara Segura, Julio Manrique, Xavier Boada, Màrcia Cisteró, Clàudia Font, Xavier Ricart, Xavier Ruano.

DIRECCIÓ: Oriol Broggi.
Teatre Romea, Barcelona.
Fins al 22 d'abril.

Una jove libanesa, Souha Fawaz Béchara, nascuda a Beirut el 1967, en una família cristianoortodoxa, membre del Front Nacional de la Resistència Libanesa, durant la invasió israeliana del Líban, el 1982, va intentar, el 1988, matar a trets, a casa seva, després de guanyar-se com a professora d'aeròbic la confiança de la seva dona, el general Antoine Lahad, cap de l'Exèrcit del Líban Sud. Emprisonada a Kfar Ryat, torturada repetidament durant deu anys, Souha va ser alliberada deu anys després gràcies a les pressions internacionals. Va ser el 2003, quan Souha Béchara va publicar la seva autobiografia, *Resistance: My Life for Lebanon*, una història que és la base dels fets reals en els quals s'inspira el dramaturg Wajdi Mouawad (Beirut,

© Bito Cels

L'actor Julio Manrique i l'actriu Clara Segura, protagonistes de l'obra «Incendis». Al fons, l'actriu Clàudia Font.

Líban, 1968) per construir la immensitat dramàtica de l'obra *Incendis*, estrenada primer al teatre i adaptada després al cinema per Denis Villeneuve, una pel·lícula nominada als Oscar 2011 com a millor film en llengua estrangera.

No és agosarat parlar, a la vista d'aquesta obra, d'un clàssic contemporani. *Incendis* tant pot semblar una adaptació d'un clàssic mitològic com d'una tragèdia shakespeariana. Aquests elements planen per damunt de la trama. Però, amb un contingut extremadament sòlid com el d'*Incendis*

no n'hi hauria prou si la versió que ha dirigit Oriol Broggi no oferís alguna cosa més. I ho fa. Agafa l'original de Wajdi Mouawad i el porta al seu terreny convertint la tràgica història libanesa en una història universal i absolutament contemporània. Aigua, foc i terra. Tres elements presents en molts dels muntatges d'Oriol Broggi i que es repeteixen també en la posada en escena de la monumental *Incendis*: la sorra d'un escenari que s'ha menjat part de les primeres files de la platea; l'ambientació austera que ocupa les dues grans llotges

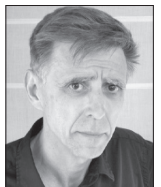
laterals del Romea; un cortinatge que serveix de teló, de pantalla quan convé, o que és assenyalat com un arbre centenari; un recobert esventrat i sanguinolent que fa de mur; una senzilla taula de despatx; unes galledes d'aigua, un regueró de foc que travessa l'escenari; una part dels espectadors en grades al fons de l'escenari...

Wajdi Mouawad és un autor sense pàtria definida. Nascut al Líban, s'exilia amb els seus pares, als 8 anys, a París, a causa de la guerra civil libanesa (1975-1990). Ell i la seva família s'estableixen després al Canadà. És des d'aquesta distància geogràfica, que Wajdi Mouawad recupera, a través de l'escriptura teatral, la seva terra, la seva aigua, el seu foc, tres elements perduts de la seva infància trasbalsada per la guerra del Líban.

Incendis forma part d'aquesta recuperació personal de l'autor. I és també una mirada a la recerca universal dels orígens. La recerca del pare. El reconeixement del fill robat. La constatació de la desconexió de mare i fill. La lluita fratricida. L'engendrament involuntari del monstre i com la llavor del monstre pot canviar el mal del món. *Incendis* compta amb un esplèndid treball coral, que resisteix tres hores amb entreacte, que encapçalen Julio Manrique i Clara Segura, a més d'una direcció d'Oriol Broggi plena de matisos que eleva molt amunt el llistó de la temporada.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

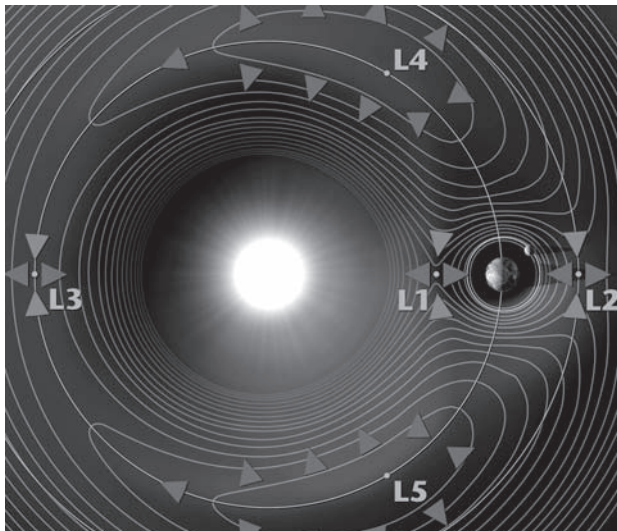

Actualitats científiques

Tenim un asteroide a la mateixa òrbita de la Terra

Com sabeu, els asteroides són astres del nostre sistema solar que orbiten al voltant del Sol igual que la Terra i els altres planetes del sistema, però de mida més petita. L'asteroide més gran de tots és Ceres que té un diàmetre d'uns 1.000 km, però n'hi ha que només el tenen d'uns pocs centenars de metres. La major part es troben entre Mart i Júpiter però n'hi ha uns quants que se situen en altres indrets. Un grup d'ells es troba a la mateixa òrbita de Júpiter però avançats a aquest planeta que els segueix a distància. S'anomenen asteroides «Troians» (aquesta denominació els ve dels noms que els imposaren: *Aquil·les*, *Hèctor*, *Agamèmnon*, *Nèstor*...). Es troben situats en un «punt de Lagrange», que és un punt de l'òrbita de Júpiter que fa triangle equilàter amb aquest planeta i el Sol, cosa que segons demostrà Lagrange matemàticament origina una estabilitat per a l'òrbita d'aquests astres.

Però el que passa a Júpiter no podria passar a la Terra? No hi ha res que ho impedeixi. I com que cada vegada tenim més mitjans per poder detectar astres petits, hi ha hagut qui ha cercat si n'hi ha cap a la nostra òrbita en un punt que ha d'estar a

Els cinc punts de Lagrange del sistema Sol-Terra (NASA).

uns 150 milions de quilòmetres més endavant de la Terra. I... ha resultat que sí! Ha estat anomenat 2010 TK7. Es tracta d'una «roca» d'uns 300 metres

de diàmetre, que ni tan sols tenim clar quina forma té (essent tan petita pot no ser esfèric). La primera constatació de l'existència d'aquest astre va venir del telescopi espacial *Wise* de la NASA, que entre els astres que anava detectant n'hi veié un que podia correspondre a aquell punt de Lagrange corresponent al nostre planeta. El següent observant sis dies seguits però encara no es pogué assegurar amb certesa quina era la seva òrbita. Això era el desembre de 2009. Martin Connors de la Universitat d'Athabasca (Canadà) era el que liderava aquesta investigació i ell, amb el seu company Paul Wiegert de la Universitat d'Ontario, van aconseguir identificar aquell petit punt lluminós que el *Wise* havia descobert i es posaren a seguir-lo amb el telescopi que hi ha a les illes Hawaii, a 4.200 metres d'altitud. A l'abril de 2011 van poder afirmar amb certesa científica que efectivament es tracta del primer asteroide «troià» que s'ha vist que té la Terra. Però, és clar, no podem dir que sigui l'únic. Fa com nosaltres la volta al Sol pel mateix camí però amb dos mesos d'avançada, o sigui que ara ens trobem en l'espai en el punt on era el 2010 TK7 fa dos mesos. Interessant, oi?

Certes científiques i fe cristiana

11. Del coneixement de la natura es pot deduir l'existència de Déu?

És la qüestió més bàsica de la nostra fe cristiana. Com ja vam comentar, el que ens ensenya la teologia fonamental és que, suposada l'existència de Déu i l'obligació que té l'home de practicar una religió per correspondre al do de la vida que Ell ens ha fet, la religió que té les garanties de ser la que Déu ha revelat és la cristiana, però aquest supòsit de l'existència de Déu és una qüestió a part. Però ben bàsica; si no existís, tota la teologia fonamental se n'aniria per terra. N'hem de parlar, doncs, també. Ja vam dir que l'argument ontològic de Sant Anselm no ens convencia (si bé, diguem-ho tot, encara hi ha qui hi veu una certa força o valor demostratiu). Per consegüent, si volem construir una demostració acceptable de l'existència de Déu ho hem de fer a partir del fet que tenim constància de l'existència dels éssers que ens rodegen. És a dir, no a priori sinó a posteriori. I aquí ens trobem amb una altra relació entre ciència i fe: el coneixement de la natura (ciència) ens pot portar al coneixement de l'existència de Déu (fe)?

El mètode purament científic no pot arribar al Transcendent

Aquesta afirmació és òbvia. Si la ciència (estudi de la natura) fa totes les seves asseveracions a partir del que s'hi observa o s'hi experimenta no pot donar raó de l'existència d'allò que transcendeix l'ordre natural. Per arribar a concloure que hi ha un Autor de la mateixa naturalesa s'ha de fer ús de la metafísica, o sigui d'algun principi d'ordre filosòfic que sigui cert, és a dir, clarament indubtable. Prou sabem que l'esperit humà és capaç certament de raonar amb entitats que van més enllà del que simplement ens donen els sentits. Un raonament que es faci utilitzant un principi filosòfic cert

a partir de les realitats que observem i experimentem sí que ens pot fer arribar al Transcendent. Raonament que no serà d'ordre matemàtic, com la demostració del teorema de Pitàgores, per exemple, però sí dotat de validesa lògica.

Cal reconèixer, no obstant, que el límit entre allò que és purament científic i els raonaments que ja són filosòfics no és del tot nítid. I hi ha hagut autors que han afirmat senzillament que les ciències naturals arriben per elles mateixes a la conclusió que hi ha d'haver un Déu creador. En aquest punt sembla que hi hagué una certa tradició entre autors protestants anglesos del segle XVIII fins a principis del XIX. En podem citar dos: William Paley, que publicà *Natural Theology* l'any 1804 i hi deia que la unitat, el disseny i la finalitat que es veuen en la natura són una prova de l'existència i de l'acció en el món; i Thomas Paine que, a *Age of Reason* del 1807, afirmava que el coneixement de la natura obtingut per la ciència ens ensenya les lleis divines que hi són presents i ens mostren la bondat del Creador. No podem negar la bona voluntat d'aquests autors, però creiem que no acaben de perfilar bé l'argument dient que la sola ciència ja ens proporciona el coneixement de Déu. Calia subratllar que raonaven tenint en compte alguna cosa més que ja era d'ordre metafísic. Més encara podien equivocar-se, i s'equivocaven, en la visió de certes finalitats de la natura com si es veiessin impreses o posades intel·ligentment, però que la simple evolució biològica també pot explicar.

I avui dia encara tenim als Estats Units d'Amèrica el corrent del pensament creacionista, anomenat també del «disseny intel·ligent», que, d'una manera semblant, proposa una alternativa a l'evolució biològica darwiniana afirmant que la constitució dels éssers vius, amb els

òrgans tan ben adaptats a la seva finalitat, mostra que hi ha darrere un dissenyador intel·ligent que ha dirigit d'alguna manera la seva formació. D'aquí també, segons ells, per la sola ciència es deduiria l'existència del Creador. Però els darwinistes tenen arguments per mostrar que la selecció natural també pot arribar a fer que els vivents vagin adquirint òrgans dotats d'aquestes qualitats «finalístiques» de mica en mica. L'argument, doncs, no té tot el valor que li volen atribuir i no porta amb seguretat a l'existència del Creador si no s'hi afegeix alguna cosa més.

Però sí que pot arribar-hi una reflexió filosòfica sobre la natura

Fem aquesta afirmació amb tota convicció. I, com a cristians catòlics que som, tenim també present el que ens digué el Concili Vaticà I sobre aquest punt: «L'existència de Déu, principi i fi de totes les coses, pot ser coneguda amb certesa a través de les coses creades, gràcies a la llum natural de la raó humana» (De Rev. Canon 1), cosa que ens repeteix l'actual Catecisme de l'Església catòlica en el n. 286. Cal notar que no diu que s'arribi a l'existència de Déu per la simple ciència sinó per la raó. La raó ens diu que hi ha un principi clar que ens proporciona el bon raonament; és el que a les escoles catòliques tradicionalment s'ha aplicat i s'anomena principi de causalitat que fa així: «Tot allò que comença a existir o bé existeix contingentment (que vol dir: no tenint en ell mateix la raó de l'existència) té una causa que l'ha portat a existir». L'argument que es construeix fent ús d'aquest principi és aquest: sabem que l'univers ha començat a existir (ara direm: al principi del Big bang) o almenys veiem que la seva existència és contingent (en ell no hi ha res que mostri

que existeix per necessitat metafísica), i com que tot allò que comença a existir o és contingent ha de tenir una causa que li ha donat l'existència, ha de tenir un Creador, el qual transcendirà l'espai i el temps, amb tota la plenitud de l'ésser en si mateix, és a dir, no contingent, tenint en ell la raó de la seva existència, no causat.

És ben palès que és un raonament correcte, fet amb tota correcció lògica sempre que s'admeti el principi de causalitat. S'ha de dir, tanmateix, que aquest principi, per molt que es vegi de sentit comú, no és una veritat científica sinó metafísica, i això fa que no se'n pugui dir que és una demostració física o matemàtica. És d'un altre ordre, i per això pot haver-hi científics no creients, com els de mentalitat positivista que neguen tot valor a la metafísica. Els qui creiem en la validesa del principi de causalitat el podem considerar derivat d'un altre de més general que s'anomena «principi de raó suficient», que s'enuncia així: «no pot existir res sense una raó del seu existir, o bé tindrà en ell mateix la raó de la seva existència (Déu) o en un altre (les creatures)».

I els qui, seguint la ciència, creguin fermament en la teoria del Big bang que posa un principi per a l'univers, podran simplificar el raonament exposat suprimint per al món la possibilitat de només ser contingent. Es podria construir així l'argumentació: ara existeix el món que ens rodeja i que va començar a existir en un moment donat, i, com que si hagués hagut un temps que no existia res ara no hi hauria tampoc res perquè del no-res no en pot sortir res sense la intervenció d'algú, hi ha d'haver anterior al món algú que n'ha estat la causa, i aquest algú és el qui anomenem Déu. Aquest argument té tanta força que els científics que es volen mantenir en l'ateisme han proposat subterfugis a un Big bang com a principi absolut de tot, i han ideat la possibilitat d'un univers polsant, la teoria de la multiplicitat d'universos, i altres. No cal que ara els exposem. Al nostre llibre *Cosmologies actuals i fe cristiana* (Barcelona, Claret 2008) en parlem a partir del cap. 43.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

INTOCABLE ****

Director: Olivier Nakache, Eric Toledano.

Guió: Olivier Nakache, Eric Toledano.

Intèrprets: François Cluzet, Omar Sy, Audrey Fleurot, Joséphine de Meaux, Clotilde Mollet.

Gènere: comèdia.

França, color, 2011. 109 minuts. / Majors de 16 anys.

Intocable (*Intouchables*) és una comèdia que explica l'amistat que sorgeix, d'una manera totalment fortuïta, entre dos personatges amb unes vides oposades i res en comú. Driss (Omar Sy) és un immigrant dels suburbis de París que acaba de sortir de la presó i Philippe (François Cluzet) és un milionari que s'ha quedat tetraplègic.

Una comèdia amable amb excel·lents interpretacions. Olivier Nakache i Eric Toledano expliquen el tema de la discapacitat des d'un punt de vista còmic, sense caure en tòpics dramàtics. Els dos actors protagonistes broden el paper al llarg de tot el metratge, i atorguen veracitat a una història surrealista.

Paral·lelament a la trama principal, la pel·lícula mostra pinzellades de com és la vida

als suburbis de París. El nucli familiar de Driss, problemes amb les drogues i el treball dur d'una mare per aixecar una família són aspectes que s'albiren a *Intouchables*. Malgrat aquests moments del llargmetratge, en què es prescindeix de la part còmica, el film no perd l'aire de comèdia que el caracteritza i aconsegueix transmetre diversos missatges simultanis sense caure en dramatismes.

Aquesta obra d'Olivier Nakache i Eric Toledano conté diversos valors com són la fortalesa, l'amistat, el respecte i la confiança amb dosis d'humor que vessen pels quatre costats.

• Acció: 1; violència: 1; humor: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

DICTADO ***

Director: Antonio Chavarrías.

Guió: Antonio Chavarrías (història: Sergi Belbel).

Intèrprets: Juan Diego Botto, Bárbara Lennie, Mágica Pérez, Marc Rodríguez, Ágata Roca, Nora Navas.

Gènere: *thriller*.

Espanya, color, 2011. 95 minuts. / Majors de 16 anys.

En Daniel accepta acollir a casa seva la Julia, la filla d'un amic de la infància que acaba de suïcidar-se. Mentre la Laura, la seva dona, aconsegueix que la Julia recuperi les ganes de viure, en Daniel comença a sentir com a amenaces algunes de les accions de la nena, que desvetllen dins seu pors i sentiments d'un passat que havia decidit enterrar.

El cinema espanyol cada cop aprofundeix més en gèneres com el *thriller* psicològic, poc habitual fa només una dècada. *Dictado* compleix. El director Antonio Chavarrías crea una atmosfera d'intriga amb dues premisses: els nens perversos i les pors internes, alimentats per un sentiment de culpabilitat, encara més malèfics i irracionals que els primers.

Dictado es construeix amb una estructura clàssica, que s'enllaça, sense confondre l'espectador, amb *flashbacks* per entendre el moment present. Conformen també la pel·lícula un repartiment solvent en què destaca Juan Diego Botto pel seu complex personatge: un home abocat a la maldat perquè no té opció a la redempció. Recomanable per als amants del *thriller* psicològic, si bé el cartell promocional no diu res de la pel·lícula, sinó que sembla més una entrega de terror truculent, tallat per un mateix patró, que ens sol arribar de Hollywood. Afegir finalment que va ser de les poques pel·lícules espanyoles presents al Festival de Berlín.

• Acció: 2; violència: 1; humor: 0; sexe: 1; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

LAS AVENTURAS DE TINTÍN: EL SECRETO DEL UNICORNIO ****

Director: Steven Spielberg. / Guió: Steven Moffat, Edgar Wright, Joe Cornish.

Intèrprets: Jamie Bell, Andy Serkis, Daniel Craig, Simon Pegg, Nick Frost, Tony Curran, Toby Jones, Mackenzie Crook. / Gènere: aventures.

Estats Units-Nova Zelanda, color, 2011. 108 minuts. / Tots els públics.

El jove periodista Tintín i el seu lleial gos Milú descobreixen que la maqueta d'un vaixell conté un explosiu secret. Arrossegat per un misteri centenari, el reporter es troba en el punt de mira d'Ivan Ivanovitch Sakharine, un malfactor diabòlic que creu que Tintín ha robat un valuós tresor vinculat a un cruel pirata anomenat Rackham el Roig. Però amb l'ajuda del seu gos Milú, el rondinaire capità Haddock

i els pocatraces detectius Dupond i Dupont, en Tintín viatjarà per mig món, sempre anant un pas per davant i sent més astut que els seus enemics en una persecució per trobar el lloc on finalment descansa «L'Unicorn», un vaixell enfonsat que pot contenir la clau d'una gran fortuna.

Hergé la va encertar quan va manifestar el seu beneplàcit perquè Steven Spielberg fos la persona que portés Tintín a la gran pantalla. Han passat 30 anys des d'aquesta confessió i l'espera ha valgut la pena. El director d'*E.T.* mostra el seu mestratge tècnic aportant grans dosis d'acció, aventures i humor que respecten l'univers Hergé del principi al final. Els amants de les aventures de l'intrèpid periodista reconeixen cada fotograma, i al contrari, els neòfits descobriran uns personatges deliciosos i inoblidables.

• Acció: 4; violència: 1; humor: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

BANANAS EN PIJAMA***

Dissabte i diumenge – 7.45 h – Boing

Públic: infantil

Les bananes B1 i B2 són uns bessons amants de la diversió, generosos i despreocupats. Els encanta disfressar-se i portar barret, viuen en un bonic poble i tenen piles d'amics, entre ells un grup d'ossets: Lulú és cauta, exhaustiva i la més pràctica de tots els ossets. Li agrada donar ordres, però afortunadament ningú es molesta perquè sol tenir raó.

Bananas en pijama va ser un programa televisiu creat el 1992 arran d'una cançó popular del 1967. El 2011 s'estrena aquesta nova versió en 3D. Aquesta proposta animada, dirigida al públic preescolar, explica històries originals i divertides en què, sobretot, es reflecteix el valor de l'amistat. Una de les característiques més destacades és el caràcter alegre dels seus personatges, capaços d'enfrontar-se a tot amb un somriure i una actitud positiva. Superar els reptes i els problemes, moltes vegades originats per la seva gran imaginació, és l'objectiu que es planteja en cada capítol.

Aquesta setmana destaquem

Enric Frigola
 Coordinador de Ràdio Estel

Repetidor de
 Rocacorba.

Hem millorat el nostre centre emissor de Girona

A la sintonia de sempre (103.4, Girona) des de fa algunes setmanes funciona un nou equip emissor de Ràdio Estel a Rocacorba. L'emissora que ha estat substituïda feia molts anys que emetia, i havia anat perdent la seva capacitat de fer arribar la nostra veu a les comarques gironines. És per aquest motiu que ens plauria molt rebre controls d'emissió dels nostres oients, l'única manera de constatar que hem ampliat el cercle de la nostra audiència. Per carta, per telèfon, o a través de la pàgina web, és molt important per a nosaltres saber si ha millorat la qualitat de recepció en els llocs on ja se'ns escoltava, o si arribem a indrets on mai no ho havíem fet. Per endavant, moltes gràcies.

Just a trenc d'alba...

Les laudes
 des de
 Montserrat,
 un dels
 moments
 més escoltats
 del dia.

...Ràdio Estel inicia cada dia el seu camí amb *L'albada*, un programa musical i de serveis amb el qual donem per acabada la nostra manera d'entendre la nit. *L'albada* comença cada dia amb una peça de música clàssica popular de gran qualitat, plena d'energia i vitalitat perquè ens ajudi a avançar en totes les tasques previstes per a la jornada. La resta de la selecció musical segueix aquest mateix criteri, sense defugir mai el nostre estil. Dintre de *L'albada* trobem també alguns espais parlats breus, com agendes sobre l'actualitat religiosa i cultural, el santoral, etc.

Moments abans del primer informatiu del dia a les set del matí, els oients de Ràdio Estel tenen l'oportunitat d'escoltar la

primera edició del programa *Ressò de festa*, reflexió diària sobre un tema relacionat amb l'humanisme i el cristianisme.

A continuació es resa el Sant Rosari des del Seminari de Barcelona. Actualment som l'única emissora que el transmet en català. I minuts abans de dos quarts de vuit, la paraula de l'evangeli del dia amb el seu corresponent comentari a càrrec d'importants personalitats del món cultural i religiós català. Aquest bloc, de caràcter estrictament religiós, s'acaba amb l'audició de les laudes, sempre en directe, des de la basílica de Santa Maria de Montserrat. Un dels moments més escoltats de tot el dia, que constitueix per a molta gent la millor manera d'entrar a la nova jornada.

Rutes per Catalunya, cada diumenge a la una del migdia

Es tracta d'una passejada per aquells indrets de Catalunya que són actualitat per alguna raó, en companyia de bons consells comercials i d'una escollida selecció musical. De la mà d'Esther Nosàs i de Josep i Lluís Serra, el programa esdevé un recorregut virtual per la Catalunya més tradicional i activa alhora.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Disc eclèctic i íntim

★ **Clara, Autoretrat.** Picap

La periodista i cantant de Girona, Clara Sánchez-Castro Bonfill, ha aprofitat el temps que li ha proporcionat una treva en el seu camp professional, el periodisme, per editar el seu primer treball discogràfic, *Autoretrat*. La cantant de La Garrotxa es defineix a ella mateixa com un calidoscopi de mil rostres i mil colors, els mateixos que té la seva veu. El seu primer àlbum es defineix en quatre paraules: passió, emoció, creativitat i comunicació.

Homenatge a Sun Studio

★ **Chris Isaak, Beyond the sun.** Warner Music

L'àlbum de Chris Isaak, *Beyond the sun*, és un sentit i merescut homenatge a Sun Studio, el llegendari estudi de gravació que va gestar l'aparició del rock-and-roll sota la tutela de Sam Philips. El disc conté 28 cançons, honestes versions de tots els grans del rockabilly i el R&R dels anys cinquanta; d'Elvis a Johnny Cash, passant per Roy Orbison, Carl Perkins o Jerry Lee Lewis.

Recorregut vital

★ **Diana Ross, The greatest.** Universal Music

The greatest és un recorregut a través dels més de 40 anys de vida musical de Diana Ross, que inclou els seus inicis amb The Supremes i duets amb estrelles com ara Michael Jackson, Marvin Gaye o Lionel Richie. Aquest disc és un doble CD que recull cançons tan conegudes com ara *Upside Down* o *Ain't no mountain high*. Aquest àlbum ens condueix a la seva producció musical entre els anys setanta, vuitanta i noranta, i arrenca als seixanta amb el seu pas pel trio vocal The Supremes.

Música autèntica

★ **Joan Dausà i els Tipus d'Interès, Jo mai mai.** Satélite K

Aquest disc, produït per Florenci Ferrer i Santos Berrocal, és l'acabament d'un projecte creat l'any 2010 per Joan Dausà i un grup de músics amics que acabarien convertint-se en Els Tipus d'Interès. Es tracta d'un disc que, més enllà de les circumstàncies divertides i simpàtiques que l'envolten, és intens, bonic i, també, trist com la vida i les seves circumstàncies...

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

INTERNET

- **QUARESMA.**— Les Vicaries d'Evangelitació i d'Acció Caritativa i Social de l'arquebisbat de València han editat una pàgina web (www.archivalencia.org) amb pregàries, reflexions i consells per viure la Quaresma.
- **CURSOS ON LINE.**— L'Editorial Verbo Divino ofereix el curs *Introducció a la Sagrada Escritura. Bloque II: Antiguo Testamento* (de Pedro Ignacio Fraile), que s'inicia el **dijous 15 de març**. Més informació: <http://bit.ly/xw0rRc>.

BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diu-
menge 11 de març** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Ad te levavi a 12* de Trombetti; comunió: *Exsurge Domine* de Scarlatti; sortida: *Mitten wir im Leben sind (media vita)* de Mendelssohn (II pars).
- **CONCERT SOLIDARI.**— El **diu-
menge 11 de març**, a les 18.00, la Fundació ADA organitza un concert solidari a la parròquia de Sant Ildefons (c/ Madrazo, 92 – Barcelona) per recaptar fons per finançar els seus projectes destinats al desenvolupament del poble adivasi (Índia). Hi actuarà la coral Twocats pel gospel.
- **AULA D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀ-
RIA CIC DE LA GENT GRAN.**— El **dilluns 12 de març**, a les 17.00, sessió sobre *Josep Maria de Sagarra*, amb Vicenç Villatoro (escriptor i periodista). Més informació: Via Augusta, 228, baixos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.
- **ARXIPRESTAT DE LA CISA.**— El **dilluns 12 de març**, a les 21.30, conferència *Solidaris en temps de crisi*, a càrrec d'Eduard Ibáñez, president de Justícia i Pau. Serà al col·legi La Salle de Premià de Mar.
- **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Quart cicle de conferències sobre «L'univers de les galàxies» amb Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. La propera conferència serà el **dimarts 13 de març**, a les 18.30, sobre *Ma-*

tèria intergalàctica i matèria obscura en el cosmos. C/ Diputació, 231 – Barcelona.

- **CATEQUESI D'ADULTS.**— El bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena, impartirà una catequesi setmanal, el **dimarts 13 de març**, a les 19.00. El tema general serà el comentari de la carta apostòlica de Benet XVI *La porta de la fe*, a la parròquia de Betlem de Barcelona. En la propera sessió el tema se centrarà en *La professió de la fe*.
- **LLIBRERIA CLARET.**— El **dimarts 13 de març**, a les 19.00, presentació del llibre *M'embolcalles amb cants d'alliberament. L'espiritualitat dels salms*, de Justino Martínez. Hi intervindran: Ignasi Ricart, claretià, professor de Bíblia a la FTC; Javier Velasco Arias, responsable del Departament d'Animació Bíblica de la Pastoral del CEP; Quique Fernández, coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona, i Justino Martínez, combonià, autor del llibre, per videoconferència des de Fortaleza (el Brasil); el **dijous 15**, a les 19.00, conferència-col·loqui *Tecnologia i cultura. Les xarxes socials al servei de la vida*, amb Ignasi Boada, Francesc Canosa i Vicent Partal; el **dissabte 17**, de 9.30 a 18.30, XIV Simposi *La credibilitat: un repte decisiu per als cristians d'avui*. C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.
- **FAMÍLIA FRANCISCANA DE CATALUNYA.**— El **dimarts 13 de març**, a les 19.30, recés de Quaresma: taller de pregària. Serà a les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 – Barcelona, tel. 934 543 469.
- **CERCLE LA SALLE.**— El **dijous 15 de març**, a les 18.30, Miquel Pros, metge naturista, presenta el tema *Medicina natural en l'actualitat*. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclelasalle.com>.
- **INSTITUT EMMANUEL MOUNIER DE CATALUNYA.**— El **dijous 15 de març**, a les 19.00, conferència-col·loqui *L'atur i les seves conseqüències sobre l'exclusió social*, a càrrec de Jordi Roglà, director de Càritas. Serà a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 – Barcelona.
- **LITERATURA.**— El **dijous 15 de març**, a les 19.39, lliurament de premis de la XIV edició del concurs literari Roc Boronat, a l'auditori ONCE (Gran Via de les Corts Catalanes, 400 – Barcelona).
- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 15 de març**, a les 20.00, pre-

gària. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **ÀMBIT MARIA CORRAL.**— El **dijous 15 de març**, a les 20.00, sopar hora europea sobre *De la queixa a la proposta*, amb Martí Olivella (director de NOVA-Innovació Social), Leticia Soberón (doctora en Comunicació) i M. Assumpció Vilà (Síndica de Greuges). Reserves: tel. 932 722 950.
- **COSMOCAIXA.**— El **dijous 15 de març**, a les 18.00, conferència *Quina educació política?*, amb Daniel Innerarity (catedràtic de Filosofia Social i Política, Universitat de Saragossa) i Joan Domènech (director de l'escola pública d'educació infantil i primària Fructuós Gelabert de Barcelona); el **divendres 16**, a les 19.00, xerrada *Neurociència i educació*, amb Margalida Coll (investigadora, Institut de Neurociències, UAB); fins al **diu-
menge 18** es pot visitar l'exposició «Dinosaures. Tresors del desert del Gobi». C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.lacaixa.es/ObraSocial.
- **PASTORAL DE LA SALUT.**— El **di-
vendres 16 de març**, a les 10.30, trobada SARC (Servei Atenció Religiosa Catòlica), al Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Per a informació: Delegació de Pastoral de la Salut, tel. 933 171 597, de 10.00 a 14.00.
- **MISSIÓ METRÒPOLIS.**— El **diven-
dres 16 de març**, a les 19.30, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presidirà la celebració comunitària del sagrament del Perdó, de totes les parròquies de l'arxiprestat de la Catedral, a la catedral de Barcelona.
- **ORDE SEGLAR DELS SERVENTS DE MARIA.**— El **divendres 16 de març**, a les 19.30, rés de la corona dels Dolors; a les 20.00, vespres i eucaristia; a les 20.30, assaig de les persones que duren el misteri durant la processó. Parròquia de Santa Maria de Badalona.
- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— Activitats quaresmals: el **divendres 16 de març**, a les 20.00, via crucis amb reflexió i pregària per *La esperanza para los enfermos*; el **dissabte 17**, de 10.00 a 14.00, reflexió quaresmal *En busca de un sentido a la vida*, con Rafael Méndez Hellín (sacerdot i catedràtic URL); a les 19.00, vespres i meditació *La ceguera de la vida*. C/ Balmes, 78 – Barcelona, tel. 932 152 730, fax: 932 157 345, mdangels@hotmail.es.
- **CAIXAFORUM.**— El **divendres 16 de març**, a les 19.30, conferència inaugural de l'exposició «Goya. Llums i ombres», a càrrec de Manuela Mena i

Agenda

José Manuel Matilla, comissaris de la mostra; el **dissabte 17**, a les 17.30, i el **diu-
menge 18**, a les 12.00, activitat familiar *Teranga. El llegat dels griots del Senegal +5*; el **diu-
menge 18**, a les 19.30, concert d'Enrique Bagaría (piano) amb obres de Mozart, Chopin i Liszt. Més informació: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.lacaixa.es/ObraSocial.

- **TROBADA-RECÉS DE QUARESMA «BIBLIA Y FE PERSEGUIDA».**— Serà el **dissabte 17 de març**, a la parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona): a les 10.00, acollida i pregària; a les 10.30, xerrada *La fe perseguida en la Biblia* (Javier Velasco); a les 11.30, *San Esteban, primer mártir* (Quique Fernández); a les 12.30, *lectio divina*; a les 13.15, eucaristia; a les 14.00, dinar; a les 15.30, pel·lícula *De dioses y hombres*; a les 17.30, conferència *Apocalipsis, Iglesia que sufre* (Pepe Pedregosa).

JUBILEU DELS PERDONS DE SANTA ANNA

El **dissabte 17 de març**, a les 20.00, a la parròquia major de Santa Anna de Barcelona, tindrà lloc aquest acte organitzat per l'Orde del Sant Sepulcre. Serà presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Els fidels podran guanyar la indulgència plenària en les condicions habituals i venerar la relíquia del Sant Sepulcre.

- **PARRÒQUIA DE SANT PERE DEL MASNOU.**— El **diu-
menge 18 de març**, a les 12.00, la comunitat parroquial celebra la reobertura de l'església després de les obres amb una eucaristia solemne. Presideix el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.
- **ACIDH.**— Els **dissabtes 21 i 28 d'abril**, de 9.30 a 14.00, a Barcelona, curs *Viure en parella*. Més informació: tel. 932 859 977, gparcerisa@acidh.org.

GIRONA

- **CONFERÈNCIA BÍBLICA.**— El **dilluns 12 de març**, a les 21.30, el pare Anton Vilarrubias, claretià, presentarà l'audiovisual *L'expansió del cristianisme*. Serà als locals parroquials de Santa Maria dels Turers de Banyoles.
- **PARRÒQUIA DE MALGRAT DE MAR.**— El **dilluns 12 de març**, a les 21.30, conferència de Xavier Morlans *Elements més urgents del servei eclesial de cara al món: testimoni, diàleg, anunci, reiniciació cristiana*, als locals parroquials. C/ Passada, 10.

- **EDUCACIÓ.**— El **dimecres 14 de març**, de 18.00 a 20.00, debat *Quins lideratges cal promoure en el professorat i l'alumnat?* amb Àngel Castiñeira (doctor en Filosofia i Ciències Socials), Josep M. Esteve (director de l'escola Jacint Verdaguer de Sant Sadurní d'Anoia), Albert

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

NOEMÍ VILASECA I MARC TRILLA, AUTORS D'«EL BISBE NOVELL»

«El bisbe Novell ens va obrir de seguida les portes de palau»

Samuel Gutiérrez

Amb aquest llibre sobre Xavier Novell, la periodista Noemí Vilaseca (Solsona, 1980) i el fotògraf Marc Trilla (Manresa, 1979) tanquen la seva particular trilogia sobre Solsona: la Festa Major, el Carnaval i el bisbe Novell. Temàtiques que potser es troben als antípodes l'una de l'altra, però que per als autors, que a més són matrimoni, representen una bona carta de presentació per conèixer la realitat solsonina. Amb un llenguatge amè i un discurs molt entenedor, l'obra publicada per Pagès editors repassa amb cura el trajecte vital que ha dut Xavier Novell «d'una masia d'un micropoble rural de l'Urgell fins al Palau Episcopal de Solsona, passant dues vegades per Roma».

Segur que molta gent us ha preguntat què fan dues persones com vosaltres, «poc habituades a trepitjar els temples», fent un llibre com aquest...

Des del primer moment en què van nomenar Mn. Xavier Novell bisbe de Solsona vam tenir molt clar que reu- nia un perfil mediàtic molt atractiu. L'interès del personatge era evident. Feia 90 anys que no s'havia ordenat cap bisbe del presbiteri de Solsona i a nosaltres ens semblava un fet històric prou rellevant. Al mateix temps es tractava del bisbe més jove de l'Estat, que en poques setmanes va esdevenir també dels més mediàtics. Periodísticament, a més, el bisbe Novell dóna molt de joc, és un bisbe controvertit, que no juga mai a l'ambigüitat encara que els seus posicionaments no siguin políticament correctes. Tot això

el feia molt atractiu i vam començar, aleshores, a barrinar un projecte ambiciós, que incloïa no només aquest llibre sinó també un documental per a televisió. Finalment, però, només va reeixir el llibre.

Com va reaccionar el bisbe davant la vostra proposta?

El bisbe Novell és un bisbe de tracte molt proper i de seguida ens va obrir les portes de palau. També cal dir que, inicialment, quan li vam presentar la idea, ell va mostrar un cert escepticisme davant de l'interès que

de vista més humà, ens ha sorprès molt el pes que té a la seva vida la dimensió espiritual, malgrat tenir una agenda realment d'infart.

Amb un format gairebé de gran reportatge, el llibre és de lectura amena tot i la complexitat de certs temes que es tracten...

Nosaltres no en sabem un borrall, de teologia. Per això, el nostre objectiu durant les entrevistes que vam tenir era formular les preguntes que es pot fer la gent del carrer sobre quina vida té i què pensa un bisbe. A partir d'aquí es tractava d'explicar-ho de la forma més planera possible.

Podríem parlar de biografia autoritzada?

És un llibre a cavall entre una biografia autoritzada i un assaig sobre el pensament del bisbe Xavier Novell. No té pretensió crítica, tot i que planteja obertament els temes polèmics que envolten avui la relació entre Església i modernitat. El bisbe ha volgut deixar sempre molt clar que és la nostra visió, amb interpretacions que no sempre comparteix, i que ell potser ho hauria fet d'una altra manera. Nosaltres només hem volgut ser testimonis de la seva vida diària.

També vosaltres heu quedat seduïts pel seu carisma?

Nosaltres mantenim les nostres opinions i manera de pensar, però hem de reconèixer que el bisbe és molt seductor a l'hora d'argumentar els seus posicionaments. Fins i tot arribem a entendre per què pensa com pensa. Xavier Novell explica molt bé les seves conviccions, i al mateix temps sap escoltar, reflexiona molt, i vol arribar al fons en la relació amb cada persona.

podria tenir un llibre com aquest. No pensava que hi hagués cap editorial que el voldria. Més tard s'ha vist que no només hi ha hagut una editorial que ha apostat pel llibre sinó que, a més, se n'ha fet l'edició en castellà.

Què és el que més us ha sorprès d'ell?

Potser coneixíem el seu perfil més executor, com a secretari de l'anterior bisbe de Solsona, i no coneixíem tant la seva dimensió pastoral, que és la més important i la que més apassiona al bisbe Novell. És un home nascut i educat en un ambient rural, amarat de la cultura de l'esforç. Des del punt

Rauxa

La conversió

En aquest temps en què toca urgentment reevangelitzar Europa es parla sovint de conversió. Aquesta és una qüestió fonamental en la vida de tot cristià, i es tracta d'una experiència que, de tan complexa i important com és, cal abordar amb molta cautela. És fàcil caure en el simplisme de presentar la conversió com una píndola, un producte farmacèutic miraculós que resol tots els problemes i que du a un estat de felicitat radiant, sense ombres. Segons aquesta visió caricaturesca, la vida abans de la conversió és totalment defectuosa i marcada pel mal en tots els aspectes, mentre que després és absolutament

perfecta, sense dubtes ni crisis de cap mena. És cert que l'experiència de la conversió —aquell moment en què el cor de l'home és inesperadament tocat per Déu— marca un abans i un després en la vida del creient. Però en cap cas du de manera automàtica, com si fos l'efecte d'un medicament, a la perfecció personal. Més aviat es tracta d'un procés llarg, amb fases on no falten el dubte, el dolor i el neguit. És així com ens ho expliquen els sants: Pau de Tars, Agustí d'Hipona, Francesc d'Assís, Ignasi de Loiola, beat Carles de Foucauld o Edith Stein. Si volem saber què és la conversió el testimoni més segur és el dels sants.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Núria Gispert i Feliu

Membre del Consell
Assessor de la
Fundació Pere Tarrés

Rebre el perdó. Reconciliar-se?

Som en plena Quaresma vivint com a cristians i cristianes sense fer coses extraordinàries. Intentem poder convertir, aquests dies que falten per a la Pasqua, el nostre cor que moltes vegades és de pedra en un cor que bategui pensant en Déu i en els nostres germans. Això ens farà experimentar una necessitat de celebrar el sagrament del perdó.

Segons Jung, la confessió ens fa caure el mur que ens separa de Déu, dels altres homes i de nosaltres mateixos.

Tot aquest procés ens prepararà per a la festa de la Pasqua. En celebrar el sagrament del perdó comencem ja la festa. És la nostra trobada amb Crist. Aquest Crist que sempre ens espera amb els braços oberts, encara que de vegades ens haguem allunyat d'Ell, que està sempre al nostre costat, com a germà i amic i ens vol donar alegria i fortalesa.

Jesús ens ho recorda al llarg de la seva vida amb les paràboles del perdó i que són encoratjadores per a tots nosaltres: la del Fill pròdig, la curació del paralític i d'altres.

L'Església vol que la nostra confessió ens serveixi per treure'ns del cor les experiències que ens fan mal i aquells moments que ens hem desviat de Déu i, de la mateixa manera que s'aixeca el paralític amb els pecats perdonats, també nosaltres ens aixecarem curats i viurem com a homes nous.

Les paraules que crec que arriben més al fons del cor són: «Els teus pecats et són perdonats. Marxa en pau.»

Aquestes paraules ens fan pensar que Déu ens estima, que Déu confia en nosaltres, encara que de vegades ens apartem d'Ell.

Però, crec que un dels fruits importants d'aquestes paraules és el treball que nosaltres podem fer de reconciliació en el món.

Els cristians i cristianes en el món d'avui tenim una gran responsabilitat, la d'ajudar a reconciliar-se els grups enfrontats. Vivim en un món globalitzat, convivim amb ètnies diverses, diferents religions. Hem d'intentar crear un clima de reconciliació. Hi ha xenofòbia i hostilitat contra els immigrants. Molts no gosen posar els peus a segons quins barris per por que els ataquin. Els cristians i cristianes hem de parlar amb ells, han de trobar en nosaltres uns amics que els ajudin en aquests moments difícils.

Tots aquests processos ens ajudaran a canviar el nostre cor i el Crist Crucificat que aquesta Quaresma serà més a prop nostre serà el veritable signe de reconciliació.